

Lis.

730. hd.

R.A.K.T.

1536

(a vége hirtelen)

" B"-variants.

1536

A' SZENT
DAVID
KIRALYNAK

ÉS
PROFETANA

Száz ötven

SOLTARI

A' FRANCIAI nórák
szerint MAGYAR ver-
sekre forditattak
MOLNAR ALBERT
által.

Melleyek most újonnan
ki-nyomtatattak
DEBRECZENBEN,
VINTZE GYÖRGY
által. M. DC. XCIX.

K E G Y E S O L V A S O

vedd eszedben im ezeket:

- I. A' SOLTAROK felett, a' C. M. Clemens Marotus nevért; a' T. B. Theodorus Bézájét jegyzik.
- II. Minden SOLTARNAK summája, vagy czélya rövideden vagy on eleibe írva.
- III. Az hofzfű PSALMUSOKBAN, vers előtt, PAUSANAK, az az: megszünésnek jeleim ez: **

A' SOLTAROK, melyeknek egyenlő
Nótájok vagyon.

Az 5. és 64.

14. és 53.

17. 63. és 70.

18. és 144

24. 62. 95. és III.

28. és 109.

30. 76. és 139.

31. és 71.

33. és 67.

36. és 68.

46. és 82.

Az 51. és 69.

60. és 108.

65. és 72.

66. 98. és 118.

74. és 116.

77. és 86.

78. és 90.

100. 131. és 141.

117. és 127.

140. és a' Tíz-Paran-

csolat.

P A R A

P A R A P H R A S I S U N G A R I C A

& accomodatio ad D. ALBERTUM
M O L N A R.

DAVID KIRALYNAK másfel száz SOLTART
Szent Lelek által iratott ENEKIT,
Gyönyörűseges nótájú VERSEKRE,
Ketten szerzették FRANCZIAI nyelvre.
Ötvenit CLEMENS MAROTH fordította,
Es a' többit a' THEODORUS BEZA.
Ezeket olztán *Nemetek, Olaszok,*
Spanyolok Belgák, és az *Anglusok,*
Ő nyelveken követték, es a' *Lengyelek,*
A' *Lengyelek* után a' tisztes *Csehek,*
Kik DAVID SOLTARIT, egymást követvén.
Egyenlő Nótákkal éneklik ízépen,
Hogy penig még nem volna *Deák* nyelven,
SPETHA ANDRAS *Deákul* szerzé éppen:
Kinek az ő gyönyörű ekes vóltát,
Még ORPHEUS sem gyózné-meg Nótáját.
Midön ezt jól látna a' MOLNAR ALBERT,
(A' ki fok Országot látott és Tengert.)
Hogy ennyi fok *Keresztény* Nemzet közzül,
Csak MAGYAR nép volna e' VERSEK nélkül:
Használni akarván ő Nemzetének,
Segedelmébül a' kegyes ISTENNEK,
A' SOLTART *Magyar* versekben formálta,
Es a' *Francziai* Nótákra szabta.
Kit tölle végy jó néven hív OLVASÓ,
Hogy ISTENTŐL néked adásék fok jó.

Sigene Nassov. 7. Calend. Majj 1607.

JOH. FILICZKI, Farkasfal: S. S. Th. Sr.

Az Időknek s' a' dolgoknak alkalmatos-
sági, szerint így énekellyed a'
SÓLTAROKAT.

Reggel, az 5. 30. 46. 55. 63. 90. 92. 119. 73. 76.
127. 143.

Estve, az 3. 4. 16. 34. 91. 141.

Etel után, 67. 103. 144. 145. 146. 147.

Szükségnek idején, 67. 107.

Bűségnek idején, 65. 81. 138.

Poenitentia tartó emberé, 6. 32. 38. 51. 102. 143.
és 25. 103. 143.

Betegségkor, 6. 13. 31. 38. 39. 40. 41. 42. 86. 88. 90.

Meg gyógyulás után, 30. 40. 41. 116.

Meg-térés után, 25. 26. 32. 103. 130. 101.

Uj Elzúgásban, 3. 65. 67. 103. 104. 144.

Christus szünetedésekor, 16. 22. 40. 70.

Húsvétben, 16. 40. 68. Aldozón, 24. 47. 68.

Pünköstkor, 51. 106. 139. 143.

Karatsonkor, 2. 14. 49. 98. Dög-halálkor, 91.

Halott temetéskor, 6. 38. 39. 49. 88. 90. 102. 143.

Meg-térhetetlenség ellé, 35. 59. 61. 83. 99. 129.

Közönséges ellenség ellen, 12. 27. 53. 56. 59. 62.

79. 83. 94. 129. 140. 143.

Meg-fzabadulásért, 12. 42. 48. 59. 70. 140.

Var-s' Város-fzallásokor, 10. 121. 127. 46. 59. 83.

121. 123. 142.

Meg-fzabadulás után, 4. 7. 9. 18. 57. 66. 135. 146.

Ragalmazók ellen, 43. 52. 57. 140.

Ellenségtől való meg-verettetésekor, 44. 97.

UR Varsorájakor, 22. 23. 5.

UR Varsorája után, 23. 103. (Meddők 113.

Meltatlan szünetedők, 42. 43. 69. 70.

Az Eklézia békeféséért, 102. 122.

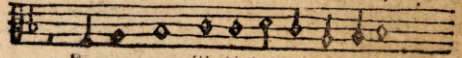

ELSŐ SOLTAR. C. M.

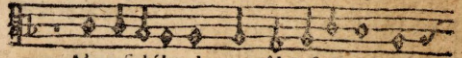
Tanúság az Istenföldnek és az istenteleneknek
külömböző állapotokról: azokat csölkederek-
ről írja-meg: ezeknek veszendő dolgokat mond-
gya-meg.

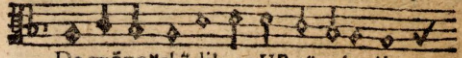
Ki nem jár hitienek tanástan,

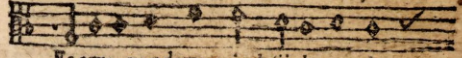
Es meg nem áll a' bűnösök után,

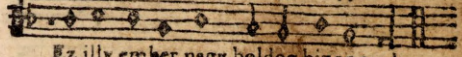
A' csöfölkének nem ül ő székében,

De gyönyörködik az UR törvényében,

Es arra gondgya mind éjjel nappal,

Es illy ember nagy boldog bizonyval.

2 Mert ő olyan mint a' jó termő fa,

Melly a' viz mellett vagy on plántálva,

Ő idejében meg-hozza gyümölcset,

Es el nem szokta hűllátni levelét,

2 I. SOLTAR.

Ekképpen, a' mit az ember végez,
Minden dolgában még yén jó véghez.

3 De nem ilyen vadnak a' gonoszok;
Hanem mint az apró por és polyák,
Mellyek a' széltől szélyllyel ragadtatnak,
Igy az ítéletben meg nem áthatnak,
A' gonoszok és kik bűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.

4 Mert az Isten ísméri útokat,
Az igazaknak érti dolgokat,
Azért mind örökké ők meg-maradnak,
De a' kik csak a' gonoszságban járnak,
Azoknak nyilván mind el-vész útok,
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

II. SOLTAR. C. M.

Fővendülés a' Christushoz személyéről és országáról.

Mlért zúgolódnak a' pogányok?

Mit forgatnak ő bolond elméjekben?

A' földi népeknek mi szándékok?

Tsak hijában valót üznek szíveikben.

E' világi Királyok edgyben gyűlnek,

Az Ee-

II. SOLTAR

3

Az Fejedelmek tanácsot tartnak,

Az Isten ellen erős kötelet téznek,

Es az ő Christusára támadnak.

2 Nagy fennnyen mongyák mit késünk
Jér szagassuk el ezeknek kötelet, (ezzel)
Es minden igájokat rontsuk el,
Ne visselyünk többé rajtunk effélet.

De az UR Isten a' magas mennyégben,
Csak neverti dolgokat azoknak,
Csúfollja őket ülvén szent székiben.
Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3. Es végre hogy meg-indul haragja,
Kemény befzéddel kezd szólni azoknak,
Rettentés képpen meg-riasztja,
Ki miatt tellyélséggel el-bádgyadnak.

Hogy mertek, ugy-mond ez ellé zugodni,
A' kit én kentem a' királyságra,
Es királyi páltzát én adtam néki,
Az én szent hegyemre a' Sionra.

* 4 Mond e' királyság: Im ki-hirdetem,
Az ő tanácsát és szent decretomát:
A' felleget UR monda énnékem:
En Fiam vagy ma szültelek fiamat.

Kérjed én töllem a' fok pogányokat,

A 4

Ki

4 III. SOLTAR.

Kiket örökségül néked adok,
Föld kerekiségén fok tartományokat,
Mindenütt én tenéked ajánlok.

5 Rontsd-meg őket te nagy hatalmaddal,
Mint a' földből égetet cserépedényt,
Esa te királyi vas páltzáddal,
Verd öfzve és törd apró pozdorjánként.

Azért Fejedelmek, Birák, Királyok,
Ezekből tanuságot vegyetek,
Es magatokat jól meg-gondollyátok,
Kik e' földön regnáltok, ítéltek.

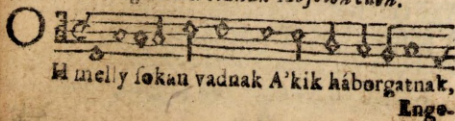
6 Szolglyalatok ez hatalmas URnak,
Igaz felelemmel jámbor étellel,
Örvendeztetek ő nagy vóltának,
De ezek-is legyenek rettegéssel.

Csokollyátok e' néktek küldöt Fiat,
Hogy erőssen meg ne haragudgyék,
El ne mulasztatok parancsolattját,
Mert szörnyüképpen el-kell vesznetek.

7 Mert gyakorta hogy ingyen sem vélnéd,
Mint a' febes tűz fel-gerjed haragja,
Te azért tellyes szível el-hidgyed:
Böldög a' ki magát az URra bizza.

III. SOLTAR. C.M

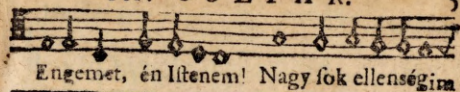
Könyörgése Dávidnak Absolon ellen.

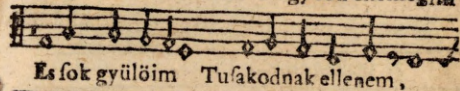
H mely sokan vadnak A' kik háborgatnak,
Engo-

III. SOLTAR.

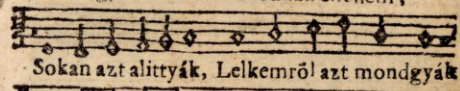
5

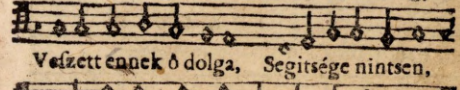
Engemet, én Istenem! Nagy fok ellenségim

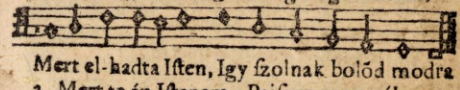
Es fok gyűlöim Tufakodnak ellenem,

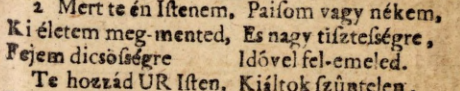
Sokan azt alittyák, Lelkemről azt mondgyák

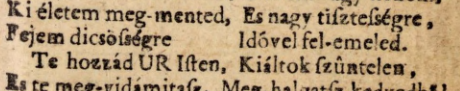
Vesztett ennek ő dolga, Segítsége nintsen,

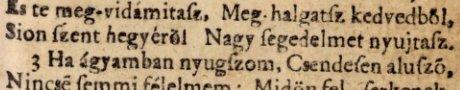
Mert el-hadta Isten, Így szólnak bolód modra

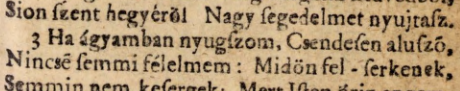
2 Mert te én Istenem, Pailóm vagy nékem,

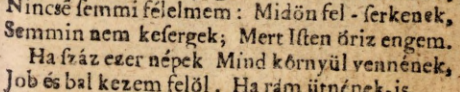
Te hozzád UR Isten, Kiáltok szüntelen,

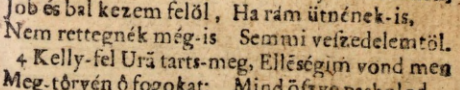
Es te meg-vidámitasz, Meg-halatsz kedvedből,

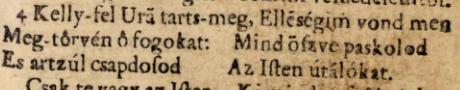
3 Ha égnyamban nyugizom, Csenedesen aluszó,

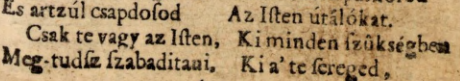
Ha száz ezer népek Mind környül vennének,

Nem rettegnék még-is Semmi vezédelemtől.

4 Kelly-fel URá tarts-meg, Elléségim vond meg

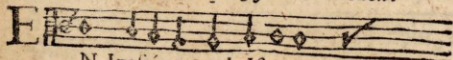
Csak te vagy az Isten, Ki minden izűkségben

Meg-tudsz izabadítani, Ki a' te fereged,

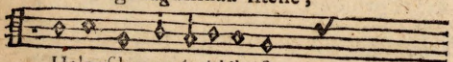
Meg-tartod, fzereted, Es meg-szoktad áldani.

IV. S O L T A R.

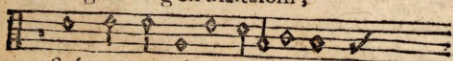
Dauidnak Könyörgése a' Saul ellen.

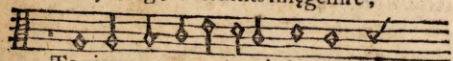
N Igaságnak Istene,

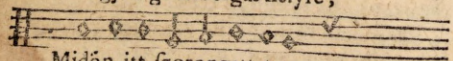
Halgald-meg én kiáltásom,

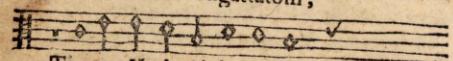
Szány-meg, és tekints infegemre,

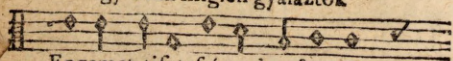
Te vigy engemet tágas helyre,

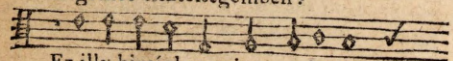
Midőn itt szorongattatom,

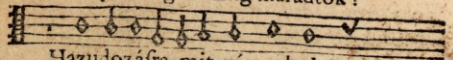
Ti nagy Urak miglen gyaláztok

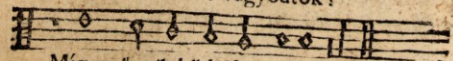
Engemet tisztességemben?

Ez illy hívságban míg maradtok?

Hazudozáfra mit vágyodtok?

Míg gyönyörködtök ezekben?

2 De

2 De vegyétek jól észetekbe,
Hogy az UR Isten engemet
Bé-vőtt kedvébe kegyelmébe,
Ő adta királyi tisztemet,
Es meg-hallya kéréfemet.

Rettegjétek hát, és látsátok
Hogy ellene ne vétsetek,
Magatokat meg-gondoljátok
Az ágyas-házban ha nyugosztok,
Hogy lehesse csendeségetek.

3 Igaságnak áldozattáival,
Aldozzatok az Istennek,
Jó étellel és igasággal,
Es az Istenben bátorsággal,
Bizzatok és örvendgyetek.

De fokban mondgyák azt minékünk;
Ki vezér! minket a' jóra?
Azért téged UR Isten kérünk,
Jöjjön-el az áldott óra!

4 Melleyel inkább vigasztalás engem,
Es örvendeztetz szivemben,
Hogy nem kiknek fok mustyok terem,
Buzájokka! rakva fok verem,
Kikkel élnek bőségesen.

Azért élek jó békeségben,
Fekszem s' aluszom kedvemre,
Uralkodván lakom földemben,
Bátorságos örvendezésben,
Mert az UR vigyáz éltetare.

A 6

V. SOL-

Könyörgése Dávidnak az ő kergetőj ellen.

Ertsd-meg mondásom.

2 Tekintsed-meg efedezésém,
Eshald meg kiáltásomat,
Midőn hivlak Királyomat,
Meg halgatod én könyörgésem:
Bizonyal hiszem.

3 Jó reggel meg-halgatz engemet,
Uram, még virradta előtt,
Idején a' Nap hogy fel-jött,
Elődben számlálom igyemet,
Várván kegyelmet.

4 Mert te egyedül vagy olly Isten,
Kinek a' gonofság nem kell,
Es a' ki gonosz bűnben él,
Nem mehet hozzád semmiképpen,
Mig él vétékben.

5 A' ká-

5 A' kábák és az efszelenek,
Nem alhatnak színed lött;
Gülölfsz minden gonosz-tévőt.
Estölled távol üzettenek,
Az illyetének.

* 6 A' kik csak hazugságot szólnak,
Szörnyen el-veszted azokat,
Es meg-átkoszl gyilkosokat,
Kik embört hamisan meg-csalnak,
Mind meg-rontatnak.

7 En pedig nagy jó reménsséggel,
Bé-mégyek szent Templomodban,
Es imádlak szent házadban,
Nagy jó-vóltodért felelemmel.
Szolgállak szíved.

8 Vezérly URam igazságodban,
Ellenséгимnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktals hogy a' te útaidban.
Járbassak jobban.

9 Mert szájokban nintsén igaz szó,
Szívek tellyes nyavalyával,
Ő nyelvek szól! álnoksággal,
Torkok olly mint a' nyilt koporsó,
Hol nints semmi jó.

10 Büntesd-meg URam Isten őket,
Tedd semmivé tanácsokat,
Rontsd el őtalálmányokat,
Verd-meg veled ellenkezőket,
A' párt-ütöket.

A 7

11 Es

11 Es hogy azok mind örüllyenek,
A' kik biznak csak te benned,
Es szivből szzeretik neved,
Engedd hogy vigan Felségednek,
Enekellyenek.

12. Mert az igazat te meg-áldod,
Te nagy irgalmas ággoddal,
Környül véfzed mint paisfal,
Minden gonosz ellen meg-tartod,
Es óltalmazod.

VI, SOLTAR. C.M.

Dávidnak meg-gyógyulásért való Könjörgése.

U Ram te nagy haragodban,
Ki miatt vagyok búban,
Engemet ne fedgy meg,
Es haragodnak tüze,
Szűnnyék meg tebeisége,
Kiben ne büntess-meg.

The musical notation consists of six staves, each beginning with a large 'U' and a key signature of one sharp (F#). The notes are written in a simple, stylized manner, with some notes having stems and others being beamed together. The rhythm is indicated by the placement of the notes on the staff lines.

2 Nékem URam légy irgalmas,
Mert vagyok nagy fájdalmas, Ne

Ne hadgy URam kérlek,
Gyógyítsd-meg férelmimet,
El-rettet tetemimet,
Ujítsd-meg hogy élylek.

3 Lelkem igen háborodik,
Inségében bánkodik,
Kefergek szivemben,
URam meddig hadfz eggem,
Ekképpen veszekednem,
E' nagy gyöttelemben.

4 Térj URam kegyesen hozzám.
Mert jaj el-fogyatkozáim;
Te nagy irgalmadból,
Szány-meg nyavalyáimban,
Es ne hadgy kínaimban,
Ments meg az haláltól.

5 Mert ha minnyájan meg-halúnk,
E' világból ki-mulúnk,
Nints emlekezeted,
Senkinél az halálban:
Fekvén a' koporsóban,
Ki ditsérne téged?

6 El-fáradtam bánatimban,
Egész éjjel sírtombban,
Könyhullatásimmal,
Nedvesitem ágyamat,
Asztatom nyoszolyámat,
Sűrű síralmimmal.

7 En fok boszfzúságim miatt,
Az én ortzám el-hervatt,

Szemem homályosult:
Ezt szerzik ellenségim,
Vigadnak gyűlöldöm,
Kin szívem el-búsult.

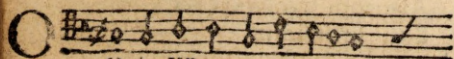
8 Azért töllem el-mennyetek,
Kik gonofságban éltek,
Távozzatok innen,
Mert az UR kiáltásom,
Meg-halgará írásom,
Es bé-vön kedvében.

9 Könyörgésem meg-halgattya,
Az UR és el fogadgya,
En imádságomat;
Es a' mit tölle kérek,
Minden jókat meg-nyerek,
Ugy kívánnya jómat.

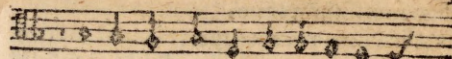
10 Azért minden ellenségim,
Es én háborgatoim,
Pironkodgyatok-el!
Már mind hatra térjete,
Es meg-szégyenüllyetek,
Nagy hirtelenséggel.

VII. SOLTAR. C. M.

David könyörög ellenségei ellen való meg-szabadításért.

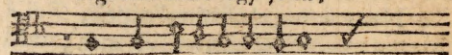
H én URam és én Istenem,
Te ben-

Te benned vagyon reménységem,

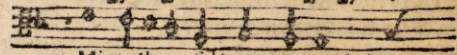
Szegedelmemre légy jelen,

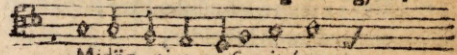
Tarts-meg ellenségim ellen,

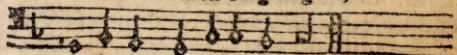
Hogy engemet el-ne ragadgyon,

Mint éh-orvászár meg-ne ragyon,

Midőn mintzen szegítsésem,

A' ki meg-mentene engem.

2 Hogy ha én ezt töttem UR Isten,
Avagy hamiság van kezemben,
Hogy ha gonofzt töttem ennek,
Ki örült békefélegemnek:

Hogy ha valaki abban meg-ért,
Hogy gonofzt-fizettem a' jóért,
Sőt ha jól nem tettem azzal,

Ki nekem vólt boszizúsággal.

3 Ambár kergefelen ellenségem,
Es bátor meg-ragadgyon engem;

Eletemet fölhöz verje,
 Dicsőségem porrá tégye.
 Kelly-fel azért nagy haragodban,
 Ellenfeğim ellen támadván,
 Add meg az elebbi tisztém,
 Kit rendeltél Uram nékem.

4 Nagy fereggel ostromlák a' népek,
 Hozzad gyűlnek és környül vésznek;
 Azért UR Isten támadgy-el,
 Magas helyre köztök állj fel.

Es ottan itéled a' népet,
 Ki jól rendelhetsz mindenekezt,
 Es engem hívfeğim szerint,
 Itéli igazságod szerint.

* 5 Verd meg az Isten telenekezt,
 Es védelmezd meg hivedeidet,
 Mert mindenekezt titkait,
 Látnod Uram szívét lelkét,
 Te vagy paisom igaz Isten,
 Es nem hadsz-el veszedelmekben,

Kiazt hivedet meg tartod,
 Gonosz ellen takargatod,
 6 Igazán itéli az Isten,
 Az ártatlan embert ügyében,
 De keményen fenyegeti,
 Kinek hamisságát érti:

Hogy ha pedig ő meg nem térénd,
 Sok bűnének véget nem veténd,
 Elő készíti fegyverét,
 Idegbe veti nyilait.

7 Végre mint egy hadi erőben,
 Halálos fegyvert fog kezében,
 Nyilait is rántya elő,
 Kiket ellenségemre lö:

Kinek szándéka veszedelmes,
 Szive nagy gonofsággal terhes,
 Kiből idétlen fiat szül,
 Mert szándéka meg-szégyenül.

8 Szorgalmatoson árkot vájott,
 Más ember alá vermet ástott,
 Kiben midőn törekedik,
 Önnön maga belé esik.

A' gonosz a' mit nékem kíván,
 Ő tulajdon fejére rohan,
 Mindennémű csalárdsága,
 Nyakára száll álnoksága.

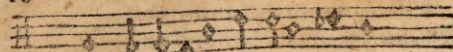
9 Azért Istennek adok hálát,
 Hirdetem ő szent igazságát,
 Es Felfeğim szent nevének,
 Ditsireteket éneklek.

VIII. SOLTAR. C. M.

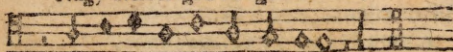
Csudálkozván dicsíri David a' Teremtőnek a'
 teremtet emberhez való jó kedvét.

Melly csudalatos a' te neved nekünk,

Nagy dicsőséged ez egész földre,

Ki terjed, és fel-hat az egekre!

2 Ditsirnek téged még a' csecs szópók-is,
Szájokban viselik nevedet ök-is:

Kik által ellenséget meg-ejtetz,
Es boszszú-állót meg-szégyenitetz.

3 Nagy voltát ha meg nézem dolgaidnak,
Mellyeket a' te ujjaid formáltak,
Az Éget, Holdat a' fényes Napot,
Es szép rendel a' fok Csillagokat.

4 Csudálván mondom: Micsoda az éber,
Ki te tölled ennyi dicsőséget nyer!
De micsoda az embernek fia,
Kirel Felfegednek van illy gondya?

* 5 Az Angyaloknál noha egy kevesse,
Kissebbé tőd; de nagy dicsőségesse,
Teremtéd őket, és magasztalád;
Nagy dicsőségre fel-koronázád.

6 Kezed munkáin őket Urrá tévád,
Hogy azokkal birna néki engedéd,
Valamit e' világra teremtel,
Mindeneket lába alá vetél.

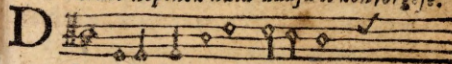
7 Juhot, ökröt, és egyéb állatokat,
Az hegyen és völgyön élő vadakat,
Kik az erdőkön széllyel legelnek,
Avagy a'ők mezőkön tengenek.

8 Es a' repeső égi madarakat,
Kik hangicsálnak szép mélódiákat:
Es fok halait a' nagy tengernek,
Birtokában adád az embernek.

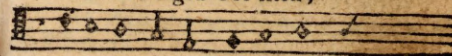
9 Oh Felfeges Isten kegyelmes Urunk,
Melly csudálatos a' te neved nállunk,
Felfegednek melly nagy dicsősége,
Mellyel tellyes e' föld kerekéége!

IX. SOLTAR. C. M.

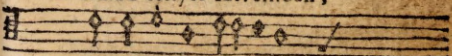
As Izraél népének hálá-adása és könyörgése.

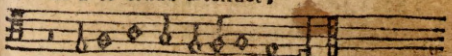
Icsérlek téged UR Isten,

Es áldlak tellyes szívemben,

Es a' te csuda tételidet,

Hirdetem jó téteményidet.

2 Te benned URam vigadok:
Nagy örömben tombolok,
Es a' te felfeges nevednek,
Szép dicsireteket éneklek.

3 Mert az én ellenségimot,
Meg-téritéd, veréd őket:
Kik rettegven hátra esének,
Szined elől mind el-veszének.

4 En igyemet meg-tekintéd,

Es kegyelmesen fel-vévéd,
ülvén törvény-tévő székedben,
Meg-mentél igaz itéletben.

5 A' pogányokat meg-fedded,
A' gonoszokat el-vesztéd,
Semmivé tőd az ő neveket,
Tellyességgel el-törled őket.

* 6 Te ellenség azt alitád,
Hogy te könnyen el-ronthatnád,
E' városokat! El-rontád-é?
Még híreket is el-törled-é?

7 Nem lehete, mert az Isten.
Meg-marad dicsőségében,
Ő törvény-székit készítetteti,
Az itéletre le teteti,

8 Dolgában tart igazságot,
Elő hívja e' világot,
Es igazsággal mindeneket,
Meg-ítél minden nemzeteket.

9 Ő a' szegénynek óltalma,
Örzője minden jutalma,
A' ki szükségének idején,
Hozzád óhajt könyörgésében.

10 Azért biznak csak te benned,
A' kik ismériek szent neved,
Kik tölled várnak segítséget,
UR Isten nem hagyod el őket.

* 11 Enekellyetek az Urnak,
A' Sion hegyén lakónak:
Sokságát cselekedetinek.

Hirde

Hirdecsétek minden népeknek.

12 A' ki nyilván meg-keresi,
Az igaz vért nem felejtí:
Es a' szegényeket nem hadgya,
Kiknek kiáltásokat hallja.

13 Uram légy kegyelmes mékem,
Es tekinfd-meg nagy inségem,
Az ellenség életem győrti,
Az halál kapuiból végy-ki.

14 Hogy dicsírhesselek vigan,
A' Sionnak kapuiban,
Es örvendezhessek szivemben,
Hogy engem meg-tartál kegyesen.

15 A' pogányok pedig szörnyen.
Este az önnön vermekben,
A' mely hálót ők másnak hántak,
Önnön lábok abban akadtak.

* 16 Innen az UR ismértetik,
Szent itéleti meg-teszik,
Hogy a' gonosz ő szándékában,
Önnön magát ejti halóban.

17 A' gonosz népek hirtelen,
Bé-dülnek a' nagy mélységben,
A' pogányok-is mind el vesznek:
Kik Istenről el-felelkeznek.

18 A' szegényt el nem felejtí;
De mindenkor meg-tekinti,
A' nyorúlnak könyörgését,
Meg-hallja, s' me-adgya kérését.

19 Kely-fel Uram, és légy jelen,
Hogy

X. SOLTAR.

Hogy ember erőt ne végyen :

A' pogányokat hívd elődben,

Itild-meg erőis törvényedben,

20 Szivekben URam rettened-meg,

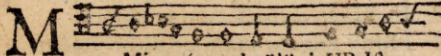
Hogy magokat gondolják-meg,

Es ímérjék a' pogány népek,

Hogy ök-is halandó emberek.

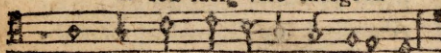
X. SOLTAR. C.M.

Az Izraelnek meg-szabadításért való Könyörgése.

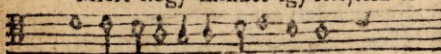
Mire távozol tőlünk UR Isten

E' fok ideig való inségben

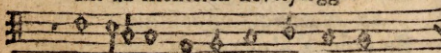

Illy meséské; és magad mit rejtéd-el?

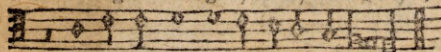
Miért hogy minket így felejtész-el?

Im az istentelen kevélységgel

Kergeti a' szegényt és nyomorgattya,

Az önnön nyakán első hálója.

2 Mert ez istentelen dicsekedik,

Es gyönyörködik kivánságában :

Dicsíri a' fősvényt bizelkedik,

Istent káromlja fel-fuvalkodván,

A'E

X. SOLTAR.

A'kit meg-utál nagy hívságában;

Söt kevélységében így gondolkodik,

Hogy nintsen Isten azzal csúfolódik.

3 Ö bolondságában úgy el-mégyen;

Erős itéletedet nem fele ::

Es kevélységében szől nagy fennyen,

Ellenségit-is semminek véli,

Könnyen el-fúhattya azt itéli,

Végre mond: bátran lakom és csendesen;

Soha nem esem szerencsétlenségben.

4 Atokkal szitokkal rakva szája,

Szóll az ő nyelve csak álnokságot ::

Ez nyelvért szoktatta csalárdságra,

Kivel szerez sok bút és bánatot,

Tolvaj módra meg-áll barlangokat,

Les helyből a' szegényre ólálkodik,

Hogy azt meg-kaphassa azon forgodik.

* 5 Barlangban magát meg-vonnya titkó,

Hogy az ártatlant meg-ragadhassa ::

Mint az oroszlán vigyáz a' likon,

Hogy a' szegényt háloba hozhassa,

Es ő torkában azt bé-falhassa,

Abban forog ő néki minden gondgya;

Hogy a' szegényt meg-ejtse, és meg-fogja.

6 Még azt-is mondgya az ő szívében,

Hogy Isten ezzel semmit nem gondol ::

Ortzáját el-rejti ezek ellen,

Szemét bé-hunnya, másúvá fordúl,

Kérlek Uram e' dolgoz meg-indúly,

Nyújtsd-ki kezéd a' szegényt ne feljtsd-el,

B

E22

Es a' nyomorútnak légy segítségel.

7 Miért mivelné a' gonosz ember,
Hogy káromlya csüfölyla az Isten?
Szívében mond számot Isten nem kér
De te Úram értesz és látsz mindent,
Azért a' szegény csak reád tekint,
A' nyomorult árva te benned bizik,
Es tölled kegyessen meg-segittetik.

8 Törd-meg az Istentelennek karját,
Hivd elődbe és idézd törvényben, ::
Vigáld és ítélj-meg gonoságát,
Ekképpen nem mér jöni elődben:
Es így örökké regnál az Isten,
E' világot igazsággal vezérli,
A' pogányokat földről mind el-törli.

9 Úram tekintsd-meg a' nyomorútnak,
A' szelideket kegyesen tarts-meg, ::
Vedd füleidben hiáltáfokat,
Erőfítsd szíveket vigasztald-meg,
A' szegény árvákat védelmezd-meg,
Zabolázd meg az erőszak-tévőket,
Gonoszoktól e' földön ódd népedet.

XI. SOLTAR. C.M.

Dávidnak panaszszja a' Saul ellen.

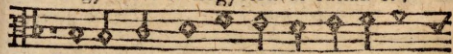

Miért szoltok hát ilyen lelkemnek?

Hogy

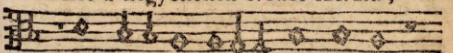
Hogy én a' ti hegyetekről fútiak-el,

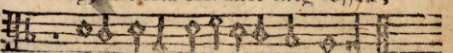
Es mint egy madár meszfe repüllyek?

Mert a' kegyetlenek iveket szerzik,

Hogy a' tiszta szívüket meg-lőjjék,

Már a' nyilokat az idegben vetik.

2 De véghez nem vihetik ök e' dolgot,
Meg-romlanak igyekezetekben,
Mert az hü ember vallyon s' kinek ártott?
Az Istennek temploma mennyekben,
Ott fen vagyon szent széki mellyből széllyel.
Szemei mindent néznek élesen;
Földi népet-is meg-nézel és szemlél.

3 Az Isten meg-próbálly a' igazat,
Es gyüölöli az erőszak tévét,
A' káromlókra zápor esőt bocsát,
Rájok döjt tüzet, kénköves esőt,
Az istentelenekre háborút ejt,
Es nagy szélvészszel itatty a' őket,
Fejekre szörnű-forgó-szelet borít.

4 Mert ő igaz és igazságot szeret,
Es kedves ortzát mutat azoknak,
Kik igazságban rendelik élteket.

B2 D4-

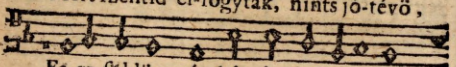
XII. SOLTAR.

Dávidnak Saul ellen való panaszkodása.

Zabadits-meg és tars-meg Uram Isten,

Mert szentid el-fogytak, nints jó-révő,

Es ez földön már fok a' tőkélletlen,

Nints emberek közt igaz beszédű.

2 Ezek egymásnak szólnak csak hivságot,
Dolgokat festik szép beszédekkel:Hizelkedvén mutatnak nyájasságot:
De nyelvek nem edgyez ő szívekkel.3 Csalárd ajkokat el-veszti az Isten,
El-törli hizelkedő nyelveket,
Kik kevélységekben szólnak nagy fennyen,
Es csak csúfollják az együgyűket.4 Es azt mondgyák: jert tegyük azt nyel-
vünkkel,Hogy minker minden nagyra becstüllyön,
Miénk szájunk, ajkunk, birunk ezekkel,
Kit urallyunk? veltünk ki perellyen?5 Azért mond Isten: Imé a' szegények;
El-hagyatnak, ölernek, pusztúlnak;
Azért őket meg szánom és fel kelek,
Es ki-mentem kezeiből azoknak.

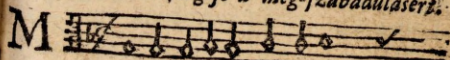
6 Az Istennek mondási olly igazak;

Mint

XIII. SOLTAR.

Mint a' drága eziüst, kit a' tűzben,
Az ötvösök kohokban tisztítottak,
Es hétfzer meg erefsztettek szépen.7 Tartsd-meg azért népedet kegyelmesen,
Kértünk jóvóltodból reánk tekints,
Örizz-meg örökké e' nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jó kedvet jelents.8 Mert a' gonoszok nagy fennyen forgód-
Udvaroltatnak nagy kevélységben, (nak,
Midön a' roszfszak fel-magasztaltatnak,
Es a' jó ember nints becsületben.

XIII. SOLTAR. C.M.

Dávidnak Könörgése a' meg-szabadulásért.

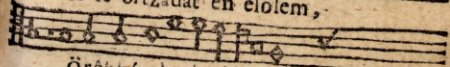
Miglen telejtez-el Uram,

Mig nem emlékezel róllam?

A' te ortzádat én előlem,

Örökké el-rejtédé tolfem?

Mire nem könyörülsz rajtam?

2 Mig tanátskozzam szívemben,
Mig keleregiek elmémben,
Még nappal-is csak gondolkodván?

Ellenfégem reám míg rohan,
Míg Uralkodik fejemben?

3. Tekints reám kegyes Uram,
Szánnyad-meg az én nyavalyám,
Szemeimet világosítsd-meg,
Hogy életemben vidúlljak-meg,
Halálban el ne aludgyam.

4. Hogy ellenfégem ne mondgya:
Imé erőt vöttem rajta,
Es azon ök örvendezzenek,
Ha engemet el-ejthetnének,
Es nem állhatnék lábomra.

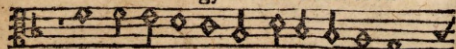
5. Mert én bizom jó kedvedben,
Ki meg-vigasztal szivemben,
Örvendez azért az én lelkem,
Hogy az Isten én fegedelmem,
Kiért ditsirem éneken.

XIV. SOLTAR. C.M. 53.

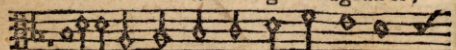
Panaszkodása Dávidnak a' Saul ellen.

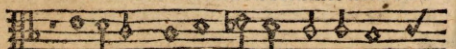
Z Bolond így szól az ő szivében:

Nintsen Isten, azért gonofságban él,

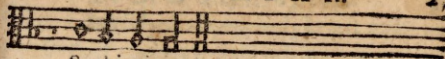

Utalatos bünt téfzen semmit nem fél,

Ez egész földön! a' ki jót tégyen,

Senki

Senki nintsen.

2. Az UR az égből alá tekinté,
E' földön az emberek fiaira,
Hogy meg-lássa ha kinek esze vólna,
Ha az Isten valaki kerelné,
Es tisztelné.

3. De azt jól láttya ditsőségében,
Hogy a' jó útról el-tértek mindenek,
Minnyájan fertelmes bűnben hevernek,
A' ki az Isten tisztelné hiven,
Tsak egy sintsen.

4. De az hamissak meg nem gondolják,
Hogy Népemet mint a' kenyért megéltik,
Meg nem térnek; sőt magokat el hiszik,
Az Isten segítségül nem hívják,
Sem urallyák.

5' Itt azért erőfien meg-rémülnek,
Midőn eszekben vészik hogy az Isten,
Az ő hiveit meg-tartya kegyessen;
Mert ő mellé áll a' jó nemzetnek,
Mint hiveknek.

6. De néktek semmi gondotok erre,
Hanem ti tsak tsufollyátok a' szegényt,
A' ki tiszta Sziből féli az Isten,
Es tsak ötet hívja segítségre,
Es mentségre.

Ki a' szent Izraelt meg-szabadittya?

B 4

Ha

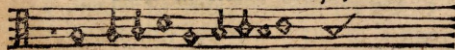
Ha Isten fogságból népét ki-hozza,
Örvend a' Jákob és az Izrael,
Teljes szívvel.

XV. SOLTAR. C.M.

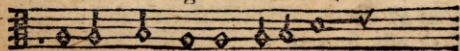
Isteni felelemről és jó életéről való Tanúság.

Ram ki léssen lakója,

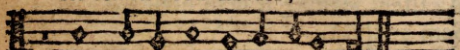
A' te Feltéged Satorának ?

Jelents-meg és add tudtomra,

Ki léízen örök Lakója,

Szent hegyednek és hajlékodnak ?

2. A' ki jár igaz életben,
Szóll és szolgáltat igaságot:
Igazán forog mindenben,
Es hűféges ő szívében,
Es szereti a' jámborságot.
3. Ki az ő felebarátyát,
Ő nyelvvel nem rágalmazza:
Kárral nem bántya szomszédgyát;
Nem rútoliya atyafiat.
Es tisztelget nem gyázza.

4. Az Istentelent utállya,
Az Istenfélőket szereti.

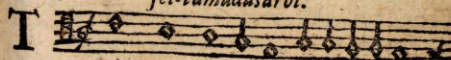
Öket

Öket tisztelőségben tartya,
Esküvését meg-gondollya,
Ha kárt vall-is azt meg nem szegi.

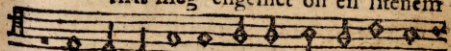
5. A' ki pénzével él hiven,
Kötsön ad de nem kér usorát,
Az ártatlan ember ellen,
Ajándékor ő nem vészen,
A' ki így téssen a' meg állhat.

XVI. SOLTAR. C.M.

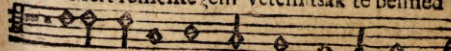
A' Christusnak színevédéséről, haláláról, és
fel-támadásáról.

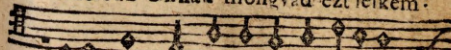
Arts-meg engemet oh en Istenem

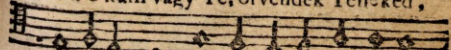
Mert reményem vetem tsak te benned

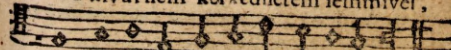
Azért az Urnak mongvad ezt lelkem:

En Uram vagy Te, örvendek Tenéked,

Ez kívül nem kérkedhetem semmivel,

Hogy néked használharnék jó-tétemmel.

2. A' szentekkel e' földön jól tészek.
Es segíték jámbor Isten félőket?

De azoknak léfzen nagy férelmek,
 kik követnek idegen liténeket:
 Ő véres áldozattyokat nem nézem,
 Es Neveket ajakimra sem vészem.

3. Az Ur litén az én örökségem,
 Melly nékem kíváltképen részéltetett,
 Es ő meg tartya hiven azt nékem,
 Az én forsom a' leg-jobb részre esett,
 Hogy az örökség tinorral osztatott,
 Azzal a' leg-szebbik rész nékem jutott.

4. Ditsíretet mondok én az Urnak,
 Ki engem tanátsával jól vezérel,
 Még veséim-is erre tanitnak,
 Es az ágyban-is meg intenek éjjel,
 Az Urat szüntelen előttem tartom,
 Ki velem lévén nem lehet ártásom.

5. Öröme vagyon szívemnek ezen,
 Ditsőségem örül meg-nyugfzik testem,
 noha a' firban fekvése léfzen;
 De azt szívemben bizonyra el-hízzem,
 Nem hagyod a' koporsóban színtedet,
 De rothadás ellen meg-mented ötet.

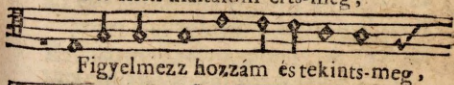
6. Az életre nékem útát mutat,
 Melly életben vagyon örök boldogság,
 Hol Szent színednek gyönyörű voltát,
 Láttatod melly nagy öröm és vigalság,
 Jobb kezednek ereje, ditsősége,
 Örökké meg-marad; soha nints vége.

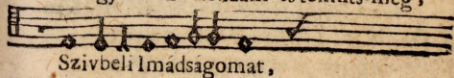
XVII.

XVII. SOLTAR. C. M. 63. 70.
 Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadulásért.

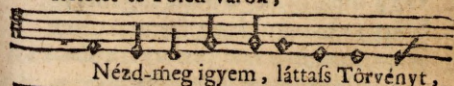
H
 Aigaid - meg Igalsagomat,

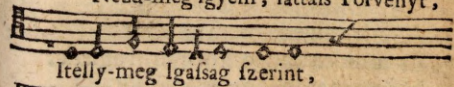

 Ur litén kialatom érts-meg,

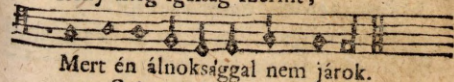

 Figyelmezz hozzám és tekints-meg,

 Szívbeli Imádsagomat,

 Itéletet te Töled várok,

 Nézd-meg igyem, láttasí Törvényt,

 Itelly-meg Igalság szerint,

 Mert én álnoksággal nem járok.

2. Szívem éjjel meg-probáltad,
 Es meg-vísgáltad tellyeséggel,
 Láttad hogy edgyez én nyelvemmel,
 Tsalárdság nélkül takálrad.

A' mit Ember szóll avagy mivel;
 En ajakid beszédire,

B 6

Gog-

Gondot tartok Szent Igédre,
Nem járok a' gonosz-tévövel.

3. Vezérlyed én járáfomat.
Es tarts-meg a' te ösvényeden.
Másvá senki ne térítsen,
Erőfitted lábaimat.

Téged hivlak én segítségre,
Uram láts-meg szűkségemben,
Kérésem vedd Füleidben,
Es légy figyelmes beszédemre.

4. Te vagy bizonyos óltalmok,
A' kik te benned reménlenek,
Mútsd jó vóltodat ezeknek,
Hogy lássák a' rád támadók.

Mint a' te szemeidnek fényét,
Ugy meg őrizz Uram engem,
Szárnyad árnyékában fejem,
Takargasd őrizvén ösvényét.

5. Óltalmaz ellenségimről,
A' kik veszedelmemre járnak,
Es mindenünnen környül fognak,
Ments-meg engemet ezektől.

Kövé nyakok tsak fel nem patan,
Kévélyen szólnak ellenem,
Lesnek kergetnek, hogy engem
Meg-tapodgyanak a' föld hátán.

6. Olyak mint a' vad Orofzlán,
Ki a' lesből a' prédára szök,
Es mint az eh Orofzlán kölyök,
Olálkodik a' barlangban.

Uram

Uram jövel vegyed eleit,
Verd földhöz éles töröddel,
Lelkem mentsd-meg fegyvereddel,
Rontsd-meg ellenségim ereit.

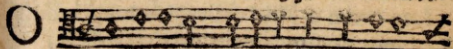
7. Ments-meg kezzeddel ezektől,
A' kik élnek tsak e' világnak,
Es tsak ő hasoknak szolgálnak,
Ez gondgyok tellyes szivekből.

Mert eleget adsz ő telteknak,
Kikkel tölthetik hasokat,
Hizlalhattyak magzattyokat,
Még unokáik-is el telnek.

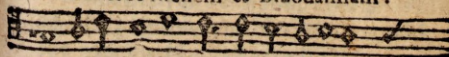
7. En pedig az Igaságban,
Szinét meg-látom Felségednek,
Es há álmomból fel-ferkenek,
Meg-elégfzem jóvóltodban.

XVIII. SOLTAR. C. M. 144.

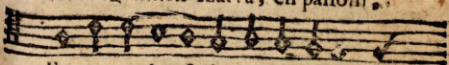
Hálk-adása Dávidnak a' meg-szabadításért.

H én Uram, ki erőt adsz énnékem,
En erős Istenem és Bizodalmam.

Szeretlek téged míg ézen életem,
Idvességemnek szarva, én paifom.

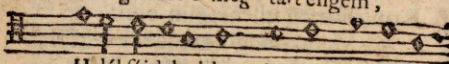
En magas kö-szálam oh én Uram,
Midőn ez Urat ditsérvén kérem.

B 7

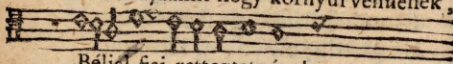
Erős

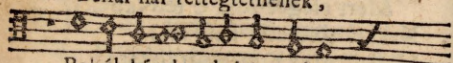
Erős Baltyám és erős Kő-váram :|
Ellenségimtől ő meg - tart engem ,

Halál fájdalmi hogy környül vennének ,

Bélias fiai rettegtenének ,

Pokól kötele vala környülem ,

Tsak nem az halál töribe esém.

2. Illy inségemben az Urhoz kiálték ;
Nagy szükségembé Istennek könyörgék .
Szoza om Templomába fel-hata ,
Kiáltásom Füleibe juta :|

Leg-ottan a' Föld szörnyen meg-indúla
Az Hegyek fundamentoma mozdúla ,
Rengedeznek részeknek szertelen ,
Mert haragra indúlt az Ur Isten.

Nagy süri füst mégyen fel az ő orrán ;
Rettenetes Tűz szájából ki-rohan ,
Ki miatt az Eg széllyel villámik ,
Mert az ő sebes haragja látszik .

3. Le-hajlatá az Eger és le-jöve ,
Lábai alatt homállly letétsége ,
Alá szálla Kérubimon ülven ,
Es a' szélnek szárnyain repülvén :|

Nagy

Nagy fetét ködben magát bé-fedezte ,
Kiben mint Sátorban magát rejtette ,
De a' Fényesség ki nála vala ,
A' süri ködöket el-öszlatá , (lámék ,

Nagy Kö-esök hűlnak , Tűz láng vil-
Az Ur mennydörgése égen hallaték ,
Rettenetes szó adaték tőlle ,
Kö-esöt villámást földre löve ,

**4. El-széleszté azokat nyilaival ,
Es el-rettenté ő villámásival ,
Meg-látszának a' vizek mélységi ,
Fel nyilának a' földnek feneki :|

A' te feddédnek folyóságától ,
Es haragos Orrodnak fuvásától ,
Onnan fellyül Kezeit le-nyújtá ,
Es engem a' vizekből ki-vona .

Megszabadita én ellenségimtől ,
Meg-mente hatalmas gyűlölöimtől ,
Kik rám rohannakén inségemben ,
De gyámolom lön nekem az Isten.

5. Tér helyre hozá 's ki-mente engemet
Es én hozzám mutata nagy szerelmet ,
Meg-fizete igazságom szerint ,
Kezeimnek tisztasága szerint :|

Mert az Urnak utáról nem tértem-el :
Az én Istenemtől nem szakadtam-el ,
Ítéletire szüntelen néztem ,
Es szent törvényit meg nem verettem .

De mindenkor hiven előtte jártam ,
Gonosz tételtől magamat meg-odtam ;

Meg

Meg-fizete Igaságom szerint,
Kezeimnek tisztasága szerint.

6. Szent vagy, és jó-tévé a' jó-tévőkkel;
Es igazat tész igazán élőkkel,
Tisztá vagy azokhoz a' kik tiszták;
El-fordúl szőlők a' kik gonoszak :/
A' nyomorult szegényeket segited,
A' kevély szemüket meg-szégyenited,
Nékem Uram szövétneket gyujtasz,
Es az sötétben világot nyujtasz.
Te általad ellenségem seregén,
Altal-futok, el-szököm kerítésén,
Tökéletes az Istennek útá,
Tisztá és próbált az ő mondása,
7. A' benne bizóknak erős Páisa,
Ez Istennek de ki lehetne mássa?
De holott volna illy erős közfél,
Mint az Isten a' ki minket ráplál? :/
Az Isten erejében fel-öltöztet,
Es utaimban jól vezérl engemet,
Lábam gyorsíttya mint a' fzarvasnak,
Hogy magas hegyimre fel-hágassak.
Ő taníttá kezemet hadakozni,
Es az arzéi kezivet el-rontani,
Idveségednek Páisát nékem,
Adod, és jobb-kezed meg-tart engem;
8. A' te szelid és engedelmes voltod,
Öregbit engem, Erősit jó-vóltod:
Es az hol járok helyt adsz lábamnak,
Hogy bokáim ne botránkozzanak :/

Ellen:

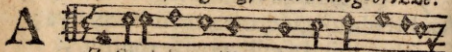
Ellenségitet azért meg-kergetem,
Es meg nem szünöm mig nem mind el-ve.
Minden erőmmel addig pas-olom, (rem,
Mig nem őket lábam alá hajtom.
Az hartzra nékem erős fegyvert adtál,
A' földhöz vered ki én ellenem áll,
Meg futamtatod ellenségitet,
Széllyel kergeted gyűlölöimet.
9. Kiáltnak de senki meg nem tartya,
Az Istenhez-is, de meg nem haligattya;
En őket mind szélle porrá rontom,
Az urzákon a' sárban morfolom :/
A' Népeknek ő parvarkodásoktól,
Meg-szabadítasz tusakodásoktól,
A' Pogányokon fővé tész engem,
Nem ímért Nép is szolgál énnékem.
Sok idegenek kik hiremat hallják,
Hizelkedvén magokat alá adgyák:
Erős helyeken idegen népek,
Az én hatalomságomtól félnek.
10. El az Isten kinek légyen dicséret,
Aldom én idvezítő Istenemet,
Ki énnékem ez hatalmat adta,
Ellenségitet meg-hodoltatta :/
Meg-öriz engemet ellenségitemtől,
Kiken engem emelt Fejedelemül,
Az erőszak-tévőtől óltalmaz,
Ki mindenkor halálodra vigyáz;
Azért dicséret mondok tenéked,
A' pogányok közt magasztalnak teged,
Szent

Szent Nevednek éneklek szüntelen!
Hogy te Királyodat felségelen,

11. Meg-segítéd, véle töl kegyességet,
Es néli jelent el illy idvességet,
Ez meg-kenett Dávidnak főképen,
Es maradékinak mind örökkén.

XIX SOLTAR. C.M.

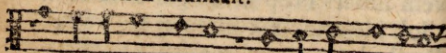
Dávid ditséri az Istent az ő Teremtéséről és Tör-
vényről, s Könyörög hogy büntül meg-örizze.

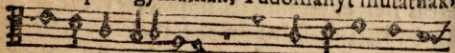
Z. Egek betzellig, Es nyilván hirdetik
Az ég menyezeti, Szépen kijelenti,

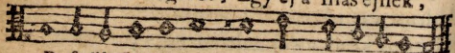
Az Urnak erejit il:
Kézének munkáit.

Az napok egymálnak, Tudományt mutatnak.

Az ő böltsefégeröl, Egy ej a' más éjnek,

Beszéll az Istennek, ő nagy Ditsőségeröl.

2. Nints szó sem Tartomány,

Holott e' Tudomány,
Nem prédikáltatnék il:
Mindenfelé mégyen,
E' Föld kerekfégén.

Reféd. ...

Írá-

Íráfok ki mégyen,
Mind e' világ végén,
Holott a' fényes Napnak,
Hajlékot az Isten,
Hely heztetett szépen,
Ő lakó szállásának.

3. Kiben mint Völegény,
Reggel fel-kél szépen,
Ő ágyas házából il:
Es ugyan örvendez,
Mint az erős vitéz,
Ha futásra indúl.

Az ének egy végén,
Fel-kél és el-mégyen,
Gyorsan a' más végére,
Sohol semmi nintsen,
Ő hévfége ellen,
Ki magát el-rejthesse.

4. Az Isten törvénye,
Tiszta ő beszéde,
Lelkeket meg-terít il:
Hűség bizonyosága.
Kisdedeket abba,
Böltsefégre tanít.

Ő parantsolati,
Igazak mondái,
Kik szívet vigasztalnak:
Minden ő Törvényi,
Tiszták szent beszédi,
Szemet világosítanak.

XIX. SOLTAR

5. Az Isten félelme,
 Tiszta mind örökké,
 Meg-marad és meg-áll :h;
 Az ő Itélete,
 Igaz mindenekbe,
 Teljes nagy jóssággal:
 Aranyán Ezüsthél,
 Kedves drága könél,
 Es fokkal betűletesb,
 Ő Szerelmessége,
 Es Gyönyörűsége,
 Még a' méznél-is édesb.
 6. A' ki szolgál néked,
 Uram tanúl tölled,
 Nagy jó tanúságot :h;
 Es azt ha meg tartya,
 Jól léfzen ő dolga,
 Mert vészén jutalmat,
 Ki tudná bűnének,
 Számát esetinek,
 Es ki gondolhatná-meg?
 En sok bűneimet,
 Titkos vétkeimet,
 Uram nekem botosájd-meg.
 7. Szolgádat őrizd-meg,
 Kevelységűl tarts-meg,
 Ne essék e' bűnben :h;
 Es én tiszta léfzek,
 Semmi bünt nem téfzek.

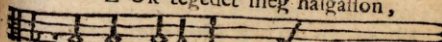
XX. SOLTAR.

Járok te kedvedben:
 Szájamnak szóllása,
 Szivem gondolatya,
 Kedves légyen Tenéked,
 Adgyad oh én Uram,
 Es erős kö-szálam,
 Hogy ne vétsek ellened!

XX SOLTAR. T.B.

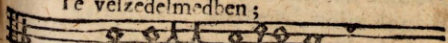
Az Izraeliták Könyörgése Dávid Királyért.

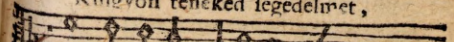
A
 Z Ur tegedet meg naigallon,

 Te nagy inségedben,

 A' Jákób Istene meg-tartson,

 Te veszedelmedben;

 Külvön tenéked segedelmet,

 Az Ur ő Szent Házából,

 Te reád fordítsa kegyeimet,

 Tartson-meg a' Sionból.

2. Aldozatidat meg-rekintse,

Kikkel öt Tifzteled,

Egö áldozatodat tűze,

Egesse-meg néked:

A' mit a' te szived kívánhat,

Adgya-meg ö tenéked,

Hogy mindennémü Tanátsodat,

Te jó-véghez vihesse.

3. Adgyad URam hogy te Névedben,

A' mi Zászlóinkat,

Fel-émellyük nagy örömünkben,

Es adgyunk Hálákat:

Mondván Az UR Istén meg-örzi,

E' Királyt Kegyelemével,

A' Menyből ötet erősíti,

Job Keze erejével.

4. Némellyek az ő szekerekben,

Es biznak lovokban,

De mi a' nagy Istén Nevében,

Bizunk mint Urunkban.

Azért ők keményen meg-esnek,

Mi pedig len meg-állunk,

Ők mind a' földhöz verettetnek,

De mi éppen maradunk.

5. Tarts-meg URam és engedd nekünk,

Hogy ez Király hiven,

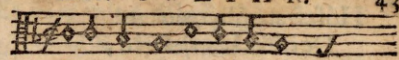
Mikoron hozzá esedezünk,

Segítségtől legyen.

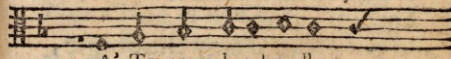
XXI. S O L T A R. C. M.

Hála-adása az Izraelitáknak Dávid Királyért.

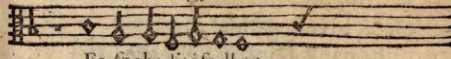
Örven-

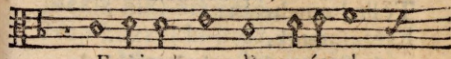
Rvendez Uram a' Király,

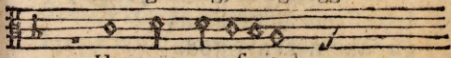
A' Te nagy hatalmadban,

Es szabadításodban,

Es vigad nagy buzgósággal,

Hogy ot meg-segíted,

Inségből kimented.

2. Ugy víseled néki gondgyát,

Hogy a' mit tölled kérénd,

Mindeneket meg-nyerénd.

Mihelyt fel-nyitja ő száját,

Alig szól egy Igét,

Már hallod kérését,

3. Elébb-hogy nem lönyörgene,

Meg-halगतod meg-látod,

Irgalmaddal meg-áldod.

Es fel tész az ő fejére,

Sár Arany Koronát,

Mint Királyi pompát.

4. Azt kéri vala te tölled,

Hogy tsak valamennyire,

Hofz-

Hósfzabbúllyon élete:

De ő életét terjesztéd,

Nagy fok Estendőkre,

Sőt örök időkre.

5. Öt fel-vöd nagy Ditsőiségre;

A te Segedelmeddel,

Örök Idvésségeddel,

Es nagy Királyi Felségre;

Tölled emelteték:

Esékesítették.

6. Szeretted őt minden jókkal,

Este Szent áldomásod,

Örökké néki nyújtod.

Örvendetes vigságokkal,

Öt gyönyörköttetted,

Színedre nézeted.

7. Ez Király mindenkor bizik,

Tsak az ő lstenében,

Es nem fél veszélyiben,

A' Magoságoznak nyugszik;

Irgalmasságában,

Es meg marad abban.

8. Kezeddel meg-leled őket;

A' kik reád támadnak,

Boszfúszásodra járnak:

Es a' regyüölödöt,

Kezeidből senki,

Soha ki nem menti.

9. Mint a' hév-tüzes kementze;

Haragod környül-vézi,

Es

Es őket mind el-lepi.

Haragos ortzádnak színe,

Öket meg-emészti,

Ninta' láng el-nyeli.

10. Mindennémü gyümölsöket;

Hirtelen te el-veszted,

Es a' földről el-törlöd.

Magvokat tsemetéjeket,

Nékik meg-átkozod,

Nép közzül ki-irtod.

11. Mert gonofzra igyekeztek,

Szándékoztak ellened,

Hogy boszfzantsanak téged.

Gonofz Tanátsot végeztek,

De hogy véghez mennyen,

Erejekben nintsen.

12. Mert minden ellenfégedet,

Erőssen meg-kergeted,

Es őket el-izélepszted.

Meg-vonszod ivét idegét,

Nyilad mint a' tárgyra,

Lövöd ortzájokra.

13. Azért Uram mártámadgy-fel,

Murásd-meg hatalmadat,

Lásfuk erős voltodat.

Hogy ditsőiséges erődről,

Vigan énekellyünk,

Es benned örvendgyünk.

XXII. SOLTAR. C. M.

A' Christus szenvedéséről és fel-magasztaltatásáról.

C

En

E
 N Istenem én erős Istenem,

 Miért hagyál-el ennyire engem!

 Kiáltásomtól a' fegedelem,

 Nagy távol vagyok,

 En kiáltok te hozzád egész napon,

 De még sem felelsz-meg nints ki megtartsó,

 Még éjjel sem halgatok semmi módon,

 Ez inségben.

2. De Te Szent vagy, és az Izraelben,
 Te szentségéd meg-marad mindenben,
 Dicsérettel e' gyülekezetben,
 Szível lélekkel.

A' mi régi Atyáink tellyeséggel,
 Te benned bízának jó reméniséggel,
 Szükségekben őket fegedelmekkel,
 Meg-tartottad.

3. Ha ők sziből kiáltottak hozzád;

Min-

Mindgyárt őket meg-szabadítottad,
 Benned bízak, és őket nem hattad,
 Esni szégyenben.

En nem vagyok ember, de féreg lévén,
 Minden Népeknél vagyok nevetségben:
 Tsufolnak, utálnak, és meg-vét minden,
 Es keserget.

4. A' ki lát minden tsufol engemet;
 Száját el-vonsza, Szóll merő mérget,
 Fejét rázza, hunyorgattya szemét,
 Reám néz szörnyen.

Mondván: ez ember bizott az Istenben,
 Szabadítsa-meg azért őtet innen,
 Ha szereri az Isten néki legyen,
 Segítségül.

5. Hogy te engemet Anyám méhéből,
 Ki-hozál? ottan fegedelmem löl,
 Tsetsemő koromban-is egyedül,
 Tsak benned bízam.

Sőt mihelyt Anyám méhéből származtá,
 Istenem vóltál, reád támaszkodtam,
 Bátorssággal te hozzád ragaszkodtam,
 En Istenem.

6. Ne távozzál azért megszűze töllem,
 Ne hadgy-el mert nagy az én gyötrelmem,
 Nints segítőm, és az én férelmem,
 Nem fáj senkinek.

Sok erős Bikák engem környül vettek,
 A' Bási nagy ökrök reám törnek,
 Ökledezni, meg ölni igyekeznek,

Nagy méltatlan.

7. Az ő szájakat én reám tátván,
Mint ragadozó fivő Orofzlán,
Agyarkodnak, hogy engem torkokban,
Bé-falhafának.

Könyhullatásim mint a' vizek folynak,
En tson AIM helyekből ki mozdúlnak,
Szívem mint viafz olvad, Bélim fájnak,
Sebek miatt.

8. Minden erőm mint tserép el-száradt,
Száraz nyelvem az inyemhez ragadt:
Porba verél engem, érzem kinnyát,
Halál mérgének.

Mert engemet sok ebek körül-vöttek,
Gonosz népek ellenem öfzve gyűltek,
Kezeimet és lábaimat ezek,
Meg-liggatták.

9. En Tson AIMat meg olvashatnák,
Szörnyű szemeket reám fordítanak,
Kinomban nem szánnak, de gunyolnak,
Üznek tsufságot.

El-öfztották egymás közt én ruhámat,
Es öltözetemre vetettek sorfot,
Hogy abból ne metélnének foltokat,
Öfztván részre.

10. Azért Uram töllem ne légy mesz-
Ne kétség életemnek ereje: (sze,
Kérlek fies, tekints inségemre,
Légy fegedelmül.

Ments-meg életem az éles fegyvertől,
Vé-

Védelmezz-meg e' fok [dühös ebektől,
Egyedül voltomat mentsd-meg ezektől,
Le voltodból.

11. Tarts-meg az éh orofzlán torkától,
Es az egy szarvú fene vadaktól,
Kik mostan körül-vettek nagy mordúl,
Oh tarts-meg engem.

Kiért szent Nevedet hiven ditsérem,
Az én Atyámfiainak hirdetem,
Es a' szent Gyülekezetben tisztetem,
Felfégedet.

** 12. Ditsérjétek Isten félök ötet,
Jákób fiai áldgyátok nevét,
Izrael népe féld e' felféget,
Mint Istenedet.

Mert nem utállya a' szegénynek ügyét,
Éstölle el nem fordította szent színét,
De ha kiált, meg-halgattya kérését,
Nagy kegyessen.

13. Azért ditséretem rólád lészén,
Minden előtt a' Gyülekezetben,
Es én fogadásim fennmíképen,
Meg nem törenek.

A' Szegények észnek, meg-clégefesznek,
Az Isten keresők téged ditsérnek,
El az ő lelkek és benned örvendnek,
Mind örökké.

14. E' földi népnek minden serege,
Az Urhoz gyűl ez emlékezeire,
Es a' Pogányoknak nemzetsége,

Néki hajt fejet.

15. A' Kővérek kik meg-elégedtek,
Es kik már porrá lenni készultek,
Ditsirnek téged minden szegények,
Es nyomorúltak.

Es minden ő maradéki azoknak,
Néked szolgálván Térdet fejet hajtnak,
Es Firol tira ők téged urálnak,
Oh nagy lsten!

16. A' következő Nép jövőendőben,
Te Igaságodat ditsiretben,
Magasztallják, Tisztelik Szivekben,
Az egész Földön.

XXIII. SOLTAR. C.M.

*Hála-adasa Dávidnak az Istennek red valé
gondviseléséért és táplálásáért.*

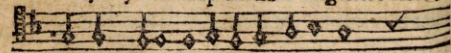
Z UR énnekem őriző pásztorom,

Azért semmiben meg nem fogyatkozom

Gyönyörű szép mezőn engemet éltet,

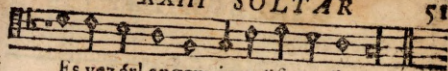

Es szép kies folyó-vizre legeltet,

Lelkemet meg-nyúgottya szent Nevébe,

Es

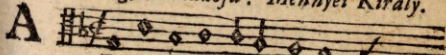
Es vezérl engem igaz öfvényében.

2. Ha az Halál árnyékában járnék-is,
De nem félnék még ő fetét völgyén-is,
Mert mindennütt Te jelen vagy én velem,
Veszélzöd és botod meg-vigasztal engem,
Es nékem az én Ellensegim ellen,
Ásztalt készítesz, cledeit adsz bőven.

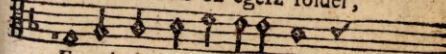
3. Az én Fejemet meg-kened Olajjal,
Es engemet itatiz tellyes pohárral,
Jó-vóltod kegyeséged körül vészén,
Es követ engem egész életemben,
Az UR énnekem meg-engedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ő Házában.

XXIV. SOLTAR. C.M. 62. 95. III.

Az UR begyének lakosa: Menyei Király.

Z UR bir ez egész földel,

Es minden benne élökkel,

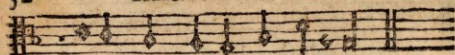
ővé e' Földnek kereksege,

Kit a' tengeren épített,

Folyó-vizekkel Környül vett,

Kiben meg-látzik bõltseége.

2. Ki mégyen fel a' Szent helyre,
Az Urnak ö Szent hegyére,
Es vallyon kitõl tiszteletetik!

A' kinek tiszta ö Szive,
Es ártatlan az ö keze,
A' ki hamissan nem esküszik!

3. Ezt az Ur meg-áldgya szépen,
Es az ldvezitõ Isten,
Igáságát adgya ö néki:

E' pedig a' bõldog Nemzet,
Ki az Jákóbnak Istenét,
Keresh, és Szent szinét nézi.

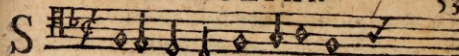
4. Világi kapuk nyíllatok,
Fejeteiket fel-tartsátok,
Hogy e' ditsõ Király térjen bé:

Mitsoda ditsõ Király ez?
Seregeknek Istene ez,
Nagy ennek hadi erőssége.

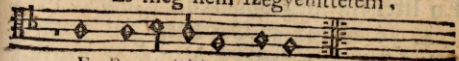
5. Ti kapuk Emelkedgyetek,
Fejeteiket fel-vefétek,
Hogy e' király belétek térjen:
Kitsoda e' nagy Királyság?
Ez a' Zebaoth Uraság.
Melly nagy az ö Ditsõségében!

XXV. SOLTAR. C. M.
Dávidnak külömb külömb Könyörgése.

Szi-

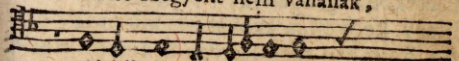
Zivemet hozzád emelem,
Es meg nem szégyenítterem,

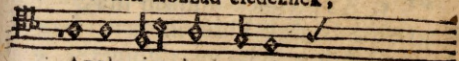
Es Benned bizom Uram!:
Nem nevet senki rajtam,

Mert izegyent nem vallanak,

A' kik hozzád efedeznek,

Azok pironkodgyanak,

A' kik hitetlenül élnek.

2. Utaid Uram mûtafd meg,
Hogy el-ne tévelyedgyem!:
Te ösvényidre taníts-meg,
kiken intézd menéscm.

Es vezérelly engemet,
A' te Szent igaz igédben:
Oltalmazd életemet,
Mert benned bizom Ur Isten.

3. Emlekezzél jóvóltodbúl,
Nagy kegyelmességedre!:
Emlekezzél Irgalmadról,
Melly meg marad örökke.

C 5

Iffuer-

Iffuságomnak vétét,
Kérlek hogy meg ne emlitsed,
Sőt nagy kegyeliségedet,
En Istenem megtekintsed.

4. Jó és igaz az Ur Isten.
Mind örökkön örökké:
A' bünösöket térítvén,
Ő igaz ölvényire:

Es a' nyomorultakat,
Eletekben igazgattya,
Nagy kegyessen azokat,
Az ő utában meg-tartya.

** 5. Az Istennek minden úta,
Kegyesség és nagy hűség:
Azoknak kik mondására,
Gondot tartnak mind végig.

Ennekem kegyelmezz-meg,
Uram a' te Szent Nevedért,
Es bünömet botsáds-meg,
Ne ostorozz nagy voltaért.

6. A' ki az Ur Istent féli,
Es tiszteli szívében:
Azt ő nagy hiven vezérli,
Ő igaz ölvényiben.

Nagy békeségben annak,
Minden jó bővön-adatik,
Es ő maradékinak,
Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz Isten felöknek
Meg-jelenti titkait:

Es az ő benne hívöknek,
Meg-mutattya kötését.

Istenhez szemeimet
Fel-emelem szüntelenül,
Ő meg-öriz engemet,
Lábam ki vonzza a' törbül.

8. Azért térj hozzám Istenem,
Tekints reám kegyessen:
Es kegyelmezz-meg énnékem,
Mert élek szegénységben.

Nyavalyája szívemnek,
Napról napra mind öregből;
Uram add végét ennek,
Vég-ki engem ez inségből.

9. Nyomoruságimar láld-meg,
Tekints-meg szükségemet:
Es büneimet botsáds-meg,
Kik szerzik e' sérelmet.

Tekintsd ellenségimet,
Kik én nálamnál erősbek,
Es gyűlölnék engemet,
Kergetnek és kefergetnek.

10. Tarts-meg én lelkemet Uram,
Hogy én ellenségimtől:
Szörnyen meg ne tsufoltassam,
Benned bizom egyedül.

En ártatlan éltemet
Örizd-meg, mert bizom hozzád:
Es te Izraeledet,
Minden inségből ki-hozád.

Könyörgése Dávidnak a' meg-fzabadításért.

L
 Egy Itélöm Uram,

 Mert hűséggel jártam,

 Es eltem nagy ártatlanól,

 Azért hiszem az Istent,

 Hogy ő engemet meg-ment,

Mindennémü háborútól.

2. Próbálly és kisértés-meg,

Igyemet nézd jól meg,
 Meg-látod tisztaságomat,
 Visgáld-meg veséimet,
 Es próbáld-meg szívemet,
 Hogy értsed indulatomat.

3. Látom szemem előtt,

Kegyelemfényedet:
 Es azon vagyok szüntelen,
 Hogy minden dolgaiban,
 Járjak igazságodban,
 Ne vétsek Felféged ellen.

4. Az hazug emberek,

Nál-

Nállam nem kedvesek,
 A' tettető tsalárdokat,
 Szivem szerint gyűlölöm,
 Es nagy távól kerülöm,
 Az álnoksággal járókat.
 5. A' gonosz-tévőknek,
 Es hamis népeknek,
 Társaságokat gyűlölöm,
 Ö gyülekezetekben,
 Nem ülök semmiképen,
 Sőt előttem sem szenvedem.

** 6. Belső tisztaságban,

Es ártatlanságban,
 En kezeimet meg-mosom,
 Tisztán téged ditsirlek,
 Aldozván Felségednek,
 Oltárod körül forgódom.

7. Eneki fel-fzóval,

Es vig hangosággal,
 Magasztalom Felfégedet,
 Néked adván hálákat.
 Hirdetem tsudáidat,
 Mindenütt áldlak tégedet.

8. Uram hajlékodat,

Szeretem házadat,
 Holott lakol ditsőiséggel,
 Szent helyedet kedvellem,
 Es azt fellyebb betűlölöm,
 Minden e' világi kísértésnél.

9. Ostorodat Uram,

XXVI. SOLTAR.

Fordítsd-el én róllam,
Ne büntess a' bűnösökkel,
Véllek ne verd lelkemet,
Ne vedd-el életemet,
A' Vér-ontó emberekkel.

10. Kiknek az ő kezek,
Rút Bünnel tellyesek,
Es azon hányák észeket,
Hogy szegényt el-nyomjanak,
Ajándékon kapdosnak,
Kivel töltik Jjobb kezeket.

11. De én tisztaságban,
Járok igazságban,
Es élek nagy ártatlanúl,
Büntül magam őrizem?
Szabadíts-meg hát engem
Te nagy irgalmasságodból.

12. Az én lábam meg-áll,
Tágas helyet talál.
Es meg-marad ösvényiben:
Azért URam ditsérlek,
Es örömmel tisztellek,
Az hiveknek feregében.

XXVII. SOLTAR. T. B.

Dávidnak Könyörgése a' meg-szabadításért.

* 4. Es az én fejemet ő felemeli,
Ellenségimen kik környül vettek :
Azért az ő hajlékában ő néki,
Fel-szóval áldozom és éneklek :

URam mikor hozzád fel-kiáltok,
Figyelmetesen halgals meg engem,
Kegyelmezz meg, légy Gyámolom néké
Midőn te hozzád szívből óhajtok.

5. Te felcled módgya ezt az én szívem,
Keresétek az én Szent színeimet :
Azért nékem is ezigyekezetem,
Hogy nézheffem URam Szent színedet,

Ne fordítsd el hát ortzádat tőlem,
Szolgádat ne ved-el haragodban,
Te vagy vigasztalom nyavalyámban,
Segíts meg, URam ne hadgy-el engem.

6. Mert mind atyá és anyám elhagy engé,
De az UR kegyelssen hozzá vésszen :
Mutasd meg URam te útadat nékem,
Ellenség ellen tarts ösvényeden :

Kivánságokra ellenségimnek,
Ne adgy engemet mert sokan vannak,
Kik ellenem hamiságot szólnak,
Hazudnak és erőszakot téstnek. (ben)

7. Ha nem hittem volna hogy még éltem:
Jó-voltát az URnak meg-látándom :
Az élőknek földén, hát immár régen,
Oda lőtt volna minden én dolgom :

Várjad azért bizonynyal az URat,
Légy vig és bátorlágos szívedben,

Mert

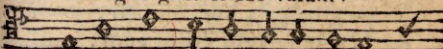
Mert téged meg-tart a' nagy UR Isten,
Tsak ő tőlle várjad óltalmadat.

XXVIII. SOLTAR. T. B. 109.

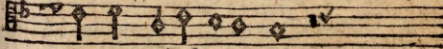
Könyörgése Dávidnak a' meg-oltalmazásért.

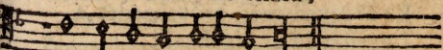
H
Ozzad kiáltok kegyes URam,

En Segítségem és Kö-váram :

Halgals meg kegyelmei en engem,

Ne halgals el mert el kell vezítem,

Azokhoz hasonló léfzek,

Kiknek a' koporsó helyek.

2. Midőn te hozzád esedezem,
Es kezeimet fel-emelem,
A' te szentséges templomodban,
Hallgals meg én imádságomban,
Ne büntess az hitlenekkel,
Ne verj a' gonofz-tévőkkel.

3. A' kik szólnak nagy nyájassággal,
De szívek rakva álnokiággal,
Fizess meg azért ő nékiek,
A' mint szintén meg-érdemlették,

Add

Add-meg ö kezek munkáját,
Es álnokságok jutalmát.

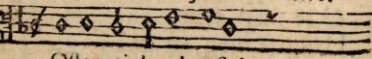
4. Mert az Urral ök nem gondolnak
Dolgairól nem gondolkodnak,
Keze munkáit nem tekintik,
Melly ö nélik meg-fizettetik,
Mert ök meg nem építtetnek,
Hanem szörnyen meg-töretnek.

5. Aldott legyen a' nagy UR Isten,
Ki meg-halgata kérésemben,
Az UR énnékem erősségem.
En páisom és segedelmem,
Örül szívem és énekben,
Ditsirem öret szüntelen.

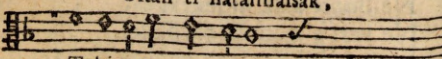
6. Az UR én népemnek ereje,
A' Christusnak nagy erőssége,
Tarts-meg azért a' te népedet,
Es áldgyad meg örökségedet,
Legeltesd és vigasztald,
Es örökké fel-magasztald.

XXIX. SOLTAR. T. B.

Intetnek a' Forenaek Isten ditsereire.

M

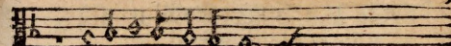
Oltan ti hatalmasak,

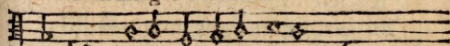
Tekintetes nagy Urak,

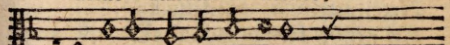
Adgyatok az Istennek,

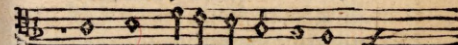
Ditsőséget Nevének:

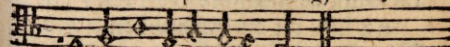
Mint hatalmas Isteneket,

Fellyétek, Tisztelven ötet,

Szent Templomában Áldgyatok,

Es Tédet Fejet hajtsatok.

2. Az UR szava meg zendül.

A' vizeken meg-dördül,

Menydörgő ditsősége,

El-hat a' nagy tengerre:

Az URnak illy erős szava.

Nagy hatalmát meg-mutattya,

Az URnak dördülő szaván,

Nagy volta meg-látfzik nyilván.

3. Az UR Istennek szava,

A' Czédrufokat rontya,

Töri a' czédru fákat,

Libánufon állókat:

A' Libánus és sirion,

Ugrándoznak borjú módon,

Es mint az egy szárvú vemhe,

Tombol a' sürü erdőbe.

4. Az URnak szava széllyel,

Sebes Tűz lángot lövell,
A' pufztát meg-rententi,
A' Kádest meg-rendíti:

Az UR szava úgy meg-zendül,
Hogy a' szarvas idétlent szül,
Nagy harfogásától annak,
Az erdők fel-szakadoznak.

5. De az ő Templomában,
Ő hivei mindnyájan,
Hirdetik nagy erejét,
Beszélik dicsőségét:

Az UR ült az özön-vizen,
Mint Biró ítélő széken,
Az URnak ő Királysága,
Örökké meg-áll Országá.

6. Az UR az ő népének,
Erőt ad seregének,
Őket hiven meg-tartya,
Békességgel még-áldgya.

XXX. SOLTAR. T. B. 76. 139.
*Hála-adása Dávidnak az Absolon ellen való
meg szabadulásért.*

2. Hogy fel-kiálték te hozzád,
Nyavalyámat meg-gyógyítád,
Es hogy én csak nem a' firbe,
Esném az halál töribé,
Ísmét fel-támasztál engemet,
Pokóltól meg-mentéd lelkemet,

3. Istenes hívek és szentek,
Az URnak énekellyetek,
Aldgyátok ötet mind végig;
Mert nem haragszik fokáig,
Az ember alig gondolhattya,
Melly hamar el-mulik haragja,

4. De az ő kegyelmessége,
Rajtunk meg-marad örökké;
Néha olly dolgom érkezik,
Kin estve szívem bánkodik;
De reggel Mihelyen fel-kelek,
Azonnal víg örömet lelek.

** 5. Mikoron jól volna dolgom.
Akkor vala vigaságom,
Mert magamban azt ítéltém,
Hogy ne lehessen esetem:

66 XXXI. SOLTAR.

Mert érzettem kegyeliségedet,
Mellyel erősítéd hegyemet.

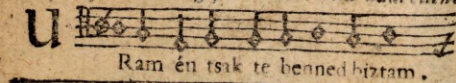
6. De hogy töllem szent orczádat,
El-fordítád oltalmadat,
Legottan én el-ijedék,
Könyörgék és ilyen szóllék:
Mi hasznod Uram én véremben,
Az halál hatemet veremben?

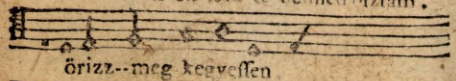
7. Uram ha én porrá leszek,
Tégedet hogy ditsérhetlek?
Igasságod hogy hirdessék?
Halgass meg Uram kérésim,
Könyörülj rajtam szabadíts-meg,
Légy kegyelmes Uram és tarts-meg.

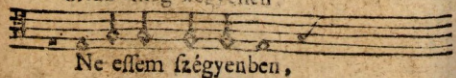
8. Az én siralmimat végre,
Fordítád bódog öröme,
Es szomorúsák ruhámat
El-vöd rollam bánatimat;
Kiért Uram örökké áldlak,
Mindenek előtt magasztallak!

XXXI. SOLTAR. T. B. 71.

Könyörög Dávid meg szabadításért a' Saul ellen.

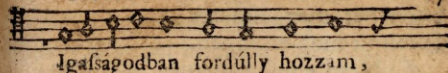
U Ram én tsak te beoned biztam.

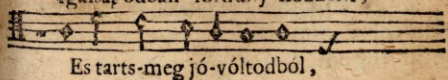
 örizz-meg kegyessen

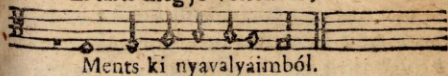
 Ne essem szégyenben,

Igass-

XXXI. SOLTAR: 67

 Igasságodban fordully hozsam,

 Es tarts-meg jó-vóltodból,

 Ments ki nyavalyaimból.

2. Hajts én hozzám Uram füledet,
Oh én idveffégem,
Sies tarts-meg engem.

Mutass-meg nagy erősségedet,
Légy én erős kövárom,
Kiben bátran lakhassam.

3. Te vagy közsiklám erősségem,
Szent nevedért kérlek,
Vezérelly, hogy élylek:
Szabadíts-ki a' törbül engem,
Mellyet énnékem vetnek,
Mert meg-tartómnak hiszek.

4. Kezedben ajánlom lelkemet,
Mert nagy infégemben,
Meg-tartál Ur Isten.

Azoktól meg vonszom szívemet,
A' kik élnek hívságban;
Es tsak bízom Uramban.

5. Örvendezek nagy vigasságban,
Vigadok szívemben,
Irgalmadra nézvén,

Ha meg-tekintesz nyavalyámban;

Sai-

Szivemet meg - ísméred,
Sérelmit meg-enyhítéd.

6. Nem ejtesz engemet kezekben,
En ellenségimnek,
Kik engem gyűlölnék.

Sőt minden ellenségim ellen,
Urat adsz lábaimnak,
Hogy meg ne akadgynak.

7. Nagy szükség nyomorgat engemet,
Kiben el-bágyadtam:
Kegyelmezz meg Uram.

Az én ortzám el-repedezett.
Lelkem el-vajított, el-hólt,
Az én hafam meg-hijolt.

8. El-fogyok keferűségemben;
Életem rövidül,
Sérelmem majd meg-ől.

E' nagy méltatlan büntetésen,
En szívem el-szakadott,
Minden tsontom meg-bomlott.

** 9. Minden én ellenségim között,
Gyaláznak szomszédim,
Félnek ismérőim:

Kik midőn látnak az ház előtt,
Félre térnek előttem,
Nem jönnek szemben velem.

10. En róllam el-felejtkeztenek,
Mint egy hólt emberiől,
Tsufolnak vészettől.

Mint egy törött edényt el-vernek,

Hal-

Hallom hogy szidalmaznak,
Nékem félelmet hoznak,

11. Mert tanátsot tartnak én róllam,
Végezést végeznek,
Hogy el-veszessenek;

De te vagy az én bizodalمام,
Es meg-vigasztalsz engem,
En kegyelmes Istenem.

12. Kezedben vagyon én életem,
Ellenségim ellen,
Tarts-meg kegyelmelesen.

Ne adgy azok kezébe engem,
A' kik szörnyen gyűlölnék.
Es szüntelen kergetnek.

13. Világosítsd ortzádat rajtam,
Es szolgáladdal tégy jól,
Te nagy irgalmadból.

Hogy soha meg ne tsufoltassam:
Mert te hozzád kiáltok,
Tölled óltalmat várok

** 14. Szégyenítsd-meg a' gonoszokat,
Rontsd-meg szándékokban,
Hányd a' koporsóban.

Kik az Istenes jámborokat,
Nevertik és tsúfollják,
Es szörnyen rágalmazzák.

15. Felette nagy a' te jó-vóltod,
Kit tartasz hiveknek,
A' kik téged félnek:

Es nagy a' te irgalmasságod,

D

Mellyet

Mellyet azok jól látnak,

A' kik te benned biznak.

16. Tenállad azokat el-rejted,

Meg-örzöd kegyesfen,

A' kevélyek ellen.

Hajlékdba őket bé-vézed,

Hogy a' kegyetlen nyelvek

Őket meg ne sérthessék.

17. Ditsőség adásék az Urnak,

Ki tart óltalmában,

Mint egy szép városban.

Kinek erős bátyái vannak,

Hogy a' ki abban lakik

Senkiről nem bántatik.

18. Félelmes futásomban mondék:

Tölled el vetetél,

Rám nem nézsz szemeddel;

De te nálad kegyelmet lelék,

Meg-hallád könyörgésem,

Es meg-adád kérésem.

19. Szerefetek az Urat szentek,

Ki meg-tart híveket,

Büntet kevélyeket.

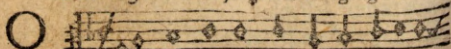
Hát jó reménységben legyetek,

Hidgyetek szívetekben,

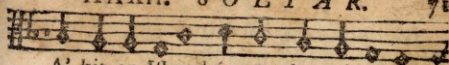
Meg-vigasztal az Isten.

XXXII. SOLTAR. C. M.

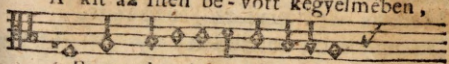
Tanúság az Idvesség és Bóldogságra.

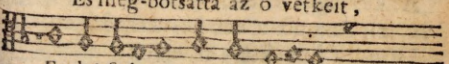
Melly bóldog az olly Ember életében,

A' kit az Isten bé-vott kegyelmében,

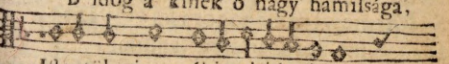
Es meg-botsáta az ő vétkeit,

Es bé-fedezte minden büntét:

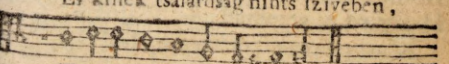
B ldog a' kinek ő nagy hamisága,

Istentől nints néki tulajdonitva,

Es kinek tsalárdság nints szívében,

Tettetés nélkül jár életében.

2. Hogy bűnömöt el-akarám halgatni,

Es néked meg nem akarám vallani,

Ottan tsontaim el-fzárának,

Soksága miatt én siralmimnak.

Mert éjjel nappal kezéd nehéz vólra,

Nagy bűneimért rajtam fekszik vala,

Bennem el-fogya minden erősség,

Mint nyári hévségben a' nedveség.

3. Dehogy bűnömöt előtéd megvallám

Es nagy vétkeimet el nem halgatám,

De hiven elő beszéllem néked,

Ottan botsánatot nyerek tölled.

Azért az UR Istennek minden hivek,
Könyörögjenek mig vagy on idejek;
Mert ha nagy árvizek jönének-is,
De nem árthatna ezeknek még-is. (met.)

4. Te vagy óltalmam örizz-meg enge-
Minden gonofz ellenarts-meg lelkemet,
Vigasztally-meg hogy örvendezhessek,
Es vigan néked énekelhessek.

Tanítlak téged, úgy mond az UR Isten,
Es vezérellek az igaz ösvényen,
Szememmel mindenkor rád vigyázok,
Igazgatlak reád gondot tartok.

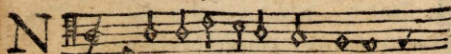
5. Ne legyetek olyyak mint az öfzverek,
Es a' lovak kiknek nintsen értelmek,
Kiknek zabolát vetnek szájokra,
Hogy ne nyargalhafianak szájokra.

A' gonofznak színtén e' nyavalyája,
A' melly ötet szájára nem bortsáttya;
De környül véfzi az UR kegyelme,
A' kinek ő minden hijedelve.

6. Örüllyetek azért az UR Istenben,
Igaz hivek, legyetek nagy örömben,
Vigadgyatok és énekellyetek,
A' kiknek vagy on tiszta szívetek.

XXXIII. S O L T A R. C. M 67.

Intés az Istennek ditséretire.

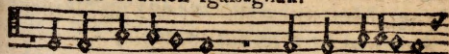

Osza Isten - féltő Szentihivek,
Mert illik hogy ötet ditsérjék,

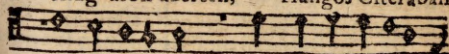
Örven-

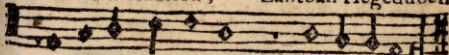
örvendeztetek az Urnak, :||
Kik örülnek Igafságban.

Aldg átok azértan, Hangos Citerában

Az UR aldalsek, Lantban Hegedűben

Czimbalmi zengésben, Magasztaltatások

2. Enekellyetek néki vigan,
Gyönyörü szép új éneket :||
Szép hangitsáló szerfszámokban,
Mongyartok ékes verseket:

Mert igazmondása, Alhatatos dolga,
A' mit az UR szóll, Meg-áll igafságban
Minden dolgaiban, Tselekefzik jól.

3. Szereti ő az igafságot,
Az ítélet nálla kedves :||
Dolgában tart irgalmasságot.
Kivel mind e' világ tellyes.

Az Urnak igéje, Egeket teremte;
Mellyeket ott fen, Szájának lelkével,
Nagy szép seregekkel, Szerze ékefen.

4. Az UR Isten mint egy tömlőben,
Szoríttya a' tenger vizét, :||
El-rejti mint egy kintses helyben,
Ő mondhatatlan mélységét.

D 3

Min-

Minden földi népek, Az Urat féljétek,
Mind ez világon, Valakik hollaktok,
Ő tölle tartsatok, Szorgalmatofon.

5. Mert mihelyt őtsake egy ígét szól,
Azonnal meg léfzen minden,
Es valamit ő meg parantsol,
Nagy hamarfággal meg léfzen. (kát.

Pogányok tanátsát, Es minden szándé-
Az Ur meg-töri, Es a' mit az népek,
Magokban végeznek, Semmivé téfzi.

De az Ur Istennek tanátsa,
Meg-maradand mind örökké, !:
Es meg áll minden gondolatya,
Ki terjed minden időkre.

Boldog az a' Nemzet. Ki illy Urat fzeret,
Mint ő Istenét, Boldog a' nemzetség,
Kit kedvell e' Félég, Mint örökségét.

**7. Az Ur Isten magas mennyégből,
Alá tekint szemeivel !:

E' világra néz onnan fellyül,
Minden Nemzetekre félyyel,
Szép palotájából, Szeme alá fordul,
E' széles földre, Nagy ditsőfégesen,
Vigyáz szemeivel, Az emberekre.

8. Mert önnön maga erejével,
Formálta az ő sziveket !:
Es minden ő dolgokra nézel,
Láttya tselekedeteket.

Az Országoló Király, Nagy süri táborral
Meg nem tartatik, Es az erős vitéz,

Az ő erejéhez, Itt nem bizhatik.

9. A' ki ő gyors lovában bizik,
Meg-tsalatkozik dolgában !:

A' ki karjával ditselkedik,
Meg nem tartatik az hadban.

De az nagy Ur Isten, Népére szüntelen,
Néz szemeivel, A' kik benne biznak,
Es hozzá foly amnak, Nem felejtí el.

10. Gondot tart rájok, 's az haláltól,
Meg-tartya őket életben !:
Szükségtől és ehel haláltól,
Őzi a' drága időben.

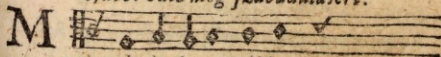
Lelkünk azért várja, Szüntelen ohajtya,
Az Ur őltalmát, Ki paisúl végre,
El jó segítségre, Ad diadalmat.

11. Azért ő benne a' mi szívünk,
Igen örvendez szüntelen !:
Mert ő minékünk reménységünk,
Es bizunk ő szent nevében. (tsed,

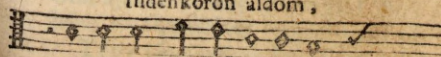
Nagy kegyelmelséged, Mi rajtunk bőví-
Légy mi gyámolunk, Ne hadgy szükfé-
(günkben.

Segits-meg éltünkbe, Mert téged várunk,
XXXIV. SOLTAR. C.M.

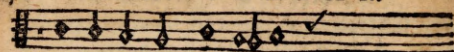
Halál-álasa Dávidnak a' Philistensek Királ-
lyától való meg-szabadulásért.

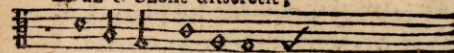
Indenkoron áldom,

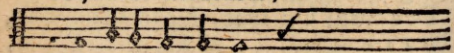
Az Urat, míg engem éltet, D 4 Es

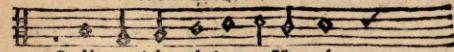
Es az ő Szent ditséretit,

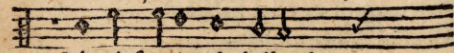
Szajamban hordozom,

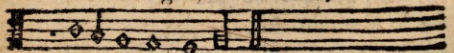
Ditsekedvén áldva.

Lelkem jó-voltát az Urnak,

Kit a' szegények hallanak,

Es örülnek rajta.

2. Magasztallyuk v'gan;
Az Urnak áldott szent nevét;
Es véghetetlen kegyelmét,
Ditsirjük minnyájan:

Mert midőn keresném,
Es kérném az én Uramat,
Meg-hallá kiáltásomat,
Es meg-tarta engem.

3. Kik az urra néznek;
Tölle meg-vigasztaltatnak,
Soha orcájok azoknak,
Meg nem szégyenülnek:

A' szegény kiálta,
Es meg-halgatá az Isten,
El nem hagyá infegében,

De meg-szabadítá.

4. Az Isten Angyali,
Hivek körülül rábort járnak,
Istenfélőket meg-tartnak,
Mint Isten követi:

Lásátok az Urnak,
Jó-voltát és koftollyátok,
Mert bizony boldogok azok,
Kik ő benne biznak.

5. Fellyétek az Urat,
Minnyájan hivek és szentek,
Mert nem lesz soha szűkségek,
Kik félük hatalmát:

Az Oroszlánoknak,
Gyakorta szűkségek esik;
De kik az Istent tisztelik,
Meg nem fogyatkoznak:

6. En fiaim jertek,
Halgassatok beszédemre,
Meg-tanítlak szent életre,
Hogy Istent fellyétek,

Kitsoda az ember,
Ki hosszú életet kíván,
Es minden ő dolgaiban,
Jó állapotot kér?

7. Örizz-meg nyelvedet,
A' gonosz rágalmazástól,
Odd ajakid álnokságtól,
Meg ne sértsd más hírét,
Tégy jól, gonoszt gyűlölj,

Békességet kérj, és kövess,
Es hogy Istennél légy kedves,
Tisztetségnek örvülly.

8. Az Isten szemei,
Látták a' gonosz-tévöket,
Es ő emlékezeteiket,
A' földről el-törli:

A' jókat nem hadgya,
Kik ő hozzá tiszta sziböl,
Kiálnak nagy inségekből,
Mind meg-szabadította.

9. Közel az Ur Isten,
A' töredelmes szivekhez,
Es a' férelmes lelkekhez,
Segítséggel léfzen:

Az igaznak itten,
Ő nyavalyája fokolul,
De minden nyomorúságból,
Ki menti az Isten.

10. Mert meg-öriztetik.
Az ő tsontya az Istentől,
Es tsak egy-is azok között,
Néki meg nem szegik:

De a' gonosz révét,
Az önnön vérke meg-öli,
Ki az igazat gyűlöli,
El-vész idő előtt.

11. Meg-tartya az Isten,
Elteker ő szolgainak,
A' kik tsak ő benne biznak,
Nem esnek szégyenben.

Könyörgése Davidnak a' meg-szabadításért.

Pref.

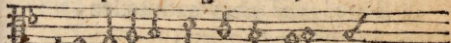
Erely Uram perloimmal,

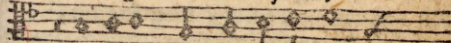
Hartzolly en ellenlegimmel,

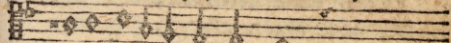
Te pafódát ragadd-elő,

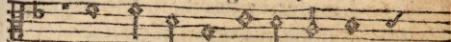
En tegedelmemre állj elő,

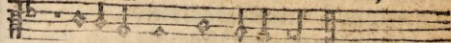
Dárdadat nyújts ki kezeddél,

Ellenfégimet kergesd-el,

Mongyad ezt az én lelkemnek;

Tegedet én meg-segítlek.

2. Szégyenítsd-meg Uram őket.

Kik kergetik életemet,
Es a' kik reám fenekednek,
Nagy szégyennel hátra térjenek;
Mint a' szél a' könnyű polyvát,
Széllyel szoria a' föld porát,
Igy a' nagy Isten Anyyala,
Öket széllyel futamtassa.

3. Ő útok légyen setéség,
Es olly fíkamló mint a' jég,
Es az Isten Angyala őket,
Kergesse, rontsa-meg fejeket.
Mert nékem hálót verettek.

Es mély árkor készíterek,
Hogy életemben ok nélkül,
Meg-ejtsenek kegyetlenül.

4. Engedgyed hogy az hitetlen,
Elsék veszélybe véletlen,
Es azon hálóba akadgyon,
Kit nékem vetett hogy meg-fogjon,
Elsék-bé azon árokban,
Kit nékem áfott utamban,
Es örvendez az én lelkem,
Az Urban ki meg-tart engem.

** 5. Minden éntetemem mondgya,
Hozzád hasonló ki vólna;
Uram ki a' szegényt meg-tartod,
Az erősből meg-fzabadítod?

A' nyomorult szűkölködöt,
A' kborlótól meg-mented:
Hamis tanúk fel-támadnak,
Es fok gonoszrt reám fognak.

6. A' jóért ök gonoszrt adnak;
Hogy lelkemtől meg-foszszanak,
Noha midőn meg-betegültek,
Sákba öltöztem ő érettek.

Ő infégeken böjtöltem,
Es érettek könyörgöttem,

Mint

Mint Atyámfiát úgy szántam,
Gyakorta hozzájok jártam.

7. Gyászban jártam le-horgadva,
Mint ki az Annját firattyá;
De ök szomoru esetemen
Örülnek, és gyűlnek seregben.

Hát-megül e' gonosz népek,
Engemet szörnyen vetnek,
Artatlan lévén nem szánnak,
Sőt tsúfolnak és szaggatnak.

8. A' képmutató galibák,
Fogokat rám tsikorgattyák:
Es rajtam nagy tsufságot üznek,
Kik tsak zabáloedáft keresnek.

Uram míg nézed ezeket?
Jövel tartsd-meg én lelkemet:
Egyedül-vóltom tekintsd-meg,
Ez orofzlánoktól ments-meg.

** 9. Ditsérlek téged szüntelen:
Nagy sürü gyülekezetben,
Es nagy roppant sereg nép előtt,
Téged ditsérlek minden felett.

Ne engedd hogy örüllyenek,
A' kik ok nélkül gyűlölnek,
Ellenségimet fordítsd-el,
Ne hunyorgassanak szemmel.

10. Mert nem szólnak békeségre,
De álnok szívek néz erre,
Hogy ök azokat háborgassák,
Kik békével e' földet lakják.

D 7

A 3

Az hitlen népek foksága,
Száját szörnyen reám tártta,
Kiáltnak rajtam ha-ha hát,
Mondván: Szemünk jó dolgot lát.

11. UR Isten látod ezeket,
Fedd-meg vakmerőségeket,
Kezed szájokra ne eresztse,
Es töllem Uram ne légy megszűz.
Serkeny-fel Uram és kelly-fel,
Es ments-meg itélettedel,
Igyemnek jó-vólrát látsák,
Ellenségim noha bánnyák.

12. Ituly-meg igazságodban,
Ne nevéssenek meg vigan,
Es ne mondgyák nagy hahotával:
Bé-nyeltük ötet eh terkunkal.

Mind meg-fizényentültesse nek,
Kik örülnek inségemnek,
Öltözzenek gyalázatban,
Ellenem kevély voltokban.

13. Es azok énekellyenek;
Kik igazságnak örülnek,
Mondván: Hálá legyen az URnak,
Ki nyugalmat ad szolgájának.

En nyelvem igazságodat,
Hirdeti nagy jó vóltodat,
Es ditsiretedet hiven,
Eneklem minden időben.

XXXVI. SOLTAR. C. M. 68.

Dávidnak panasz-sza, Isten ditséreti, Könyör-
gése, és vigasztalása.

A Z Gonosz tévőnek dolgán,
Magában fel-fuvalkodik,

Eízemben véízem azt nyilván,
Büncitől meg nem ízünik,

Hogy Istenre nints gondgya, il:
Az híveket utállja,

Hamis es'hazug beszéde,

Jó tanúsághoz nints kedve,

Es nem jár igazsággal,

Hívságot gondol ágyában,

Foglalatos gonosz útbán,

Semmi bünt ő nem utál.

2. Uram a' te nagy jó-vóltod.

Az Egig ér igazságod,
Mind az felhőkig fel-hat il:

Mint

84. XXXVI. SOLTAR.

Mint az hegy te igaságod,
Törvényed mélység, meg-tartod,
Az embert és a' barmot.

Te kegyeséged melly drága!
Azért a' te szárnyad alá,
Az emberek folyamnak,
Kik jól meg-elégítettnek,
Mint bőv vízzel legettetnek,
Javaival háznak.

3. Nállad az élet kút-feje,
Világodnak nagy ő fénye,
Melly nekünk szépen fénlik :l:
Bővítsd rajtok kegyeséged,
A' kik jól ísmérnek téged,
Neved szível tisztelik.

Ne hadd hogy a' kevély lába,
Reám rohannyon hatalma,
Ne tapodgyon a' földre:
Adgyad hogy az hitelenek,
Meg essenek, sülyyedgyenek,
Fel se kellyenek többé.

XXXVII. SOLTAR. C. M.

Vigasztalása Dáviának az istenteleneknek szor-
rents állapattyaok ellen.

N E bofizunkodgyál a' gonosz-tévökre,
Midőn ő nekik jól vagyon dolgok,

XXXVII. SOLTAR.

85

Ne néz buslakodván szerezsejekre,

Ha látod hogy jobbul állapattyaok.

Mert mint a' szénafü levágattatnak,

Es mint a' zöld Fü hamar el húnak.

2. Tégy jól és bizzál erőssen Istenben,
Es békével élhet sz ez országban,
Jó szereztséd lesz minden életedben,
Örvendgy az Urnak nagy jó-voltában;
Es valamit kérsz tülle mind meg-nyered,
Mindent meg ad, a' mit kíván szived.

3. Támasztsak az Istenre minden dolgod,
Es bizzál kétség nélkül ő hozzá,
Mert ő meg-tselekedéndi meg-látod:
Artatlanfágod világra hozza,
Hogy igazságod ugyan lássa minden;
Mint a' fényes nap fénlik dél-szinben.

4. Bizz Istenre, és légy tsendes szivedben,
Es reménfégedet ved ő benne,
Ne haragudgyál jó szerezsejeken,
Azoknak a' kik élnek kedvekre:
Ne gondolly semmit az ő életekkel;
Hogy yéllek együtt bűnben ne esél.

5. Mert a' gonoszak mind el-töröltetnek,
De a' kik a' nagy Istenben bizznak,

E

E' földnek azok örökköi lesznek,
A' gonosz-tévök szörnyen el-hú nak;
Majdan ha ő helyeket meg-tekinted,
Az hol laktnak türessen leled.

** 6. De a' földet örökkéig a' hivek,
Birják, és nagy békességgel lakják,
Esők szépségsétségben gyönyörködnek,
De azon ólálnak a' hamissak,
Hogy az igazat ejthessék vezélyben,
Tsikorgattyák fogokat az ellen.

7. De az isten ezeket meg-neveti,
Mert látta hogy napja el-közelget,
Melly nap ezeknek edgyfzer végét veti,
Az hitetlen ki vonfsa egyverét.
Kézivét meg-vonfsa hogy ő meg-lőjje,
A' szegényt, és azt szörnyen meg-öllye.

8. De az önnön fejére viszfsa fordúl,
Es tulajdon szívét által járja,
Es az ő erőfs kézive meg-romol,
Jobb az igaznak kiseded jósfága,
A' mellyel ő ekes tsendességben él,
Az hamissfálnak gazdag kintseknél.

9. A' gonoszoknak karjok meg-rontatnak,
Erejekket meg nem menekednek;
De az UR óltalmok az igazaknak:
Mert idejeket tudgya ezeknek,
Minden napjait nekik fel jegyzette,
Örökkégek meg-marad örökké.

10. Gonosz időben is károk nem leszzen,
Es soha meg nem szegényültenek,

Meg:

Meg-elégíttenek a' szük időben;
De az istentelenek el-vesznek,
A' füstbe mennek, és úgy el-olvadnak,
Mint a' kövéria' kis bárányak.

11. Az istentelen fok költsönt fel-vészen,
De igazán soha meg nem fizet,
Az igaz örömeft ad és jól téfzen:
Annak-okáért ez áldott nemzet,
Örökköi leszzen a' firos földnek,
De az hitetlenek mind el-vesznek.

12. Mert ő járását az UR igazgattyá,
Es az ő útait jól vezérli,
Tántorodástól őt meg-óltalmazza:
Mert ő ennek életét kedvelli,
Noha esik néha botránkozása,
El nem vész mert az UR kezén tartya.

13. Gyermekek voltam és immár meg-vén-
De én nem láttam soha szükfégét (hedtem,
Az igaznak, és én soha nem lestem,
Hogy ő magva koldúlna kenyeret,
Költsön ad és minden napon jól téfzen,
Es ő magvát meg-álgya az isten. (jót.

14. Hadd-el háta' gonosz és tégy minden
Hogy mind örökké te meg-maradhafs,
Mert az UR isten szeret igazfágot,
Es az igazhoz igen irgalmas,
De az hamis és istentelen ember,
Mind tselédeftől veszedelmet nyer.

** 15. Az igazak e' földet mind meg nyeriK
Es lakják mint ő örökkégek.

Az

Az igaznak szája nem hivalodik,
Hanem mindenkor szól böltséget,
Ő nyelve nem szól semmi mulatságot,
De szüntelen beszéll igazságot.

16. Az UR beszédét ő szívében vészi,
Aztért soha el nem tévelyedik:
A' gonosz mint tolvaj az útat leli,
Az igaz emberre ólálkodik,
Azon gondolkodik hogy meg-foghaſſa,
Es mint egy farkas meg-fzaggahassa.

17. De az Isten nem bocsátja kezében,
Az ítéletben-is nem engedi,
Hogy ő ügyének gonosz vége legyen,
Bízzál hát hozzá és engedgy neki,
Fel-emel téged hogy bírjad a' földet,
Meg-ládd a' gonoszoknak veszteket.

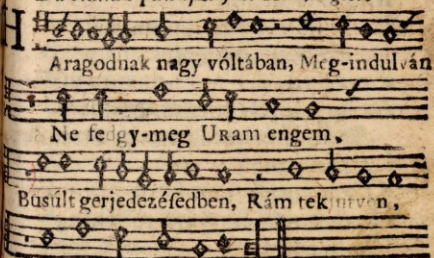
18. En jól meg-szemlélem a' gonosz-tét
Ki el-fel kele és el-terjede, (vót,
Es hogy mind zöld borostyánfa úgy felnőt
Es hogy mászfzszor el-menék mellette,
Oda lön, az helyét széillyel nézéllem;
De őt semmiképpen ott nem lelém.

19. Elly igazán, légy hü és tökéletes,
Es nagy jól léfszen tenéked dolgod,
Békelséged léfszen nagy örvendetes,
A' gonoszok vallnak tsalárdságot,
Mert ők szertelen nagy inségben esnek,
Es végre tellyefséggel el-vesznek.

20. Mert az UR óltalma az igazaknak,
Es őket meg-menti inségekből.

Élek vagyon és tölle meg-tartatnak,
Es hogy ő hozzá folyamnak szivből,
Gonosz-tévöktől meg-szabadította,
E jelen voltával vigasztallja.

XXXVIII. S O L T A R. C. M.
Dávidnak panaszai, és Könyörgései.

Aragodnak nagy vóltában, Meg-indulván

Ne fedgy-meg Uram engem,

Busúlt gerjedezéſedben, Rám tekintven,

Ne büntess - meg Istenem.

2. Nyilaid belém lövettek.

Kik szereznek,

Ennékem nagy férelmet;

Kezeid nagy folyósága,

Hátam nyomja,

Es fanyargat engemet.

3. Testemnek semmi részében,

Eplég nintsen,

Te nagy haragod miatt,

Tsontaim el-háborodtak,

Nem nyughatnak,

En nagy bűncim miatt.

4. Mert ez én nagy gyarlóságim,

Es bűncim

Fejem felyül haladtak,
Kiknek nehéz terhes voltát,
Sulyoságát,
Tagaim nem bírhatták.

5. Én febeim el-fenyvedtek,
Meg-bűszhődtek,
Ki miatt nagy siralmom,
De ezeknek indítója,
Szerző oka.

Az én nagy bolondságom.

** 6. Én nyavalyám gyötrenék,
Le-görbitnek,
Ki miatt nagy kint látok,
Minden napon gyász ruhában,
Járok sirván,
Sérelmimben ohajtok.

7. Mert el-vajudtak ágyékim,
Fájnak bélim,
Kik szintén el-száradtak,
Ugyhogy én egész testemben,
Epség nintsén,
Tagaim el-bágyadtak.

8. Igen el-erőtlenedtem,
Es törődtem,
Ez mondhatatlan kinban,
Sirok, ordítok szüntelen,
En szivemben,
E' szertelen nyavalyán.

9. Minden mostani kérésem,
En lstenem,

Vagyon szemeid előtt,
Es minden fohászzkodásom,
'S ohajtásom,
Tőled el nem rejtetett.

10. Szivem nyugalmat nem lelhet,
Igen rezket,
Minden erőm el fogyott,
Szemeim világozása,
Vidámlága,
En töllem el-távózott.

11. Minden én felebarátim,
Es rokonim,
Töllem el-iszonyodnak,
Atyámfiai, szomszédim,
Esmérőim,
Mellőlem távol álnak.

** 12. A' kik életemre törnek,
Es kergetnek,
Hálót vetettek tirkon,
Es a' kik engem gyűlölnek,
Bűt szereznek,
Ennékem minden napon.

13. Kiben fíketnek kel lennem,
Es fülelnem,
Noha nagy szitkot hallok,
Szájammal szólni sem merek,
Tsak veszteglek,
Mint a' néma halgatok.

14. Mint a' fíket olyan vagyok,
A' mit hallok

Hallatlanná kell tennem,
Mint a' kinek mentségére,
Nintsen nyelve,
Ollyá kel nékem lennem.

15. De én az Istenben bizom,
Es el-várom,
Hogy kérésem meg-hallya,
Mert szívem hozzá emelem,
Es el hiszem,
Hogy szükfégem meg-láttya.

16. Ezt mondom Uram és kérlek,
Hogy im ezek,
Ne nevéssenek rajtam,
Mert ha lábam meg-botlanék,
Vagy meg-esnék,
Gondolnának én róllam,

** 17. Hogy ha így kell fántikálnom,
Es bajlódnom,
Félek azon hogy nékem,
En szívem el keseredik,
Es meg-sérszik,
Siralmas lesz életem.

18. Hamisságomat meg-vallom,
Nem tagadom,
Gonosz teteményimet,
Bűneim miá lött sebek,
Kesergetnek,
Es gyötrenék engemet.

19. Az én ellenségim élnek,
Es örülnek,
Erősödnek oránként,

A'

A' kik ok nélkül gyűlölnék,
Es rám törnek,
Sokasúlnak naponként.

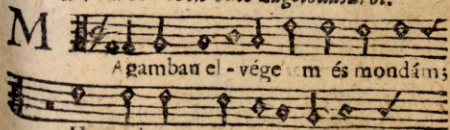
20. Ezek reám dühötte nek,
Es kergetnek,
Kikkel én sok jöttöttem,
De ezt csak azért mivelik,
Mert irigylük,
Hogy én az jót követem.

21. Uram ne hagy-el engemet,
Nézd igyemet,
Mert egyedül hagyattam,
Kérlek légy irgalmas nékem,
En Istenem.
Mert csak te benned biztam.

22. Azért tölem ne állj meszfe,
Szány-meg végre,
En kegyelmes Istenem,
Segedelmeddel ne késsél,
Siefs jöj el,
En édes idvességem.

XXXIX. SOLTAR, C. M

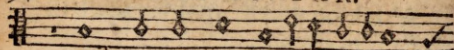
Vallás-rétele Dávidnak az ő türbetelenségéről
és szenvedésben való zugolódásáról.

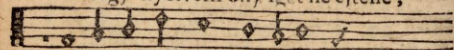
Hogy doigom meg-tartóztatnám,

E

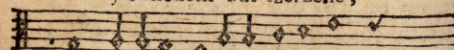
Hogy

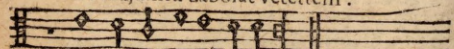
Hogy nyelvem olly ígét ne ejtene,

Melly énnékem bút tzerzene,

En szájamra zabolát vetettem:

Mig az hirtlen all előttem.

2. En mint a' néma vesztég halgaték,

Még a' jóru! sem beszéllek:

Sőt fájdalmom-is titkolnom kelle,

Kin serelemem öregbüle,

Eg vala szivem hogy meg-gondolám,

El-tüzesülven ezt mondám:

3. Múta!d-meg Uram! éltetnek végét,

Es meddig eltetfz engemet,

A' napok számát jelent!d-meg nékem,

Mig kell e' világon élnem.

Mert időm nállad tsak egy araszni,

Előtted életem semmi.

4. Bizonyára múlandó az ember,

Ki magának lokat ígér,

Mint az árnyék az ember-el-múlik,

Meg-is szorgalmatoskodik,

Sokat gyűjt, és sok marhát rak öszve,

Nem tudja kijé lesf vegre.

* 5. Uram hát nékem kibem kell biznom?

Nints kivüled vigaságom;

Ments-ki engem minden vétkeimből,

Es a' bolondok nyelvétől,

Örizz-meg, hogy ök ne tsufollyanak,

Midőn ez inságben látnak.

6. Mint a' néma hallgatok erőssen,

Szájam fel sem nyitom, mert én

Tudom hogy ezt mind te tselekedted,

Tsapásod-róllam el-vegyed:

Mert kezednek kemény volta miatt,

Minden életem el-lankadt.

7. Mert midőn te meg-fedded az embert

Az ő nagy gyarlóságáért,

Azonnal el-vész szép ábrázattya,

Mint a' molytól a' szép ruha,

Lám az ember melly igen múlandó,

Semmi dolga nem állandó!

8. Halgald-meg Uram könyörgésemet,

Kérésémre ne légy siket,

Mert előtted vendég és szarándok,

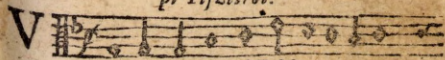
Mint Atyáim olyan vagyok,

Szünyél-meg tölem. had vegyek erőt.

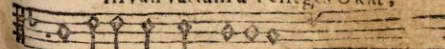
Az én kimulásom előtt.

XL. SOLTAR. T. B.

Jöven!d!és a' Christusnak szenvedéséről és Pa-
pi Tisztirol.

Arván vártam a' Feltá!g!s Urat,

Es imé hozzám fordula,

Kegyelmenlen meg-halgata,
 Es meg-mutatá rajtam jó-voltát.
 Ki vón a' mély veremből,
 Es a' faros tervéből,
 Es én lábaimat,
 Szép egyenes köre,
 El fel helyhezette,
 Vezérelvén útamat.

2. En szájamban ada új éneket,
 Istenünk ditséretire,
 Hogy a' kik halgatnak erre,
 Hídigyék és féllék ő Isteneket,
 Boldog a' ki az Urban,
 Bizik szemét el-hajtván,
 A' kevély népektől!
 Kiknek minden dolgok,
 Hazugságra hajlók,
 Törlők távol kerül.

Tsz

3. Tsuda-tételidnek fok ő száma,
 Es nagy bölts gondolatidnak,
 Hozzánk való jó voltodnak,
 Sokságát senki meg nem mondhattya,
 Ha el-kezdem számlálni,
 Nem tudom ki-mondani,
 Mert te nem kívántad,
 A' fok áldozatot;
 De hogy fogadgyak szót,
 Fülemet meg-fürtad.
 * 4. Az égő áldozat nints kedvedben,
 A' bűnért valók sem kellők,
 Akkor mondom: Im el-jövök,
 Róllam irás van a' törvény könyvben,
 Hogy akarod tegyem,
 En kegyelmes Istenem,
 A' te törvényedben,
 Gyönyörködik lelkem,
 Es örvendez szívem,
 A' te szent igédben.
 5. Nagy fok népek gyülekezetiben,
 Igáságod ki hirdettem,
 Meg nem tartoztattam nyelvem,
 Jól tudod, hogy én minden időben,
 Jővöltod magasztaltam,
 Soha el nem halgattam,
 Te idvességedet:
 Hüféggel hirdettem,
 Mintiennek beszéltem,
 Nagy kegyességedet.

E 3

Uram

6. Uram töllem irgalomságodat;
Ne vond meg, tarts-meg kegyesen,
Igaltságod meg őrizzen:
Számítalan gonofz reám áradott,
Sok nyavalya környül-vött,
Reám nagy fok infég jött,
Kilnek nintsen száma,
Mint hajam szálnak,
Kik fejemen vannak,
Szivem is el hagyta.

7. Könyörűly rajtam kegyes Istenem,
Sies, jőj segedelmemre,
Es juttasd nagy szegényfegre,
A' kik halálra keresik lelkem,
Szörnyen hátra térjenek,
Kik káramon örülnek,
Es kik infégemen,
űznek nevetiséget,
Kiálnak ve ve-vét,
Jutalmok dög légyen.

8. Hogy te benned mind örvendezzenek,
A' kik tisztelnék tégedet,
Szeretik idveségedet.

Mondván: Ditsőiség légyen Istennek,

Noha én szegény vagyok,
Es én szükségim nagyok,
De rám gondot visel,
Az UR én meg-tartóm,
Jövel szabadítóm,
UR Isten ne késsél.

Dávid elő számlállya nyavalyáját.

B

Oldog a ki a nyavalyáit híven,
Szánnya iniegeben,
Mert szükségében ötet ilmetlen,
Meg menti az Isten,
Meg-tartya eltét, és ez országba,
Lefz jó-állapattya,
Ellenséginek kívánságába,
Nem adgya markába.

2. Fájdalmában az Isten meg-tartya,
Szépen fel-gyogyittya,
Beteg ágyát fordittya örömré
Es jó egélségre.
Azért így szollok néked Istenem:
Kegyelmezz meg nekem
Gyógyíts-meg URam én betegségém,
Mert igen vérkeztem.

3. En ellenségim szidnak engemet,
Örülnek vesztemet,
Mondgyás: Halála ennek ha jö-el,
Neve mikor vész-el?

Meg-látogattak engem nyájassan,
Hazugságot szólván,
Minden dolgaimat meg-fzemlélték,
Oszlán ki setsegrék.

4. Minnyájan én ellenem futognak,
Reám ólálkodnak,
Szereznek kérnek nekem bánatot,
Es háboruságot.

Mondván: Az ő bünének fokfága,
Fájdalmának oka,
Ihon fekszik az ő kór-ágyába,
Már fel nem kél soha.

5. Edgy pedig, a' ki barátom vala,
Kiben bizom vala,
Kit tápláltam és ötte kenyerem,
Lábat vét énnékem.

Legy kegyelmes azértan Ur Isten,
Illy nagy szűkfégemben,
Gyógyíts-meg, hogy valaha nékiek
En meg-fizethessék.

6. De hozzám jó kedvedet ísmérem,
Ezen-is jól értem,
Mert ellenségemnek oka nintsen,
Hogy rajtam örvendgyen.

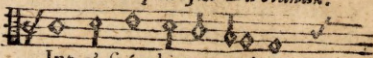
Tisztaságomban engem meg-tartasz,
Es meg-fzabadítasz,

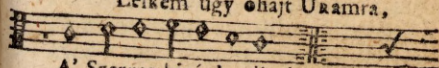
Es szemeid eleibe állatsz,
Örökké el-nem hadsz.

7. Aldott légy Izraelnek Istene
Most és mind örökké:
Szent neved ditsirtésék mindenben,
Amen, és úgy légyen.

XLII. S O L T A R. C. M.

Külömb külömb panaszi Dávidnak.

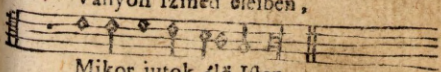
M
Int a' szép hives patakra,
Lelkem úgy ohajt Uramra,

A' Szarvas kívánczik i:
Es hozzá foházkodik,

Te hozzád én Istenem,

Szomjuhozik én lelkem,

Vallyon szined eleiben,

Mikor jutok elő Isten.

2. Könyhúllatásim énnékem,
Kenyerem éjjel nappal,
Midön azt kérdik én töllem:
Hol Istened kit vártál?

Ezen lelkem ki-ontom,
Es házadat ohajtom,
Hol az hívek feregében,
Örvendek szép éneklésben.

3. En lelkem mire tsüggedsz-el,
Mit kesergesz ennyire? !:
Bizzál lstenben, 's hágy-el,
Kiben örvendek végre,
Midőn hozzám orcáját,
Nyújtja szabadítását,
Oh én kegyelmes lstenem,
Melly igen kesereg lelkem!

4. Mert te rólad emlékezem,
Ez Jordánnak földéről, !:
Szent helyedre igyekezem,
Ez Hermon kis hegy mellől:
Melyfég kiált mélyféget,
Midőn én fejem felett,
A' fok tebes viz meg-indúl,
Mint egy erős hab meg-zudúl.

* 5. Sebessége ár-vizednek,
Es a' nagy' zúgó habok !:
En rajtam őfzve ütköznek,
Még-is hozzád óhajtok:
Mert úgy meg tartasz nappal,
Hogy éjjel vigasztálgal.
Dicsireteket éneklek,
Néked erős őrizőmnek.

6. Mondván: lsten én kö-szálam,
Mire felejtessz így el? !:

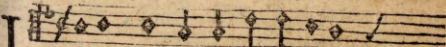
Ellen

Ellenségim vannak rajtam,
Gyásfban járok veszélyel;
Mert az ő hamis nyelvek,
Tsontaimban meg-fértnek,
Mert így bősztantnak ellened,
Láffuk hol vagyon lstened,

7. En lelkem mire tsüggedsz-el,
Mit kesergesz ennyire? !:
Bizzál lstenben 's nem hágy-el,
Kiben örvendek végre:
Ki nekem szemlátomást,
Nyújt kedves szabadulást,
Nyilván meg-mutattya nekem,
Hogy tsak ő az én lstenem.

XLIII. S O L T A R. C. M.

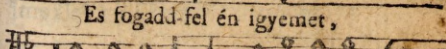
Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

I

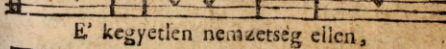
Tély-meg engemet Ur lsten,

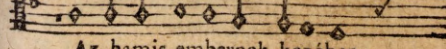
Es fogadd fel én igyemet,

E' kegyetlen nemzetség ellen,

Az hamis embernek kezében,

Ne botsáls Uram engemet,

E 6

Tart

Tarts-meg én fejemet.

2. Uram engem miért hagyál-el?

Lám te vagy én erősségem,

Miért járok keserűséggel,

Minden örömöm tövezék-el?

Mert nyomorgat ellenségem,

Es sanyargat engem.

3. Igásgódat ad értenem,

Világosságod küld alá,

Ki meg-világosítson engem,

Szent hegyedre légyen vezérem,

Bé-menésem igazgassa.

A' te hajlékodba.

4. Isten óltárához bé-mégyek,

Az én Uram eleiben,

A' ki öröme én szívemnek,

Hegedűvel néked éneklek,

Es hálát adok szüntelen,

Tenéked UR Isten:

5. Miért vagy szomorú én lelkem?

Mit kesergelsz ily szertelen?

Bizzál az Istenben, mert hiszem,

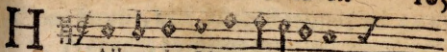
Hogy még ötlet vigan ditsérem;

Midőn engem meg ment hiven,

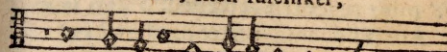
En Istenem lévén.

XLIV. SOLTAR. T. B.

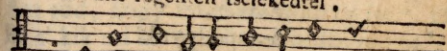
Könyörgése az Isten népének a' meg-sza-
badításért.

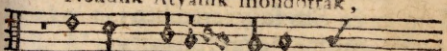
Allottuk, Isten fuleinkel,

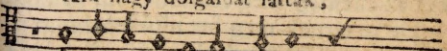
A' mit régenten tselekedtél.

Nékünk Atyáink mondották,

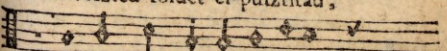
Kik nagy dolgaidat láttak,

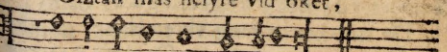
Kezddel a' pogány népet,

El-vezítéd földet el-pusztítád,

Ósztán mas helyre vid őket,

Holott ülmér meg-szaporítád.

2. Mert nem ő fegyverek által lett,

Hogyők meg-ülték e' jó földet,

Nem az ő kezek sem karjok,

Volt nekik szabadítójuk;

De te orczád tekintése,

Es a' te karod és jobb kezed,

Őket így meg segítette,

Mert ő hozzájuk volt jó-kedved.

3. UR Isten te vagy én Királyom,

Es az én tellyes vigaságom,
Jákobnak küld fegedelmed,
A' mint régenten miveltem.

Altalad ellenségünket,
Meg-ökleldezzük és meg rontjuk,
Es a' mi gyűlölcinket,
A' te nevedben le-tapodgyuk.

4. Mert én nem bizom kézivemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem szabadít,
Ha az ellenség meg szorít:

De te tartasz meg bennünket,
Minden mi ellenségünk ellen.
Es a' mi kergetőinket.
El-vezted, és ejted szégyenben.

* 5. Azért az listent magasztaljuk,
Es szent nevét örökké áldgyuk,
Mindennap ditsirván ötet,
Hirdettyük nagy kegyességét:

De minket te meg vetettél,
Es jutattál nagy szégyenségben;
Az hadba velünk nem jövel,
Hogy meg-tartottál volna épen.

6. Az ellenségtől el futtattál,
Es velünk nagy szégyent vallattál.
Minden marhánkat el dúllyák:
Kik élünk háborgattyák:

Hogy minket ők meg-egyenek,
Mint a' juhokat úgy adál-el,
Kik minket meszélke kergetnek,

A' pogányok közibe széllyel,
7. Népedet te semminek tartád,

Es őket csak öltsön el-adád,
Igen kevésre betsülléd,
Tsak nem ingyen oda vetéd;
Azt töd, hogy mi ellenségink,
Es a' kik mi környülünk laknak,
Minden felől mi szomszédink,
Minket nevetnek és tsufolnak.

8. A' pogányok pélba beszédet,
Szólnak mi róllunk nevetséget.
Es minden fele nemzetek,
Tsúfolván fejekkel intnek:

Gyalázat, szitok szüntelen,
Es szégyen forog én előttem,
Ugy hogy nagy szégyenletemben,
Az én ortzámat bé kell fednem.

9. Nagy fok szidalmat kell hallanom;
Ki miatt tsak el szomorodom,
Midön szemem előtt nézem,
Boszszú-álló ellenségem:

Mind ezek esnek mi rajtunk,
Még-is nem felejtünk-el téged,
Körtéted ellen nem járunk,
Mindenben engedünk tenéked.

* 10. A' mi szivünk nem fordúl visszafra,
De gondolatid rajtad tartya,
A' mi lábunk ki nem mozdúl,
Övnyedről el nem hajól:

Még-is így büntetisz bennünket,

Bé vetél a' sárkányok közzé,
Es már mindenfelől minket,
Halál árnyéka környékeze.

11. Ha el felettünk volna téged,
Meg sem gondoltuk volna neved,
Ha más lsten szolgálatra,
Kezünket emeltük volna:

Nyilván nem türted volna el,
Söt igen meg-büntettél volna;
Mert mindent látsz szemeiddel,
Minden szívnek előtted titka.

12. De mi te éretted naponként,
Üldöztetünk e' világ szerint,
Miként az ártatlan juhok,
Kik a' mézfárszékre valók,

Kelly-fel azért mit aluszol,
Es álmodból már serkennyel fel.
Támadgy-fel, és hatalmadból,
Ments ki minket e' nagy infégből.

13. Mjért fordítod-el szemedet,
Mire rejtet-el szent színedet?
Minket miért felejtet-el,
Nem gondolsz-e infégünkkel?

Lelkünk és minden életünk,
Már szintén a' földre le hajlott,
A' mi hatunk, és mi belünk,
Már szintén a' földhöz ragadott.

14. Kelly-rel azért és óltalmaz-meg,
Irgalmasságod szerint tart-s meg,
Es a' te kegyesé, edből,
Ments ki minden infégünkből.

Jörendölés a' Christusról, úgy mint az ő Gyüle-
kezetnek Volegényéről.

E

Gy szép dolgot hoz elő az en izvem,

A' ditső Királyról leíz éneklétem,

Kit nyelvem meg-ditsér szép tzi-frával,

Mint egy deák az író pennával:

Sokkal szebb vagy te minden embeteknél

Mindent felül mülíz te szép termereddel

Ajakidnak nagy ő kedvesége,

Mert meg-áldott az lsten örökké.

2. Te kegyes és erős vitéz kézüll-fel,
Vedd fegyvered és oldaladra kösd fel,
Ugy-mint királyi ékességedet,
Ez ékességben végy győzedelmet:
Az jó igazság vezérje útadat,
Kegyeség, jószág birja járáodat,
Es a' te karodnak erejével,

Nagy tsudákat téfsz, meg-ládd szemeddel.

3. Mert hegyeslek a' te sebes nyilaid,
Kit meg-éreznek minden ellenséged,
Midőn ő sziveket által lövöd,
Es őket hatalmad alá vetéd:

Oh UR Isten a' te Királyi széled,
Meg-marad mind örökké ditsőséged,
Páltsája a' te Királyságodnak,
Bizony páltsája az igazságnak.

4. Az igazságot te igen szereted;
Az hamiságot viszontag gyűlölöd;
Azért az Isten mindenek felett,
Víg olajjal meg kenet tégedet:

Mirha és áloés szag jö ruhádól,
Káfia illat üt-ki kamarádból,
Elephánt tetemes palotádban,
Néked mindenek szolgálnak vigan.

** 5. A' Királyok leányi ékességben,
Drága öltözettel jönnek elődben,
Jobb felől áll a' kegyes Meny-afszony,
A' kin szép aranyas ruha vagyon:
Oh te szép leány halgás beszédemre,
Nézz ide, füleiddel hajoly erre,
Felejtkezzél-el te nemzetedről,
Anyád házát is vesd-ki elfezdből.

6. Esa' Király a' te nagy szépségedben,
Gyönyörködik, és vigad ő szivében.
Ő léfzen immár tenéked UR ad,
Azért térdet hajtván őt urallyad.
A' Tirusbéliék és egyéb népek,

Néked

Néked ajándékot hoznak és küldnek,
Király leányi belső szépséged,
Tisztelik Aranyas öltözeted

7. Ő szép himmel varrot öltözetiben,
Bé-vitetik a' Király eleiben,
Leány társainak szép serege
Ő utánna vitetnek elődbe,

Ekköppen gyönyörű ékességekkel,
A' Királyhoz vitetnek nagy örömmel,
Bé-mennek Királyi palotádban,
Es nagy örömben léfzenek minnyájan.

8. A' te el hagyott szüléid helyében,
Magzatokat ad tenéked az Isten,
Kiket heyheztesz nagy Méltóságban,
Fejedelmekké téfsz sok Országban:

A' te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetség rül nemzetségre beszéllem,
Es minden maradéki ezeknek
Tégedet mind örökké ditsérnek.

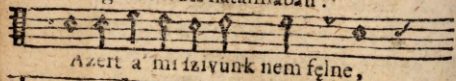
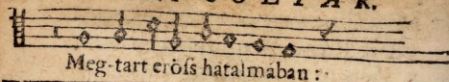
XLVI. SOLTAR. C. M.

Hála-adása az Isten népének a' meg-öltalma-
zásért.

A

Z Isten a' mi reménységünk,
Midőn reánk tör ellenségünk,
Minden háboruságinkban.

Meg-

2. Ha a' tenger szörnyen zúgna-is

Minden víz fel-zavarodnék-is,

Es ha a' sebes szélvéfzfzel,

Az hegyek hányatnak szélyel:

A' szép folyó-víz mindazáltal,

Az ő szép tiszta folyásával,

Az Istennek Szent Várasát,

Meg-vigasztalná hajlékát.

3. Mert közepin lakik az Isten,

Azértan romlása nem lészén,

Semmi inségben nem ejti,

Az Isten jókat meg-menti:

A' pogány népek dúlnak fulnak,

Nagy sok Országok fel-támadnak,

De az ő haragos szava,

Mind e' földet el-olvasztja.

4. De az Isten minden időben,

Mi ve-

Mi velünk vagy on inségünkben,

Jákób Istené oltalmunk,

A' Zebaot mi Hadnagyunk:

Jertek látsátok e' nagy URnak,

Tsuda dolgait hatalmának,

Ki mind e' föld kerektségét,

El-pufztította ékességét.

5. E' földön szélyel nagy hadakat,

Ö meg-tsendesít háborukat,

Ivet, kopjákat meg-rontat,

Tár-szekereket fel-gyújtat:

Igy szólván: minnyájan halljátok,

Hogy én erőis Istenetek vagyok,

Es hogy birodalmam vagyok,

Minden népen e' Vilagon.

6. Summa szerint ez erőis Isten,

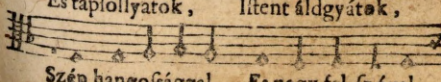
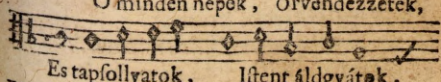
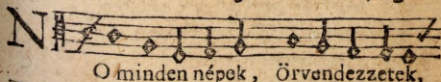
Vetünk vagy on minden helyeken,

A' Jákóbnak nagy Istené,

Dolgainknak segedelme.

XLVII. SOLTAR. TB.

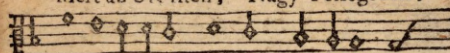
Örvend az Izrael a' Jehova Királyságán.

Mert

Mert az UR Isten, Nagy Felfégeben,

Ö Királysága, Es nagy Országá,

Ki-terjed mezőfűze, Ez egész földre.

2. Hatalmunkban vét Nagy fok népeket,

Es meg-hodoltat Sok pogányokat,

Minékünk végre Ö nagy ereje.

Minket ö fel-vött, Örökvévé tött,

Nékünk engedte Ö kegyelése,

Jákóbnak tisztit, Kit igen szeret.

3. Imé az Isten Szépen fel-mégyen,

Nagy vigaságban Trombita szókban,

URunk fel-mégyen Nagy dicsőségben.

Enekellyetek Az UR Istennek,

Zengő verseket Szépénekeket,

E' nagy Királynak, Mint mi URunknak.

4. Ö néki minden, Jólénekellyen,

Mert minden népek Néki engednek,

Királyi székből ül nagy kegyessen.

A' Fejedelmek Ö hozzá gyűlnek,

Mint Abrahámnak Istenét aldigyák,

Alázatossan Néki szolgálván.

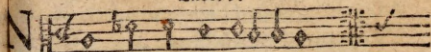
5. Ez erős Isten UR mindeneken,

Népét meg-örzi Es jól vezérli,

Nagy ditsősége, Kinek nints vége.

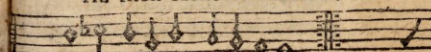
XLXVIII.

Jerusálembeliek Hála-adások a' meg-óltalmazásért.

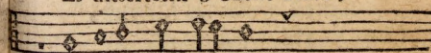
Agy az UR Melóságában:

Az Isten szent Városában:

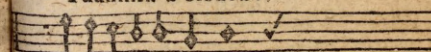

Holott lakozik Ditsősége:

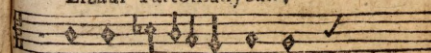
Es ditsértetik ö Szent Neve,

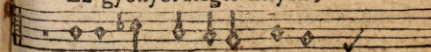
Tudniliuk a' Sionban:

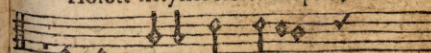
Eszaki Tartományban,

Ez gyönyörűséges helyen,

Holott helyheztetek ízépen,

A' nagy Királynak Vároisa,

Kinek e' Földön nints málá.

2. Itt jól ismerik házanként

Erős oltalmúlaz Isten:

Holott Királyok egybe gyűltek,

Es ök sereggel előjöttek.

Erőssen meg-szállották,

Hogy

Hogy meg-vegyék el-fzánták:
De ottan meg rettenének,
Meg-futamodni kezdének,
Város mellől el-állának,
Nagy rettegve szaladának.

3. Nagy félelmelön szíveknek,
Mint gyermek szülő személynék,
Es mint az hajó a' szélvészben,
Ha napkeleti szél fú szörnen.

Ezt mi szemünkkel láttuk,
Mint az előtt hallottuk,
Az Isten Városa mellett,
Melly ő néki szenteltetett,
Kit magának foglalt Isten,
Hogy néki szolgállyon minden.

4. Kit úgy erősített Isten,
Hogy romlása ne lehessen:
Néztünk itt te kegyeségedre,
Szent Templomodnak közepette.

Mind neved ditsősége
El-hat a' széles földre,
Akképpen te ditsireted,
Nagy meszíte te ki-terjeszted,
Jobb kezed mérő igazság,
Minden dolgod irgalomság.

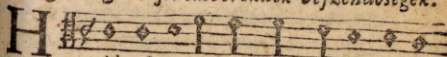
5. Örül a' Sionnak hegyi
Es a' Judának Leányi,
A' te Igaz ítéleteden,
Szíve szerint örvendez minden.
A' Siont járjátok-meg,

Tornyait látsátok-meg,
Nézzétek-meg ö bátyáit,
Es szépen épült házait,
Hogy ezt meg-beszélhessétek,
Következendő népeknek.

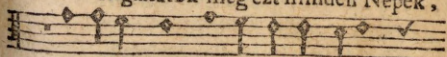
6. Merttsak ez az Igaz Isten,
Ki minket minden időben,
Meg-tart, és vezérli éltünket,
Mind halálíg őriz bennünket.

XLIX. SOLTAR. C. M.

A' gazdag s' testi embereknek veszendőségek.

H

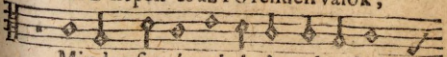
Algalsátok-meg ezt minden Népek,

Ertisétek-meg kik e' földön éltek,

Köz-népek és az Fő renden valók,

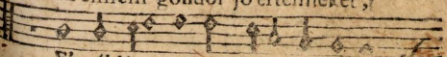
Minden szegények és a' gazdagok:

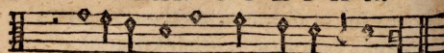
Az én szájam szol nagy böltseséget,

Es elmém gondol jó értelmeket,

E' példára magam-is figyelmezek,

Hegedű szoban szép mesét jelentek,

2. Mit félnék én a' gonosz időben,
Hogy gyarlóságom engem el-ejtsen,
Midőn ellenségem azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tagodgyon?

Némellyek igen biznak pénzekben,
Es ditselkednek az ő kintsekben,
De senki nem váltja-meg atyafiát,
Nem adhattya-meg Istennél váltságát.

3. Mert drága a' léleknek váltsága,
Eletét senki meg nem válthatta,
Hogy az halált ő el-kerülhetné,
Esa' firbe menni ne kellene.

Mert láttya hogy sem bolond, *sem eszes*,
Az halál ellen nintsen mentséges,
Es holtok után minden gazdagságok
Más emberre marad ő fok jószágok.

4. Ez ő nékiek fő gondolattyok,
Hogy mind örökké tartson szép házok,
Hogy az ő nemzetek el ne fodgyon,
Es nevek örökké meg-maradgyon,

Mert noha vagyon pénzek és tiszték,
De nem fokáig tartnak mind ezek:
Mert végre minden jóktól el-fzakadnak,
Es mint az oktalan állat meg-halnak.

** 5. Merő bolondság minden ő dolgok,
Azon bolondságban maradékjok,
El-mennek és olyan szokásokban

Gyö-

Gyönyörködnek attyoknak uttyokban.

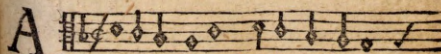
Mint a' barom a' firben fekszenek,
Az örök halálban legeltetnek
Majd az igazak rajtok uralkodnak,
Jó idején ezek alá adatnak.

6. Mert oda léfzen minden ő dolgok,
A' koporsó léfzen ő hajlékok;
De az haláltól engem az Isten
Meg-ment és kegyellen hozzá vészen,
Annakokáért azzal ne gondolly
Hogy ha némelly igen meg gazdagúl;
Mert minden ő kintsét másnak kell hadni,
Es nagy ditsőségetül meg kell válni.

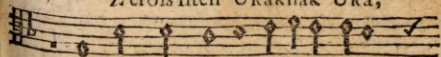
7. Lelkét élteben boldognak vélte,
Es ditsér téged ha jól téfzsz véle,
Végre el-mégyen atyai után,
Soha többé világot nem látván.
A' kinek itt nagy ő szerentesje
Es tisztetsége, de nintsen esze,
Hasonló ez az oktalan állathoz,
Esa' veszendő goromba baromhoz.

L. S O L T A R. C. M.

Tanuság az igaz Isteni szolgálatról.

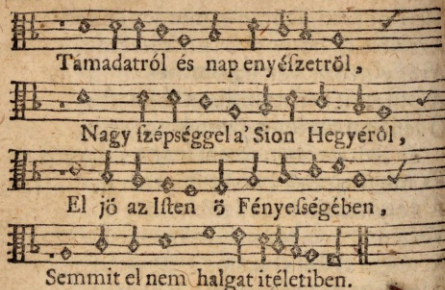
Zerős Isten Uraknak Ura,

Szöllés mind e' földet elő-hívja,

F 2

Tá-

2. Emészttő tűz mégyen ő előtte,
Nagy forgo szélvész létzen környüle,
Szólitrya az eget és a' földet,
Hogy meg ítéllye minden ő népét.
Mondván: gyűjtsétek ide az hiveket:
Kik áldozattal vették kötésfemer.

3. Az egek hirdetik igazságát
Az Istennek, mert itél igazat
En népem halgafd meg, szólok néked,
Izrael ezt jóleszedben vegyed,
En tenéked erőfs Istened vagyok,
Aldozatiddal keveset gondolok.

4. Egő áldozatid im előttem,
Ökridet házadbol én nem kértem,
Aklódból bakokat nem kívánok,
Mert minden állatokkal én bírok,
Hegyen, völgyön, erdőn a' vadakat.
Esmérem és bírom a' madarakat.

5. Ha chezném, sem mondanám néked.

Mert

Mert nékem ez föld és minden enged,
Azt véledé hogy ökor húst érzem,
Avagy a' bak vér italom nékem,
Az Istennek áldozzá hálá-adást,
Ő felségének tégy szívből togadást.

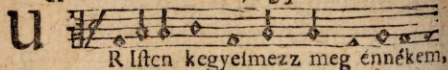
6. Szükségben tölem segítséget kerj,
Es meg-segitlek, hogy engem ditsérj,
A' gonoszna mond Isten, De mire
Veszed törvényem a' te nyelvedre?
Kötésem száddal valld? de gyűlölöd,
Ítésemet és igemet meg-veted

7. Es mikoron te a' lopót látod,
Vele edgyütt futsz. dolgát javallod,
A' paráznákkal örömet mulatsz,
Buja társaságnak gyakran helyt adsz,
Szajaddal busitasz fok jámborokat,
Nyelveddel szerzesz fok háborúságot.

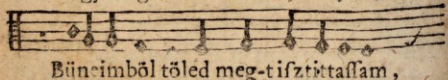
8. Le-tűlsz és Atyádfiát meg-fzollod;
Az anyád fiát-is rágalmazod,
Ezt miveled, de én tsak halgatok,
Azt véled hogy én-is olyan vagyok,
Mint szinte te, de téged elő vészlek.
Es szem látomást bűnödről meg-fedlek;

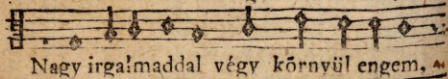
9. Ezt mostan eszétekbe vegyétek,
Kik az Istenről el-felejtkeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül,
A' ki hálát ad, engem az betűl,
Mond Isten: Az ily ember jár jó uton,
Es neki segedelmem jelen vagyon.

Külömb-külömb Könyörgése Dávidnak.

U R lsten kegyelmezz meg énnékem,

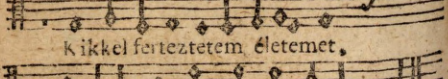
 Kegyeiséged szerint könyörűly rajtam,

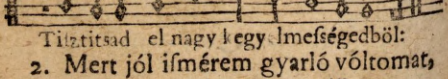
 Büneimből töled meg-tisztíttassam,

 Nagy irgalmaddal végy körül engem,

 Töröld-el az én nagy büneimet,

 Mofogás jól meg fértelmességemből,

 kikkel ferteztetem életemet,

 Tisztítsd el nagy kegyelmeiségedből:

2. Mert jól ismértem gyarló voltomat,
Es bűnöm mindenkor forog előttem,
Mellyet tsak te ellened tselekedtem,
Ki miatt tészek én nagy siralmat,
Vérkeztem a' te szemeid előtt,
Kíért engemet méltán meg-büntethetsz,
Rám vethedd kemény ítélétedet,

Mind-

Mindazáltal igaz ítélő lehetsz.

3. Mert im látom és nyilván jól értem,
Hogy én a' gyarlóságban fogantattam,
Es bűnben az én anyámtól származtam,
Szüléim bűnös vérekből lettem.

De te az igafságot szereted.
Es igen kedvelled a' tiszta szívet,
Es a' te titkos böltsefégedet,
Nagy kegyelmessen nekem meg jelentéd.
4. Uram hints-meg engemet sóppal,
Es én azotúltisztán meg-újulok
Moss-meg engem, és szépen meg-tisztulok,
Es fejbér lészek a' tiszta hónál.

Hogy örvendezhessen az én szívem,
Add ílmét értenem nagy irgalmadot,
Es meg-vidúl minden én tetemem,
Kiket a' te haragod öszve rontott,
5. Rejtsd el színedet vérkeim elől,
Fertelmes büneimet ne tekintsed,
Haragos ortzádat rolam elvegyed,
Szabadíts ki minden büneimből:

Uram teremts bennem tiszta szívet,
Minden dolgaimat jóra vezérlyed,
Újítsd meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves légyen előtted.

6. Ne vedd-el engemet színed elől,
Es ne vedd-el Szent Lelkedet én tölem,
Sőt tellyes örömet szerezzen bennem:
Tegy bizonyossá engedelmed őt:
Indíts szívemben nagy vigaságot,

Es vidám lélekkel engem erőfíts,
Hogy örömmel értsem irgalmatat,
Kegyelemsségeddel engem bátoríts.

7. Es példa léfzek erről mindennek,
A' bűnösöket utadra tanítom,
Bűnösökül hozzád térésre indítom,
Hogy ők tsak te benned reménylenek:
Oh én Istenem, én idvességem,
Szabadíts-meg e' vérrel buzgó büntül,
Kiért örökké téged én nyelvem,
Ditsér és énekel kegyességéről.

8. Nyírd-meg azért az én ajakimat,
Hogy az én szájam ditsirhesse téged,
Ha az áldozat kedves volna néked,
Nem kimélleném áldozatomat,
De nem kell néked égő áldozat:
Az alázatos lelket te szereted,
Az te nallad a' kedves áldozat,
A' töredelmes szívét meg nem veted.

9. Jó voltodból tégy jóla' Sionnal,
Hogy köfalai a' Jérusálemnek,
Nagy ditsőségessen meg épüllyenek,
Ekesüllyenek magastornyokkal:

Akkoron áldoznak igazságot,
A' melly kedves léfzen te felségednek,
Es készírtnek égő áldozatot,
A' te őltárodra tulkokat téfznek.

LII. SOLTAR. C.M.

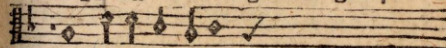
Panaszokodása Dávidnak Doeg ellen.

Mit

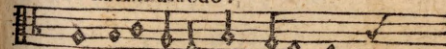
M

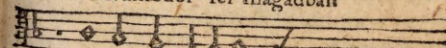
It, ditselkedel gonoltságban,

Te hatalmaskódó?

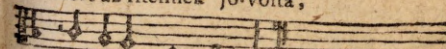
Mit fuvalkodol - fel magadban

Nagvra vágvakozó?

Mert az Istennek jó-volta,

A' jókat meg-tartva.

2. Mint szinte az éles beretva,
Olyan a' te nyelved,
Mert a' sziveket által járja,
Rágalmazó mérged:
Inkább szeretsz hamiságot,
Hogy nem igazságot.

3. Te tsalárd nyelv szólítsak nyavalyát,
Azértan az Isten,
Téged ki gyomlál és el-szaggat.
Házadból ki vészén,
Es az élők seregéből,
Tégedet ki-töröl.

4. Midőn az hivek és a' szentek,
Látandgyák e' veszélyt,

Ö magokban meg-félemlenek:

Mindenek a' kevélyt,
Meg-nevetik és tsúfollják,
Es végre ezt mondgják.

5. Im ez az Isten meg-vetette,
Es benne nem bizott,
Gazdagsággal magát ei-hitte,
Ahoz ragazkodott,
Es az ő álnokságához,
Bizott hatalmához.

6. De én, a' kijó hittel bizom,
A' nagy UR Istenben.
Az ő házában plántáltatom,
Es zöldellem szépen;
Mint az ékes zöld olajfa,
Ki meg nem afzsoha

7. En téged örökké ditsírek,
Mert meg-tartál engem,
Es a'te nevedben reménlek,
Mig léssen életem?
Mert te a'te hivednek,
Vagy jó segedelmek.

LIII. SOLTAR. T.B.

A' XIV. SOLT. Nótájára és értelmére.

A' Bolond így szól az ő szívében,
Nintsen Isten; azért gonofságban-él
Utálatos büntetészen, semmit né fél
Fzegé'z földön a' kijót tégyen
Senki nintsen.

2. Az

2. Az UR az egből alá tekinté,
E' földön az emberek fiaira,
Hogy meg-lássa ha kinek e'ze volna,
Ha az Isten valaki keresné,
Es tisztelné

3. De azt jól láttya ditsőségében,
Hogy az jó útról el-tértek mindenek,
Minnyájan fertelmes bűnben hevernek,
A' ki az Isten tisztelné hiven,
Tsak egy fintsen.

4. De az hamissak meg nem gondollyák:
Hogy népemet mint a' kenyért meg-észik
Meg-nem térnek, sőt magokat el-híszik,
Az Isten segítségül nem hívják,
Sem urallyák.

5. Az hol nints félelem ott rettegnek,
Mert meg-töri őtsontyokat az Isten,
Es bocsfzút áll a'te ellenségiden,
Tölled Sion, meg-szégyenítettnek,
Kik rád törnek.

6. A' Sionról vallyon s kijövénd-el,
Ki a' Szent Izraelt meg-szabadította?
Ha Isten fogságból népért ki hozza,
Örvend a' Jákob és az Izraél,
Tellyes szível.

LIV. SOLTAR. T.B.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

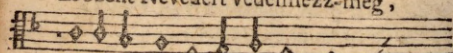
Arts-meg Uram Isten engem,

F 6

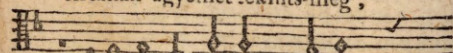
Es

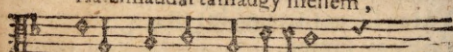
Es Szent Nevedért védelmezz-meg,

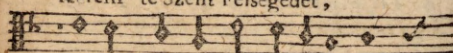
Artatlan ügyemet tekints-meg,

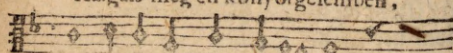
Hatalmaddal támadgy mellém,

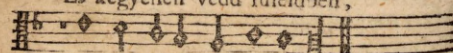
Kérem te Szent Felségedet,

Hálga-s-meg én könyörgesemben,

Es kegyessen vedd füleidben,

Az én szájamnak beszédét,

2. Mert ellenségim kevélyen,

Reám támadnak és keresnek,

Es engem halálra keresnek,

Ezekbe sem jut az Isten,

De az Isten meg tart engem,

Kezelmességét meg mutattyá?

Es fegedelmezt hozzám nyújtja,

Jora vezérli életem.

3. Ez nékem szánt nagy nyavalyát,

En ellenségimre téríti,

Esezt nékiek meg fizeri,

Meg-mutattván igazságát:

Akko-

Akkoron noked vig ízivel,

Hála adálokát áldozom,

Es szent nevedet magasztalom,

Mert ő tellyes kegyelsséggel.

4. Mert minden én inségemből,

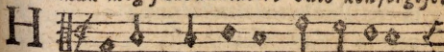
Te meg szabadítál engemet:

Meg büntetéd ellenségit,

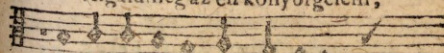
Kit én meg-láték szememmel.

LV. SOLTAR. T.B.

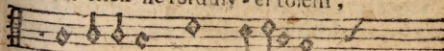
Dávidnak meg-szabadulásért való könyörgése.

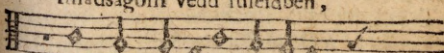
Alga-d-meg az én könyörgésem,

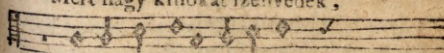
Ur Isten ne fordály-el tőlem,

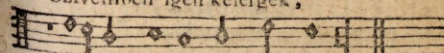
Imádságom vedd füleidben,

Mert nagy kínokat szenvedek,

Szívemben igen keservek,

Előtted panaszklok reszkervén,

2. Mert fenyeget én ellenségem,

Az hitetlen retteget engem?

Mert én róllam tanácsot tartnak,

En ellenem kötést tesznek,

F 7

Nagy

Nagy haraggal rám gerjednek,
Hogy engem meg-nyomorítsanak.

3. Nagy inségben kesereg szívem,
Retteget halálos félelem,
Tellyességgel el szomorodtam,
Félek, rettegek, gyöttrödöm,
Reszketvén szörnyen vesződöm,
Ugy hogy immár sokszor kívántam.

4. Oh ha szárnyaim lehetnének.
Minra' galamb ha repülhetnék!
En el-repülnék meszize földre,
El-mennék a' népek közzül,
Pufztát kerefnék ezentül,
Az hol nyugodalmam lehetne.

5. Elszaladnék nagy fietséggel,
E' sebes fergo szél-vész elöl,
E' zúr-zavarból én el-futnék,
Ö nyelveket hasogasd el,
Kik hamis perlődésekkel,
Ez egész várost bé töltöték.

6. A' nagy hamiság éjjel nappal,
E' város köfalain nyargal,
Közepette vagyon álnok-ág,
Fslörös-környül az útzák,
Minden gyalázattal rá vák,
El-áradt köztők a' tsalárdság.

7. Hogy ha ellenségem volt volna,
Es szem látomást gyűlölit volna,
Criszkedtem volna ö tölle;
Ha rám törött volna nyilván,

Esha nem illy alattomban,
El-térhettem volna e' öle.

8. Dete a' ki én velem laktál.
Nálam nagy tisztességben vóltál,
Kivel tanátsomat közlöttem,
Titkaim meg mondtam bátran,
Együtt jártunk a' templomban,
Nagy nyajáságban veled éltem.

9. Bè-esnek az halál kezében,
Esa' föld alá elevenen,
A' nagy mélysebbe bé-vertetnek,
Mert nagy az ö gonofzságok,
De én Istenhez kiáltok,
Mert ő meg tartója eltemnek.

10. Mind este reggel őt ohajtom,
Délkorban-is őtet kiáltom,
Es meg halgattya könyörgésem,
Meg tart engem békeségben,
Minden ellenségim ellen,
Kik seregbe gyűltek ellenem.

11. De az örök hatalmú Isten,
Meg halgat engem kérésemben,
Es őket még-bünteti végre,
Mert nem jobbáznak életben,
Semmi gongyok nekik nintsen,
Az Istennek tisztességére.

12. Az hitetlen kezét emelte:
A' békeséges hit emberre,
A' barátság frigyét megszegte,
Befzéde sikos mint a' vaj.

Belől kegyetlen mint tolvaj,
Nagy ellenséges az ő szíve.

13. Mindenben ő tetettes szava,
Mint az olaj lágy és olly fuma,
De mérgefebb az éles törnél,
Veld Istenben reménséged,
Es nyilván meg-segit téged,
Az igazat ő nem hadgya el.

14. De a' gonoszokat UR Isten,
Te bé taszítod a' mély firben,
Holott nagy veszély rájok terjed,
A' gyilkosok és hamisítak,
Eleteket félben hadgyak;
En pedig bizom csak te benned.

LVI. SOLTAR. T.B.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

K Egyelmezz-meg nekem én Istenem,

Mert az ember igen kerget engem,

Nagy hatalommal támad ellenem,

Hogy engem el-citthessen,

Sok ellenségim háborgatnak szörnyen,

El

El-fzantak hogy bé-nyellyenek hirtelen,

Ur Isten én ilyen nagy felelmemben,

Benned reménségem.

2. En az UR Istenben dítsekedem,
Szent igéjében nem kételkedem,
Mit tehetne az ember énnékem,
A' melly kerget engemet?
Viszszá fordítják az én beszédemet;
Es naponként abban hányják eszemet,
Hogy nékem szerezzenek veszedelmet,
Csak gonoszt gondolnak.

3. En ellenem ők öfve járúlnak,
Hogy meg-kapjanak azon forgódnak,
Es életemtől meg-fosztathassanak,
Ez minden ő szándékok:
A' gonoszságban nagy ő bizodalnok,
Azt vélik hogy jól leszen minden dolgok?
De ha UR am haragod esik rájtok,
Öket mind le vered.

* 4. Minden futásimat meg-empléred,
Könyhullatásim tömlődbe szeded,
A' te lajstromodban fel-jedzed,
Minden én inségemet.
Midőn hozzád nyújtom könyörgésemet,
Ottan futni látom ellenségit.

Velem vagy, és te meg-tartasz engemet,
Kegyelmes Istenem.

5. Ur Isten felségedet ditsérem,
Es Szent igédet nagy nak betsüllöm,
Aldom az Urat mig lézféletem,
Bizván ő beszédében.

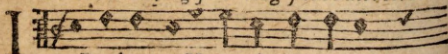
Renétségemet vetem az Istenben,
Irgalmasságára nézek szüntelen,
Azért félelmem senkitől nem leszen,
Ki árthatna nékem.

6. Fogadálom tartya azt énnékem,
Hogy jó-vóltodért neved ditsérjem,
Mert kegyelmeffen meg-mentéd lelkem
Az halál köteleiből.

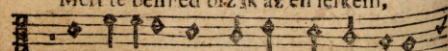
Eslábaimat meg-tártád eséstől,
Hogy én élhessek tenéked kedvestül,
Az élők világosságán és szentül,
Járjak te előtted.

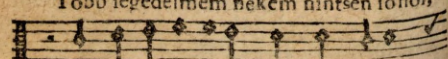
LVII. S O L T A R. T. B.

David Könyörgése a meg-szabadításért.

I Irgalmaz Uram irgalmaz nékem.

Mert te benred bizák az én lelkem,

Több segedelmem nékem nintsen sohol,

Szárnyad árnyékában nyugszik fejem,
Miglen

Miglen a' nép gonofsága el-romol.

2. En a' felséges Istenben bizom,
Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá infégemben,
Az ellen leszen nékem óltalmam,
A' ki engem kerget hogy bé-nyelhessem.

3. Az én lelkem orofzlánok közt-ül,
Kik sebeslángal vettenek környül,
Fogok olly hegyesflek mint nyil és dárda,
Naponként nyelvek úgy meg-élesül,
Mint a' jól meg-közförült éles szablya.

* 4. Magasztaltsátl Uram az égre,
Nagy ditsősséggel ez egész földre,
Mert én járáfomra hálokat hántak,
Szegény lelkemet el-nyomták szinte,
Es én előmben ök mély vermet ástak,

5. De önnön magok bélésteneek,
Kin tellyes szivemből örvendezek,
Az én szivem kész mindennek előtte,
Hogy ditsiretit Szent Felségednek,
Szüntelen énekellye életébe.

6. En nyelvem és lantom már ferkeny-fel,
Isten ditséretire zendüly-fel,
Jó hajnalban én ágyamból fel-kelek,
Es éneklek nagy ditsősségedről,
Uram téged minden népnek hirdetlek.

7. Mert mind az égig fel hat jóvóltod,
A' felhőket éri igafságod,

Ditsőf-

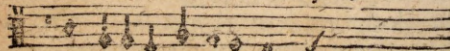
Ditsőfégedet láttasd-meg az égen,
Es jelenid-meg nagy hatalmaiságod,
Minden embereknek ez egész földön.

LVIII. S O L T A R. T. B.

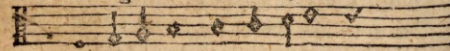
Panasza Dávidnak a' Saul tanátsofi ellen.

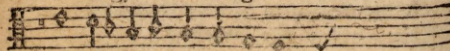
1 tanatsban ülő szemelleyek,

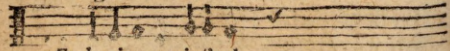
Kik zugolodtok ellenem,

Mondgyatokíza-meg énnékem,

Ha igazé a' mit beszélték,

Es ha igazat itéltek,

Adámtul származott népek,

2. Sör ha ember jól meg-tekinti,
Szivetek jár álnoksággal,
Kezetek mér hamis fontal,
Nints dolgotoknak tökélleri,
A' gonoszok el-tévedtek,
Mihelt annyoktól születtek.

3. Aző Annyok méhétől fogva,

Tsak

Tsak hazugságot beszélnek,
Az ő rágalmazó nyelvek,
Merő kígyó méreggel rakva,
Elnek fíket áspis módra,
A' melly füleit bédugja.

4. Hogy büvölését ne halhassa,
A' Bölts büvölő mesternek,
Törd-meg fogokat ezeknek,
Haragod UR Isten meg-rontsa,
Ö záp fogokat ezeknek,
Az éh orofzlány kölyköknek.

5. Adgyad hogy széllyel lottsannyanak,
Mint a' víz mellyet ki-öntnek;
Mint nyilak kiket fel-lőnek?
Pozdorjánként törve le-hulnak,
Mint az olvatt nyálas csiga,
El-folyn ezeknek dolga.

* 6. Mint az idetlen gyermek meghal,
Ki nem látta a' Napfényt,
Mint az éretlen gyümölcsöt,
El-veszti az Isten nagy haraggal,
Mint a' töviskék el-vesznek,
Minek előtte fel-nőnek:

7- Ezen az igaz és hű ember,
Igen örül ő szívében,
Midőn láttya hogy az Isten
Affele népetigen meg-vér,
Lábait mossa az ilyen.

A' gonoszoknak véreken:

8. Végre innét mondhattya minden,
Hogy

Hogy jó az igaznak dolga,
Sok és nagy az ő jutalma,
Azt minden itt vérszi eszében,
Hogy lsten mindent meg-ítél,
A' ki jól vagy gonófszúl él.

LIX. SOLTAR. T. B.

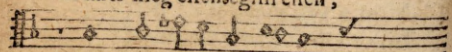
Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Zabadits-meg engem UR lsten,

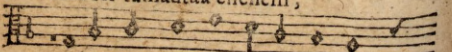
Es tarts-meg ellensegim ellen,

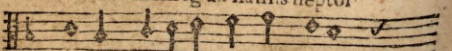
Ments-meg azoktól életem,

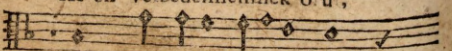
Kik fel tamadtak ellenem,

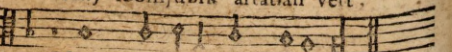
Oltalmaz-meg az hamis néptől

Ki én veszedelmemnek ő üi,

Melly szomjúzik ártatlan vért.

Ments-meg attól szent nevedért.

2. Mert szintén életemre törnek,
Es én ellenem kötést tésznek,

Hatal-

Hatalmassák vadnak rajtam,
Kiknek semmit nem ártottam;
Azok készülnek én ellenem,
Kik ellen semmit nem vétettem,
Kelly-fel azért Uram láts-meg,
Es kegyelmessen örizz-meg.

3. Zébaoth lsten téged kérlek,
Oh lstene az Izraelnek,
Látogasd-meg a' népeket,
Visgálly meg minden nemzetet:
Ne vedd azokat kegyelmedben,
A' kik élnek hitetlenlegben,
Eftve mint az ebugatnak,
A' Város környül futosnak.

4. Mint az éles kard az ő nyelvek,
Mordályság minden ő beszédek,
Sőt még szolnak ily bolondúl,
Ki hallya a' mit nyelvünk szól?
De őket Uram meg-neveterd,
Es őket mind meg-szégényíted,
A' pogányoknak jutalmat,
Adsz szégyent és gyalázatot.

5. En ellenségemnek ereje,
Kezedben minden tehetsége,
Benned bizom én lstenem,
Mert te vagy én fegedelmem.
Az lsten jó voltát jelenti,
Nyavalyámnak eleit vérszi,
Es meg-láttátya én velem,
Hogy el-vétz én ellenségem.

* 6. De öket Uram ne veszed-el,
Hogy népem ezt ne felejtse-el,
De meg-emlitse ezeket,
Hanem tsak kergefd-el öket.

Uram mi paifunk kergefd-el,
Szélezd-el öket nagy erőddel;
Azt érdemli hamiságok,
Kevélységek, szitkos szájak.

7. Önnön hálójokba eszenek;
Veszeffe álnok kevélységek,
Fogja-meg átkozód úfok,
Es ö gyalázatos szájak.

Haragod. azért gerjedgyen-fel,
Es öket bünökért veszed-el;
Törölteszenek-el szörnyen,
Hogy még tsak hírek se legyen.

8. Ugy hogy tégedet ismerjenek;
Kit hívnek Jákób Istenének:
Hogy neked hatalmad legyen,
Ez egész föld kereksgén.

Eltve midön ök vízfza-térnek,
Nagy haraggal fenekedgyenek,
Mint az eb úgy ugassanak,
A' Várafon futófsanak.

9. Es végre meg-lásák mindenek;
Hogy ök futva kenyért keresnek,
Es fekünni mennek késön,
Morgolódnak nagy éhségben.

De én ditsérem hatalmadat,
Enekben áldom jó-vóltodat,

Es én fel-kelek jó reggel,
Magasztallak nagy örömmel.

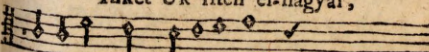
10. Mert te vagy Uram én óltalmom,
Reménségem és bizodalom;
Azért óh én erőffégem,
Mindenütt neved ditsérem;

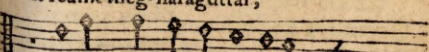
Hogy nékem az én szükségemben
Segedelmem vagy inségemben,
Te vagy én erős kövárom,
Kegyefséged nagy én hozzám.

LX. SOLTAR. T.B.

Könyörög Dávid az Izraelnek jó állapotjáért.

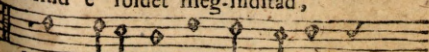
M
Inket Ur Isten el-hagyál,

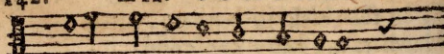

Es reánk meg-haraguttál,

Tölled izéllyel el-ofzlatánk,

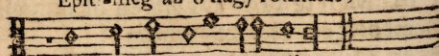

Térj kegyessen ismet hozzánk,

Mind e' földet meg-inditád,

Nagy hatalmaddal - meg rontád,

Epit - meg az ő nagy romlását.

Mert romlás miat alig állhat.

2. Népedet keményen tartád,
Es igen meg-sanyargatád,
Minket mint egy tsipős borral,
Itatál keserű búval:

De a' kik tégedet felnek,
A' zászlót adád nékik,
Mellyet ők fel-emelnek, bizván
A' te igaz fogadáfodban.

3. Hogy a' nállad kedves hivek,
Végre meg-menekedgyenek,
Jobb kezeddél tart-s meg engem,
Halgass-meg és tégy jól velem.
Szólla Isten szentségében,

Örvendez igiretiben:
A' Sichemet részül el-vészem.
A' Suchot völgyét meg-mérfeklem.

* 4. Galaádot is ezennel
Meg-vészem erősségemmel,
A' Manasses-is ekképpen,
Efraim-is enyim léssen.

Ezek a' nagy sereg népek,
Fejemnek ereje lésszen,
A' Juda-is én öröklégem,
Es törvény szerzőm léssen nékem.

5. A'

5. A' Moáb-is az én népem,
Mint egy láb mosó edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Ebben én nem gyanakodom.

Es azt én nyilván el-bíszem,
Edomra sarumat verem,
Es kik Filisteában laktok,
Győzedelmemen vigadoztok.

6. Ki vihetne engem bátran,
A' nagy kerített városban?
Utamat ki igazgatná,
Az erős Edom orizágra?

Nem te térszed-e UR Isten:
Ki minket üfsz helyből helyben?
Hogy el-nem jövől sereginkel,
Meg-üzetél ellenséginkel.

7. Légy minékünk segítségül,
Örizz-meg ellenségünktről,
Mert az emberi segítség,
Hijába-való epeség.

Az Isten által minékünk,
Lészen erős győzedelmünk,
Es ő meg-szabadít bennünket.
Meg tapodgya ellenségünket.

LXI. SOLTAR. T. B.

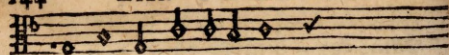
Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

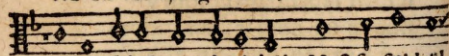
Iáltáfom hald meg Isten, Vedd füledben,

G 2

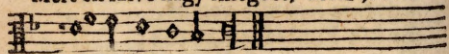
Az én

Az én Könyörgésemet,

Mert én szívem nagy inségből, Mészire földről.

Kiáltva Felségedet.

2. Végy fel engemet kö szálra,
Magaságra,
Hol bátorságom légyen,
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigasztalom;
En ellenségim ellen.

3. Te hajlékodban lakásom,
En kívánom,
Es ohajtom szüntelem,
Szárnyaidnak árnyékában,
Kiváncozván,
Vagyok jó reményemben.

4. Mert meg-halगतsz kérésemben,
Oh UR Isten,
Nyújtván kegyelmségedet,
Örökségeket meg-adod,
Es meg-áldod,
A' kik félik nevedet.

5. Naphoz napok adaflanak,
A' Királynak,
Nagy fok Nemzetségekre,

Soka-

Sokasítsad esztendeit, Nyújtsd életét,
Véghesterlen időkre.

6. Országá érjen sod időt,
Isten előtt,
Szép csendes békefényben,
Igáságodnak hívsége,
Elöl végye,
Es őrizze kegyessen.

7. Es osztán vigan éneklek,
Szent nevednek,
Mostan és mind örökké,
Es a' melly fogadást tettem,
Meg-fizetem,
Naponként ő nékie.

LXII. SOLTAR. T B.

A' 24. 95. és III. Soltár Nótájára.

Panaszsa Dávidnak a' Saul szolgái ellen.

AZ én lelkem szép tsendesen,
Nyugszik tsak az UR Istenben,
Mert tsak ő az én idvességem,
Ő nékem erős Kö-várom,
Meg-tartóm és én oltalmam,
Minden gonosztól meg-ment engem.

2. Míg intselkedtek ennyire,
Az ártatlan hü emberre?
Im meg-jövendölöm tinéktek,
Mogy mint a' régi romlott fal,
A' melly már dülő félben áll,
Mind le-rohantok, és el-vesztek.

3. Azon vadnak mindenképpen,
Hogy a' kit fel-emel Isten,
Azt ök vizsontag le-nyomhassák:
Hazugság minden elméjek,
Atokkal rakva ő szívek,
Noha jó szavokat mutattyák.

4. Azért szívem reménséged,
Tsak az Ur Istenben vesszed,
Elly tsak az ő segedelmével,
Ő nékem magas kő szálam,
Oltalmam és erős bátyám,
Hogy soha ne tántorodgyam-el.

5. Az Isten én idvességem,
Erősségem Dicsőségem,
Bizzatok azért tsak ő benne,
Előtte ti szíveteket,
Töltsétek ki lelketeket,
Ő légyen lelkünk hiedelme.

6. De lám a' földi emberek;
Tsak hazugok minden rendek,
Hogy ha valóban meg-láttatnak,
Es a' mértékbe vettetnek,
Nintsen semmi nehézségek,
A' fontban egy tseppet sem nyomnak!

7. Ne bizzatok hívságtokban,
Hamis ragadozástokban,
Múlándó dolgon ne kapijatok:
Hogyha sokasúl kintsetek,
Ahoz ne bizzik szívetek,
Mert nem állandó gazdagságtok.

8. Az Isten egy szót szolt egyszer,
Mellyet én hallottam kétszer,
Hogy nagy ereje vagyon néki,
Uram a' kegyelmség tiéd,
Es te nyilván meg fizeted.
A' kinek dolga mint érdemli.

LXIII. SOLTAR. C. M. 17. 70. Solt Nót:
*Dávid könyörög az Isteni szolgálatban jelen le-
hetésért.*

Isten te vagy én Istenem,
Jó reggel kereslek tégedet.
Hozzád óhajtán el-epedet,
Szomjúság miatt én lelkem.
En testem hozzád áhétozik,
Szomjúságban el-holt szintén.
E' pufzta és száraz földön,
Hol semmi viz nem találtatik.

2. Mert látni igen kívánnya,
A' te erős dicsőségedet,
Es Isteni tiszteletedet,
A' te dicső templomodba.
Mert nékem kedvesb életemnél,
A' te nagy kegyelmességed,
Kiért én ajakim téged,
Dicsérjenek szép énekléssel.

3. Magasztallak én téged,
Életemnek minden rendiben,
En kezeimet fel emelvén,
Aldom te dicső nevedet:
Örül mintha drága érkekkel.

Jóllakott volna én szivem,
Szent Felségedet ditsérem,
Eneklek róllad nagy örömmel.

4. Róllad el nem felelkezem,
Még ágyamban-is emlegetlek,
Es midőn reggel én fel-kelek,
Tsak te róllad emlékezem:

Mert te én velem fokszor jól töl,
Es meg-szabadítál engem,
Azért most is én életem,
Szárnyaid árnyékában örül.

5. Hozzád ragaszkodik lelkem,
Soha el-nem szakad te tőled,
Mert meg-tart engem te jobb kezed,
Midőn kerget ellenségem.

Es a' kik engem háborgatnak,
Hogy engem el-töröljenek,
Azok hirtelen el-vesznek,
Méllyen a' föld alá borúlnak:

6. Ellenség miatt el-húlnak,
Eles fegyver által el-vesznek,
Ő testek el sem temettetnek,
Kikkel a' rokák osztoznak:

De a' Király az UR Istenben,
Örvendez e' győzedelmen,
Es ditselkedhetik minden,
A' ki esküszik Szent nevére.

7. Mikoron minden tsalárdok,
A' kik hazugságot befélnek,
Valóban meg-szégyenítetnek,
Bé-dugatik az ő szájak.

Az 5. Soltár Nórájára.

Könyörgése Dávidnak a' mag-öltalmazásért.

HAlgald-meg Uram könyörgésem,
Tarts-meg ellenségem ellen,
A' melly reám dühött szörnyen,
Örizz-meg felelmétől engem,
Mentsd-meg életem.

2. Rejts-el engem a' gonoszoktól,
A' kik reám fenekednek,
Tsak gonoszfra igyekeznek,
Tarts-meg ő hamis tanátsoktól,
Háborgásoktól.

3. A' kik nyelveket élefitik,
Mint öldöklő fegyvereket,
Mint a' nyilat befédeket,
Az ártatlan emberre lövik,
Es azt meg-fértik.

4. Lövöldözik rejtek helyekből
Az ártatlant és igazat,
Hirtelen az ő nyilokat,
El reá lovik kegyetlenül,
Vakmerőségből.

5. Hamiságban hánnyák eszeket,
Es tsak azon igyekeznek,
Hogy ök tört titkon vessenek,
Ditsekedven szólnak illyeket:
Ki látna minket?

6. Ez dologban szorgalmatosok,
Járnak okos ravaszsággal,
Elméjek fok förtélyt talál,

Sok az ő álnok találmányok,
Kikre nagy gyorfak.

7. De a' boszszú álló Ur Isten,
Hirtelen őket meg-lövi,
Nilával meg-rettenti,
Nagy sebeket ejt ő testeken'
Kit meg-lát minden.

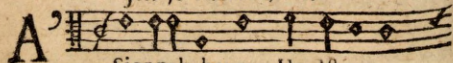
8. Őket az önnön gonosz nyelvek,
Ejti a' veszedelembé.
Es kik ezt vészik eszékbe,
E' dolgon igen meg-ijednek,
Es el-rémülnek.

9. Es nagy félelemmel mindenek,
Hirdetik az Isten dolgát,
Befzélik annak nagy vóltát,
Mellyet innen eszékbe vesznek,
Es meg-értenek.

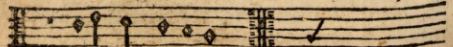
10. De szive az igaz embernek
Örvend az erősz Istenben:
Ki őt vőtte kegyelmében,
Örülnek a' jó szivű hívek, Es ditselkednek

LXV. SOLTAR. T. B. 72.

Halá-adása az Izrael népének az Istennek sok
féle jó-téteményről.

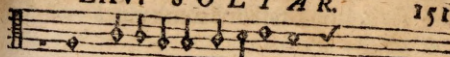

Sionnak hegyen Ur Isten,
Fogadást téstnek néked itten,

Tiéd a' ditséret :
Tiszteletyén tégedet,

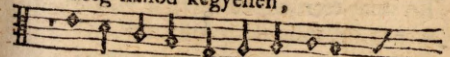
Mert

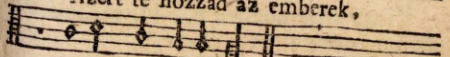
Mert kéréteket az híveknek,

Meg-hallod kegyeslen,

Azért te hozzád az emberek,

Jönek mindenünnen.

2. Rajtam a' bűn el-hatalmazék
Terhelvén engemet :
De nagy vóltá kegyeségednek
El törli vétkünket.

Boldog a' kit te el-választál,
Fogadván házadban,
Hogy előtted nagy buzgosággal
Járjon tornározodban.

3. Javaival a' te házadnak
Meg-elégítettünk :
Szép dolgain te Templomodnak
Gyönyörködik szivünk.

A' te csuda igazságodból,
Meg-felelsz minékünk :
Halgass-meg Isten, velünk tégy jól
Oh mi segedelmünk!

4. Mindenek csak te benned biznak,
E' föld kereksegin :
A' kik széellyel megszűze lakoznak
A' tengernek szélén,

G 6

Te

Te mondhatatlan hatalmaddal
A' magas hegyeket,
Környül fogod mint egy abrontsal
Erősfítvén öket.

5. A' tengeri habok zúgását
Te meg-csendesíted ::
A' pogány nép zúgolodását
Ottan el-enyészted.

Nagy félelmekben el-bádgyadnak
Mindenek é földön.
Nagy voltán a' te csudáidnak.
Kiknek számok nintsen.

6. Te meg-vigasztalíz mindeneket
Reggel a' Nap fénnel ::
Biztatíz minden élő rendeket,
Csillagokkal éjjel:

Aldáíddal meg-látogatod,
Az el-szártat földet,
Halznos esőkkel meg-lágyítod,
Gazdagítván ötet.

7. A' te kúraidból a' vizek,
Soha el nem fogynak ::
Hogy a' szép földi vetemények
Szaporodhaszanak.

A' barázdákat meg-ítatod
A' szántó földeken,
A' veréft szép esővel áldod,
Hogy bőven teremjen.

8. Meg koronázod ez esztendő
Nagy fok javaiddal ::

Lábaid

Lábaid nyoma kövérséget,
Csepeget nagy fírral:
Lakó helyei a' pufztáknak
Folynak kövérséggel:
Hegyek és halmok vigadoznak,
Nagy bőv termésekkel.

9. A' szép fík mezők ékefednek,
Sok barom csordákkal ::
Villognak a' szép szántó-földek
Sűrű gabonákkal:

Az hegy oldalak, mező földek,
Szép búza növéssel
Örvendeznek és énekelnek.
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI SOLTAR. T. B. 98. 118.

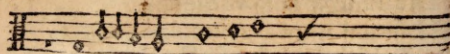
Halá-adása az Izraelitáknak a' meg-szabadításért.

O

Rvendgy egész föld az Istennek,
Es énekelly szép zengéssé l.,
Nagy ditsós. g. t szent nevének,
Mindenek ditsérjék szélllyel,
Mondgyatok ezt az Ur Istennek,

G 7

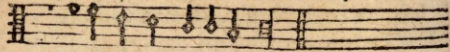
Tsudá

Tsudalatosok dolgaid,

Erősséged nagy hozzád esnek,

Hizelkedvén ellenséged.

2. A'te Isteni Felségedet,
E' földön mindenek áldgyák,
Es ditsőséges szent nevedet
Enekléssel magasztalják.

Jertek, és ezt jól meg-lásátok,
Minden jól ide figyelmezz,
Istennek melly csudalatosok,
Dolgai az emberekhez.

3. A'tengert és a' folyó-vizet
Meg-szárazs'tya, hogy a' népnek
Lábok szárazon által mehet,
Kin sziveink örvendeznek.

Országá meg-marad örökké,
Szeme lát minden népeket,
A' kik fel támadnak ellene
Elő-menetek nem lehet.

4. Aldgyátok a' mi Istenünket,
E' földön minden emberek,
Dicserjétek az ő szent nevét
Nagy zengéssel minden népek.

Mert életünket ő meg-adá,

Az ő

Az ő nagy kegyelőségétől,
Lábainkat meg gyámolítá
Oltalmazván el-eséstől.

5. De minket igen meg-probálál,
Es meg-kesergetél Isten,
Meg-olvasztál és meg-tisztítál,
Mint az ezüfőt a' tűzben:

Te minket szegény szolgaidat
Adál ellenség töriben,
Kik hevederrel ágyékinkat
Meg-kötözék nagy erőfien.

6. Mi fejűnkre népet ültetél,
Mint a' tevek terhelteténk,
Nagy ár-vizeket ránk eresztél,
Sebes tűzön által menénk,

De te ki vezérlél bennünket,
Meg-enyhitél, meg-nyugotál,
Templomodban azért tégedet,
Ditsérlek szép áldozattal.

7. A' melly fogaoást néked töttem
En siralmas ajakimmal,
Inségemben mire feleltem,
Esfedezvén én szájjammal:

Sok hizlalt szép kövér barmaokat
Aldozatra adok néked:
Kosokat, ökröket, bakokat,
Meg-égetek teelőtödd.

8. Jertek, halljátok, hadd bészéllyem
Tinektek Istenfelőknek,
A' miket Isten tött velem,

Melly

Melly kegyessen tött lelkemnek:

Hogy szájjammal hozzá kiálték,
Ottan meg-halgata engem,
Azért beszédével nyelvemnek
Mindenkor ötet ditsérem.

9. Hogy ha hamiságot szivemben
Valaha gondoltam volna,
Soha engem könyörgésemben
Ö meg nem halgatott volna:
De bizonyára a' jó Isten
Kérésemben meg-halgata,
Es panaszomat jól meg-értvén,
Könyörgésemnek helyt ada.

10. Légyen áldott a' nagy UR Isten
Az ő nagy kegyeliségeért,
Ki meg-halgatott kérésemben,
Es kegyelmesen hozzám tért.

LXVII. SOLTAR. T. B. 33. Solt. Nótájára
*Könyörgése k az Izraelitáknak, az Istennek ke-
gyelmes vélek való lakozásáért:*

UR Isten áldgy-meg jó-vóltodból,
Es kegyessen forduly hozzánk:
Oltalmaz meg mindon gonosztól,
Szent színedet fordits reánk:
Hogy e' földön minden,
Meg-ülmérje szépen,
A' te utadat,
Es a' Pogány népek,
Téged tisztellyenek,

Meg-

Meg-tartójokat.

2. Es akkoron ditsérnek téged,
Ditsérnek téged a' népek:
Nagy tisztelést résznek néked-
A' pogányok-is örülnek:
Midőn mindeneke,

Es a' pogány népet,
Szent igasággal,
Bírod ésítéled,
Es jóra vezérled,
Nagy hatalmaddal.

3. Ditsérjen téged minden nemzet,
UR Isten téged ditsérjen:
A' föld teremjen bő-gyümölsöt,
Aldgyon-meg minker az Isten,
Adgya szent áldását:
Nyújtsa áldomását,
Es ő Felségét,
Féllye és rettegje,
E' föld kereksege,
Mint ő Istenét.

LXVIII. SOLTAR. T. B. 36. Solt. Nót.
*Könyörgése Dávidnak az Izrael népeért, Isten
ditséretre való intőselegye.*

Hogy ha fel-indúl az Isten,
El-kergettetnek szertelen,
Minden ő ellenségi:
Es el-futamodnak szélllyel,
Ő haragos színe elől.

Minden

Minden ö gyűlöli:

Ugy el-űzetnek hirtelen,
Mint a' füst semmivé lészzen,
El-vész minden ö dolgok:
Mint vész olvad a' tüztől,
Ugy az ö kemény szinétől
El-vesznek a' gonoszok.

2. De az igazak mindnyájan,
Örvendeznek nagy vigságban
A' kegyes Isten előtt::
Es vig szívvel énekelnek,
Hogy ö kevély ellenségek
Meg-szégyenült, el-vezet:

Nagy örömmel az Istennek
Enekellyetek nevének,
Ditsérjétek áldgyátok,
Ki a' szép felhőkön mégyen,
Kinek neve erős Isten,
Ötet magasztaltjátok.

3. Ö előtté vigadgyatok,
Mert ö az árváknak atyok,
Kiket táplál kegyessen::
Az özvegyeknek óltalma
Az ö Isteni hatalma
Lakván ö szentségében:

Meg-áld edgyes embereket,
Ad nekik szép tselédeket,
Ház-nép tenyészésére,
A' foglyokat ö ki menti,
A' párt-ütöket rekeszti

Pusztá

Pusztá és parlag földre.

* 4. Hogy a' te néped ki-vivéd,
A' pusztán által vezérled,
Es ö elöttök menél::
A' föld rendüle, tsepege,
Az egeknek veritéke,
Hogy haraggal tekéntél.

A' Sina hegy meg-rendüle,
Hogy az Izraél Istené,
Rá szálla ditsőséggel,
Ur Isten a' te földedet
Meg-látod örökségedet,
Harmattal és esőkkel.

5. Ez örök földet meg-áldod,
Mihelyt pusztulását látod,
Kin te feregid laknak::
A' szegényeknek jószágát
Meg-öregbited marháját,
Hogy ők meg-tartassanak.

Ur Isten a' szűz sziveket
Fel-inditád elméjeket,
Hogy erről befzéllyenek,
Kik hogy az ellenség futna,
Es ö seregek szaladna,
Ekképpen éneklének.

6. A' Királyok nagy sereggel,
Gyalázattal, szégyenséggel
Meg-futamának szörnyen::
A' kik othon maradának
A' prédával osztozának,

Martalék

Martalék részt vön minden.

Hogy ha meg-nyomorodtok-is
Es ha minden gyalázna-is
Es fanyargatna szörnyen,
Hogy ha a' kö-fal romlásban,
Fekünnétek-is bádgyadván,
A' kormos szennyességben.

7. De mindazáltal ti léfztek
Mint a' galamb szárny, olly szépek
Melly mint ezüst fejrlik::
Es tollainak szépsége,
Mint aranyak fényessége,
Olly ékeffen tündöklk.

Hogy a' Királyokat Isten,
Meg-győzé nagy erejében,
Nagy diadalmat szerze,
A' föld fejrlik olly szépen,
Mint a' Sálmon hegy környékén
A' hónap fejrsege.

8. Az Istennek ditső hegye,
A' gyümölcsös Básán hegye,
Ki fel-hat a' felhőkre::
Ti egyéb, és kissébb hegyek
Ez hegyre mit fenekedtek,
Mit törtök e' nagy hegyre:

Mert e' szent hegyet az Isten,
El-választá jó kedvében
Önnön lakó helyének,
Es ez helyen mind örökké,
Lakozáfra vagyon kedve

Isteni

Isteni Felségének.

9. A' mennyei szent Angyalok
(Sok tömény ezer ö szá mok)
Seregi az Istennek, ::
Vélek vagyon az Úr Isten,
Mint néha a' Sina hegyen,
Lakoja a' szent helynek.

Uram fel-menél magassan,
Es fogva vüd hatalmassan,
A' te ellenségedet,
Kegyességednek nagy vólra,
Az embereknek ki oítra,
Szép préda nyereséget,

10. Ellenségedet meg-bírod,
Köztök helyhetvén hajlékod
Lakozol ditsősséggel; ::
Aldott légyen az Úr Isten,
Ki velünk illy nagy jóltészen,
Látogat kegyességgel.

Isten a' mi fegedelmünk,
Kegyessen lakozik velünk,
Öriz minket népeit,
Halál ésélet kezében,
Ö az erős örök Isten.
Meg-tartya az ő hiveit.

11. Az Isten ő ellenséget
Meg-veri, meg-töri fejét,
A' gonosz ellenségnek, ::
Es mind agyon veri őket,
Kik nem jobbitrák életeket,

Hanem

Hannim csak bűnben élnek.

Mond Isten: Az én népemet,
Meg hozom én seregemet
A' B sannak földéből,
Meg látom nagy irgalmammal,
Ki hozom nagy hatalmommal,
A' tenger mélységiből.

12. Hogy osztán az ő vérékben,
A' kik le-vágának Izörnyen,
Moshaffad lábaidat, ::
Ugy hogy a' fok ellenségnek
Véres sebeket az ebek
Nyallyák sebes tagjokat,
Oh én Uram, erős Isten,
Kilakozol a' szent helyen,
Látták el-menésedet,
Elöl mentek az éneklők,
Az után az hegedűsök,
Ekesítvén szép rendet.

13. Középpen mennek a' szűzek
Dobot vernek, zengedeznek,
Enkelnek minnyájan ::
Ti, a' kik mint egy kút-föbül
Származtok az Izraeltől,
Istent áldgyátok vigan.

E' szép seregnek közepén
Vagyon a' kisdéd Benjámin,
A' felségesb táborral,
A' Juda és a' Zabulon,
A' Naphtalim-is ott vagyon;

Egyéb

Egyéb fő-Hadnagyokkal.

** 14. Az Isten téged Izrael
Szeretett erősséggel,
Nagyobb erőt adgy Isten, ::
Hogy a' miként el-kezdedtet,
Es dolgunkat elő-vitted,
Vid véghez kegyelmessen.

A' Jérusálem városért,
Es a' te szent Templomért,
Néked szép ajándékot
A' Királyok vigan hoznak,
Seregít a' kopjátoknak
Veszéld-el hatalmokat.

15. Töröld-el a' sereg tulkot
Tízdel az erős borjukat,
Uram kik rád támadnak ::
Verd-meg mind a' párt-utókat.
Esho-lóltasd alád őket,
Hogy adó-pénzt adgyanak.

Az Egyiptombéli nagy Urak,
Es a' szeretsenyek nyújták
Az Istenhez kezeket,
Országok és Fejedelmek
Istennek énekellyetek,
Es ditsérjétek őket.

16. Enekellyetek Istennek
Ki lakoja az egeknek,
Kiket teremtettt régen ::
Holott nagy hatalmával ül,
Honnan szava úgy meg-dördül,

Hogy

Hogy zeng és harfog minden;
Ditsérjétek nagy hatalmát,
Ki felséges méltóságát
Izraelen láttattya,
Kinek nagy erejét ott fen
Azégeken és felbökön,
Senki nem tagadhattya.

17. Oh tsudálatos az Isten
Az ő ditső szentségében,
Az Izrael népének
Erőt ad nagy kegyelmessen,
Azértán minden időben
Mi töllünk ditsértésék.

LXIX. SOLTAR. C. M. Az 51. Solt: nót:
Fővendülés a' Christus szenvedéséről.

UR Isten segits és tarts meg engem,
Mert a' vizek szintén lelkemig érnek,
Közepin vagyok a' sáros mélységnek.
Kiben tsak nem el fillyed én fejem
Az ár-vizek öszve ütnek rajtam,
A' kiáltás miatt torkom el-rekedt,
En szemeimben meg fogyatkoztam,
Midőn várom a' te tegedelmedet.

2. En hajam szálainál többen vadnak
A' kik engemet ok-nélkül gyűlölnék,
En ellenségim szertelen erőflek,
Es engem el-törteni akarnak:

Noha semmit nem vettem senkitől,
De még-is énnékem kell meg-fizetnem,
Nints

Nints Uram el-rejtve színed elől
Az én bolondságom és minden vétkem,
3. Seregeknek Ura, erős Isten,
A' ki vezérled a' te seregedet,
Kik benned vetették reménségeket,
Ne hadd miattam esni szégyenben:
Izrael Istene, kik te benned
Szívöl biznak, ne szégyenítsd-meg őket;
Mert nagy szidalmat szenvedek érted,
A' gyalázat el-borította színiemet.

* 4. En rokonim idegennnek tartnak,
Anyám gyermeki nem ismérnek engem;
Mert szent Templomodon gerjedez szívem,
Meg-emészt nagy szerelmű háznak:
Téged gyalázóknak fok szidalmok.
En reám csének: én penig firtam,
Es bőjtöltem; de ők tsak tsúfoltak:
Engemet, noha minden jót kívántam;
5. Bánat miatt én sáokban öltöztem,
De ők én rollam mesét költöztek,
A' kapun ülök, és a' részegesek
Tsúf énekléssel nevetnek engem:

De én te hozzád nagy buzgó szívöl;
Oh kegyes Isten, könyörgök oránként,
Halgass meg Uram kegyeségedből,
Es kegyelmez-meg főgádásod szerint.

9. Vigy-ki engemet e' fertös sárból;
Hogy el ne fillyedgyek, gyűlölöimtől
Ments-meg e' nagy vizeknek öfvényiből,
Tarts-meg ellenségim haragjoktól

Hogy a' mély viz engen el ne nyeljen,
 Se pedig fellyül reám ne borúlljon,
 Ne merüllyek, tengeri mélységben,
 A' kútnak szája engem bé ne zárjon.

7. UR Isten nagy a' te kegyelmséged,
 Halgasd-meg azért a' mit tölled kérek,
 Irgalmas szemeid reám nézzenek,
 Hadd láthassam nagy kegyelmséged;

Ne rejtse el Uram kegyes ortzádat
 Szegény szolgálótól, mert megijomorodtál
 Ne kétsél hald-meg kiáltásomat,
 Add-meg kérésem vigasztaly-meg Uram,

8. Uram hajolly szomorú lelkemhez,
 Ez nagy inségből mentsd-meg életemet,
 Ellenségim ellen tarts-meg engemet,
 Mert csak bizom kegyelmségedhez,

Miként gyaláznak engem, jól érted
 Látnod melly szörnyen engemet rútolnak,
 Ellenfégid nints rejtve előttd,
 Minden ellenségim előttd vadnak.

9. E' gyaláztatban el-fzakadt szívem,
 Kesereg lelkem e' nagy óhajtságban,
 Várván ha találtatnék e' nagy kinban
 A' ki szíve szerint szánna engem

De imé tohol egy ember lintsen,
 A' ki engemet szánna nyavalyámban,
 Epével, éternek éhségemben,
 Ertzettel itatnak szomjúságomban.

10. Adgya Isten, hogy ő asztralokon
 Az önnön értektől meg-füladgyanak,
 Ö ma.

Ö magok hálójokban akadgyanak,
 Békeiségek veszfélyre fordullyon:
 Setétüllyenek-meg az ő szemek,
 Hogy azokkal egy cseppet se lássanak:
 Törd-meg derekokat ő nékiek,
 Hogy egyenesen fel se állhassanak.

** 11. Búsult haragodat ontsd-ki rájok,
 Es nagy haragodban ragadd-meg őket,
 Töröld-el minden ő lákó helyeket,
 Hogy éppen ne maradgyon ő házok,
 Mert igen kergetnek mindeneket,
 A' kiket Uram te immár meg-vertél,
 Ha kire borsátrál vereséget,
 Annak sérelmit bezéllik örömmel.

12. Szedd öszve minden gonosz bűnőket,
 Hogy kegyelmedben bé ne véteffenek,
 Az élő könyvből ki-törölteffenek,
 Ne ird az igazak közzé őket,
 Mivel hogy én most nyomorúlt vagyok,

Emelly bátorságos helyre engemet,
 Es néked tellyes szívből vigadok,
 Hálá-adással mondok ditsiretet.

13. Es az inkább tetszik az Istennek,
 A' szarva indult és körmös tuloknál,
 Kit a' szegények meg-látnak vigággal,
 Es az ő szívekben örvendeznek:

Örvendez azoknak-is ő szívek,
 Kik az UR Istent ohajván keresik;
 Mert meg-halgattatnak a' szegények,
 A' foglyokról ő el nem felekeznek,

14. Meny, föld, tenger, az Istent ditsirja,
Es minden benne való; mert meg-menti
A' Sion hegyét, Judát meg-éppíti,
Szép városokkal lakó-helyekre:

Ez helyet meg-ülők ö szőlői;
Békével lakják mint örökségeket,
Es azoknak minden maradéki
Birják, a' kik szeretik te nevedet.

LXX. SOLTAR. C. M. Az 17. Solt. Nő.
Fövéndülés a' Christus szenvedéséről.

Sles ments-meg Uram Isten,
Mert benned bizom rellyes szível,
Azért hamar légy segítségem,
Minden ellenségim ellen:

A' kik törnek én életemre,
Mind meg-szégyenítessenek,
Kik nyavalyámon örülnek,
Térjenek-meg nagy szégyenekre.

2. Szégyennel legyen futások,
A' kik szidalmaznak engemet,
Es roám kiáltnak he-he-hét,
Gyalázat legyen jutalmok:

Hogy azok benned örvendgyenek,
Kik fejedelmeket várják.
Es magokat rád bízzák,
Mondván: Ditsőség az Istennek.

3. En nyomorúlt szegény vagyok,
Tarts-meg azért oh én Istenem?
Mert csak te vagy én fejedelmem,
Ne késsél, mert majd el-fogyok.

T. B. Az 31. Soltár Nótájára.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

TE benned bizom én Istenem,
Kérlek óltalmaz-meg;
Gyalázattól ments-meg,
Hogy örök szégyenben ne essem;
A' te nagy jó voltodból
Tarts-meg minden gonosztól.

2. Hajts hozzám füled, tarts-meg engem,
Mutasd fejedelmed,
A' mint meg-ígérted,
Hogy segítségül lépsz én-éném,
Légy azért én-kösziklám,
Es én erős kövárom.

3. Ments-ki az hamisnak kezéből,
Es annak markából.
A' ki él csalárdúl,
Óltalmaz-meg a' kegyetlentől,
Benned biztam Uramban
Gyermekségemtől fogván.

4. Hogy izármazám anyám méhéből,
Leg ottan énnékem,
Valál reménségem:
Anyám méhéből engem ki-völ,
Azért néked éneklek,
Es szüntelen ditsérlek.

5. Engem tudának tartnak fokban,
De te vagy énnékem,
Erős reménségem:
Adgy éneklést az én szájamban,

Hogy hirdessem nevedet,
Aldgyam ditsőségedet.

6. Ez én nyavalyás vén koromban,
Erőtlenységemben
Ne vess el UR Isten:
Ne hadgy-el én nyavalyáimban,
Midőn fzegény testemben
Semmi erőflég nintsen.

7. Mert én ellenségim beszéllnek,
Rollam tanátskoznak,
Alattomban járnak,
Es a' kik lelkemben kergetnek,
Noha nints semmi vétkem,
Kötést téznek ellenem.

8. Mondván: Jertek fogjuk-meg ötet.
Mert Isten el-hadta,
Nints semmi óltalma:
Várom a' te segedelmedet,
UR Isten ne légy meszfze,
Siefs segedelmemre.

9. Szégyenitsd-meg, kik életemet,
Kergetik szertelen,
Boritsd nagy fzegyenben,
A' kik várják veszedelmemet:
Mert én tsak téged várlak.
Es ditsérlek áldlak.

10. Szüntelen hirdeti én nyelvem;
Szent igazságodat,
Es nagy jó-vóltodat,
Jó-térid mindennap beszéllem,
Sokságát nem titkolom,

Noha

Noha számát nem tudom.

11. Az URnak erejére térek,
Es ő nagy hatalmas
Szemlélem jó-vóltát:
Nagy igazságát az Istennek
Mindenkor emlegetem,
Soha el nem feletem

12. Gyermekségemtől fogva engem,
Híven tanítottál,
Csuda dolgaiddal,
Es hogy immáron meg-vénhettem,
Es az hajam meg őszül,
Légy most-is segítségül.

13. Miglen a' te karod erejét
Hirdetem mindennek,
Jövendő nemzerek,
Es igazságodnak hűségét,
Mellyet nyilván lát minden,
Magasztalom szüntelen.

14. Hozzád hasonló ki lehetne?
Engemet UR Isten,
Ejtél nagy inségben,
De a' föld mélységéből végre,
Ismét ki-vonál engem,
Es meg-adád életem.

15. Erősségemet öregbitéd,
Es fel magasztalál,
Ditsőségre hozál!
Hozzám tére URam felséged,
Meg-vigasztala engem,

H 4

Midőn

Midőn vala inségem,

16. A' te hiúségedet UR Isten,
Hirdetem éneklem,
Mindennek beszéllem,
Ditsirlek czithera zengésben,
Oh szentek ditsősége,
Izraélnek szentsége,

17. Ajakimmal vigan ditsérem,
A' te hatalmadat
Es nagy irgalmadat:
Lelkemet te hozzád emelem.
Kinek meg-tartád éltet,
Hogy ditsérjen tégedet.
18. Szüntelen néked az én nyelvem,
Vigan énekellyen,
Nagy kegyeségeden;
Mert te, a' kik gyűlölnék engem,
S' várják veszedelmemet,
Meg-szegyencitéd ötet.

LXXII. SOLTAR. C. M. 65. Solt: Nót:
*Fövendölés a' Christus országáról a' Salomon
szemellyének Példázattában.*

U Ram a' te itéletedet,
Adgyad a' Királynak ::
Igáságodnak add értelmét,

A' Király fiának:
Hogy ő a' te nagy seregedet.
Igázán ítéllye,
Es a' te sok szegény népedet,
Törvényel vezérlye,

2. A' nép meg-láttya az hegyeken
A' békefűsírját ::
Az halmokon meg-láttya minden
Az igásfűsírját:
Erőszakról meg-oltalmazza
A' szegény köfséget,
Es nagy hatalmával meg-rontya
A' kegyetleneket.

3. Ditsér és retteg téged minden
Tenéked engedvén,
Míg a' Nap és Hóld tart az égen,
Szép fényességében:

Alá-borsát szép kedves esőt
A' kaszált mezőre,
Csepegtet nagy szép nedveséget
Az el-szárat földre;

4. Az igazaknak jól leszsz dolgok ;
Mert meg-virágoznak,
Szép békefűsírban lesz lakások
Jártáig az Hóldnak:

Uralkodik a' tenger szélén,
Mind a' más tengerig
Az Eufrátes vize környékén
A' föld határáig.

5. Előtte térdet fejet hajtnak
Az idegen népek,
A' földet előtte csokollyák,
Minden ellenségek:

A' tenger mellyéki Királyok,
Es szigetbéli,

Es az Arabiai dúfok,
Ajándékkal jönnek.

6. Nagy alázatosan imádgják,
Öt minden Királyok,
Minden népek ötet szolgállják,
Es ő léfzen Urok:

Mert ő a' szegényt meg-segíti,
A' ki ötet hívja,
Es a' nyomorúltat meg-menti,
Kinek nints gyámola.

7. A' szükölködöket meg-szánnya,
Nagy kegyességében,
Es a' szegényt hozzá fogadgya,
Meg örizvén hiven:

Erőszakról meg-tartya őket,
Es a' csalárdságtól,
Nagyra becstilli ő véreket,
Meg-menti gonosztól,

8. Ekében ajándékoztatik,
Sébai arannyal,

Dicsőségesen közföntetik
Nagy szép áldásfokkal:

Teremnek szép fűrű gabonák,
Az hegy oldalokon,
A' szép vetések ingadoznak,
Mint fák a' Libánon.

9. A' városbéliék nagy szépen,
Nőnek, virágoznak,
Mint a' szép zöld páfut mezőben
A' füvek villognak:

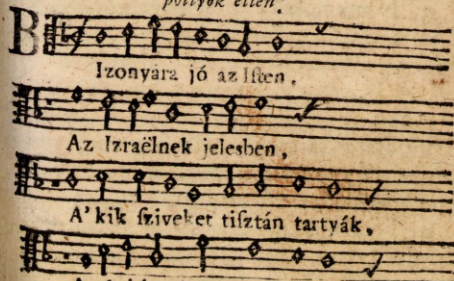
E' Királynak nagy dicsősége,
Mind örökké meg-áll,
Ki-terjed felségének neve
Mig a' Napfény szolgál.
10. E' földön minden nemzetségek

Ötet áldgják vigan,
Es szivek szerint ditselkednek
E' kegyes Királyban;

A' pogányok-is így ditsirik:
Ditsőség Istennek,
A' ki nagy csudát cselekefzik,
Ura Izraelnek.

11. Az ő neve nagy ditsőséggel
Mindenütt áldatik,
Szentségének dicséretivel.
Mind e' föld el-telik.

Vigasztalása az istentelenek: jó szerentsés állá-
pottok ellen.

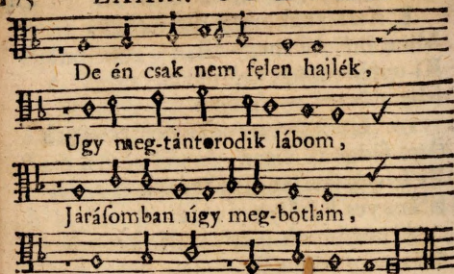

Izonyára jó az Isten,

Az Izraelnek jelesben,

A' kik sziveket tisztán tartják,

Az ő jó-voltát azok látták,

Ugy meg-tántorodik lábom,

Jaráfomban úgy meg-bótlám,

Hogy csak nem szörnyen le-dülék.

2. Mert boszszonkodom a' népre,
Tinek nagy esztelensége,
Midőn látom hogy az hitlenek
Illy nagy jó szerentsében élnek:
Az halállal nem bajlódnak,
Semmi fájdalmat nem látnak,
Erős kövérek testekben,
Elnék nagy jó egészségben.

3. Nints nekik, mint egyebeknek,
Semminémü gyötrődések,
Midőn más embert vér az Isten.
Ök élnek nagy jó békeségben:

Azért kevélység nyakokon
Mint arany-lántz körülül vagyon,
Öltöznek mint szép ruhában
Negédségben, erőszakban.

4. Fénlik szemek kövérségtől,
Ki-düllyettek a' felyekből,
Nagyobb az ő jó szerentséjek,

Hogf

Hogy nem mint kívánhatná szivek:

Azért gonosz az ő dolgok,
Kevélység minden szándékok,
Gonoságokkal kérkednek,
Nagy göggel fennyn beszélnék.

** 5. Szájokat nagy káromlással,
Az égre tátyák szitkokkal,
Gyalázattal rakva nyelvek,
Kik ez egész földre ki-ütnek:
Azért az hivek gyakorta,
Elnék nagy mély gondolatban,
Mert pohárjok ő nekik,
Keserü vizzel töltetnek.

6. Mondnak végre: Az UR Isten,
Láttya-é ezt a' mennyégben?
Mi nyávalyáinkat tudgya-é?
Keserüségünket szánnya-é?

Imé az Istenelének,
Láttatók élnek örömben,
A' mint kívánnák szivekben,
Gazdagok, jó szerentsések.

7. Mit használ tehát énnékem,
Hogy tisztán tartom én szívem:
Es mitsoda hasznom van abban?
Hogy kezem mosom tisztaságban:

Imé mind hijában marad
Hogy én így kesergettetem,
Ottan rajtam büntetésem
Reggel mihlyen meg-virrad.

8. Csak nem én-is igrén szóllék,

H 7

Delá-

De látám hogy nem jól esnék,
Es ártalmas lenne azoknak,
Kik te fiadnak mondatnak:

Azért jobban meg-gondolám,
Magamban meg-hányám vetém,
De fokkal nehezbnek lelem,
Hogy nem végét találhatnám.

9. Míglen el bé-menék végre:
Az Istennek szent helyére,
Es végezetre vöm eszemben,
A'gonoszok vége mi legyen:

Azt-is jól meg-értém ofztán,
Hogy őket te meg-bünteted,
Sikamló helyre helyheted,
Es veted a' pusztságban.

10. Ugy hogy csudállják mindenek,
Hogy illy hamar oda léfznek,
Vesznek, és esnek nagy inségben,
Szégyenségben és rettegésben ::

Minden ő gazdagságokat
Mulandó álommá tészed,
Kiből ha ember fel-ébred,
A'lelt jökban semmit nem lát.

11. Ezen vala nagy bánatom,
Es szívemben nagy fájdalmam,
Kinozám izörnyen veséimet,
El-hagyám hitetni elmémet!

Olly tunya és bolond valék,
Mert e'dologhoz nem érték,
Előttem lők olly tudatlan,

Mint

Mint a' barom melly oktan.

12. De én te nállad maradok,
Noha sok nyavalyát látok,
Mert te meg-tartál job kezeddél,
Nagy inségemben nem hagyál el:
Tanátsoddal vezérly engem,

Tanátsoddal vezérly engem,
Igazgals te ösvényedre,
Ofztán végy-fel ditsőségre,
Tégy illy kegyessen én velem,

13. A' mennyégben te vagy nékem
Csak egyedül én Istenem,
Ez egész földön fenki nintsen,
Kit kivülled lelkem kedvellyen,

Ha el-fogy restem és lelkem,
Meg-is vigasztaltz szívemben
Egyéb részem nékem nintsen:
Te náladnál én Istenem.

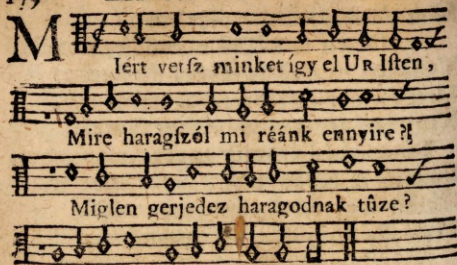
14. Mert kik tölled el-távoznak,
Azok el-vesznek romlanak,
El-veszted azokat hirtelen,
Kik biznak bálvány istenekben:

Azért én hozzád folyamom,
Fő boldogságom az nékem,
Hogy benned én remenségem,
Es jó tétet magasztalom.

LXXIV. SOLTAR. T. B. 116.

Könyörgések az Izraelitáknak a' meg-
szabadít
ásért.

Mint

Juhaidnak nyájára illy igen?

2. Emlkezzél-meg te seregdről,
Mellyet régenten magadnak szerzettél,
Fel-vött örökségedről emlékezzél,
A'Sion hegyén lakó helyedről.

3. Kelly-fel, és végre jövel UR Isten,
A'gonoszokat töröld és pusztítsd-el,
Kik vakmerőképpen ő seregekkel,
Pusztaságot téstnek szent helyeden.

4. Holott ditsireted hirdertetett:
Most ellenségid ott orditnak szörnyen,
Es a'tenéked szenteltetett helyen
Az ő zászlójok fel-emeltetett.

5. A'te Templomodra nagy erővel
Fel-hágtanak, hogy ök azt el-le törjék,
Törik, vájgák, fenlenek ő fejszéjek,
Mintha erdőt vágnának sereggel.

6. A'Templom, melly elébb ékes vala
Szép táblákkal, és czifra deszkázattal,
Vagdaltatik fejszéekkel, és bárdokkal,

Es do-

Es dorongokkal hányják tétova.

7. Ez te Templomodat fel-gyújtották,
Te szent helyedet tüzzel meg-égették
Drága lakó helyét te szent nevednek,
Tövestől fogva mind el-rontották.

8. Nosza hozzá mondgyák ő magokban,
Pusztítsuk-el őket nagy szörnyűséggel,
Az Istennek Szentegyházait szélllyel
Mind meg-égették e'tartományban.

**9. Nem láttyuk már jeleit erődnek,
Köztünk immáron nintsen Proféta,
Nints jövendő-mondó, a' ki tudhatná,
Ha lészén vége e' nagy veszélynék.

10. Oh UR Isten ezt meddig engeded,
Hogy ellenségink minket neveffének?
Örökké hagyod-e gyűlölőidnek,
Hogy ekképpen ingerlyék szent neved?

11. Miért fordítod-el kezedet?
Jobb kezedet mit dugod kebeledben?
Vajha egyszer ki-nyújtanád ismétlen,
Mutatván nekünk segedelmedet.

12. De az Isten én Királyom régen,
A'ki engemet birt és jól vezérlett,
Hatalmát jelentvén e' világ előtt,
Hogy ő a'segedelem mindenben.

13. Te választád két-felé a'tengert,
A'Sarkánynak te rontottad meg-fejét,
A'Czethaloknak meg-törted fejeket,
Nagy tagjok szélllyel a'parton hevert.

14. Kiket osztán eledelül küldél

A'né-

A' népnek a' nagy pufzta helyekben,
 Parak-vizet és forrást csudaképpen
 Az erős köziklából ereztél.

15. Meg-fzarástád a' folyo vizeket,
 Tiéd a' nap és tiéd az étszaka,
 Hogy a' sctétséget világosítsa
 Arra teremted a' Napnak fényét.

16. Te nagy Isteni bölcseséggel
 Bizonyos határt vetettél a' földnek,
 Es külömbséget a' nyártól a' télnek,
 El-oztád hévséggel és hideggel.

* 17. Emlekezzél-meg, lásd-meg e' dolgot,
 Ellenségid mint rútolnak nevetnek,
 Melly szörnyen e' tunya és bolond népek
 Szent neveden téfsznek gyalázatot.

18. A' te gerlicze galambotskádat
 Ne hadd a' gonosz vadaknak meg enni,
 A' szegényeket eszedbül ne vedd-ki,
 Hanem kegyessen viseld gondgyokat.

19. Emlekezzél Uram kötésedről,
 Mert ez egész föld merő sctétséggel
 El-tölt és rakva család gonosz néppel,
 Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

20. Ne hadd hátra térni szegénységgel
 A' te szegény nyomorúlt szolgálodat,
 Fordítsd hozzájuk te nagy jó vóltodat,
 Hogy nevedet dicsérlék vig tzi vel.

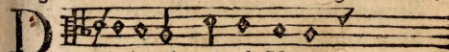
21. Kelly-fel Uram, és forgasd igyedet,
 Te nagy gyalázatról emlekezzél,
 E' bolond népnek ezt ne engedgyed-el,
 Kik

Kik naponként rútolnak tégedet.

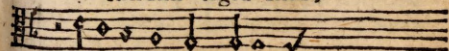
22. Ne felejtse el üvöltéseket
 Ellenségidnek kik reád támadnak,
 Es ellened dühöffen patvarkodnak:
 Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV SOLTAR. T. B.

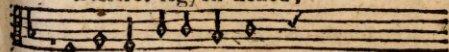
Fogadás-tétele Dávidnak az ő regnálásáról.

D

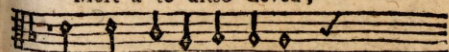
Itsirünk téged Isten,

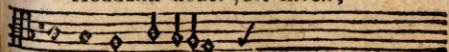
Dicséret legyen néked,

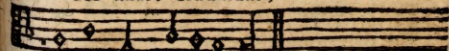
Mert a' te ditső neved,

Hozzánk közel jött hiven,

Mi azért csudáidat,

Hirdettyük jó vóltodat.

2. Ha időm lesz valaha,

En igazán itélek,

Ha feneke e' földnek

Egyszer s' mind le-rohanna,

En még-is ő ofzlopát,

Jól állatnám gyámolát.

3. A' bolondokat intem,

Ne bo

Ne bolondoskodgyatok,
A' kik penig gonoszok,
Térjete meg, úgy kértom.
Szarvat ne emellyetek,
Illy fenn ne beszellyetek.

4. Mert a' tiszt és ez erő
Nem a' Nap-kelet felől,
Sem a' Nap-nyészetről,
Sem nem a' pufztából jö,
Minden az istenen áll,
Ö aláz s' ő magasztal.

5. A' pohár ő kezében
Kíben vagyon veres bor;
Kit ő teli tölt sokszor,
Minden népnek e' földön,
De végre a' gonoszok
A' seprejét meg-ísfzák.

6. En örökké dicsírem
A' Jákóbnak Istenét,
Hirdetem dicsőségét,
Es szarvokat meg-fzegem
Az istenteleneknek,
Hogy a' jók fel-kellyenek.

LXXVI. SOLTAR. T. B. 30. 139.

*Hála-adása a' Juda népének az Assyriusok el-
len való győzedelemért.*

E Sméretes az Ur Isten,
A' Judában és szent neve,
Az Izraélnek földében,
Mefszfe terjett dicsősége,

A' Sē

A' Sálemben szép ő Sátora,
A' Sionon lakó hajléka.

2. Ott meg-láttya minden ember;
Hogy Isteni hatalmával
Meg-török iv, pais, fegyver.
Hadat meg-szállit azonnal,
Nagyobb Fölsegednek ereje,
Hogy nem a' kborlók fok hegye.

3. Az ellenség el-dulaték,
Reájok mélyl atom esék,
Kiket vitézeknek véltek,
Tudatlan lön az ő kezek:
Mihelyen feddésed hallatik,
Mifid fzekeer s' mind ló el alufzik!

4. Ki áthatna-meg előtted,
A' ki illy rettenetes vagy,
Midön haragod fel gerjed?
Menybéli sententiád nagy,
Mellyet hallatsz az emberekkel,
A' föld meg-rémül csendességgel.

5. Midön fel-kél az Ur Isten,
Tartván kemény ítéletit,
Hogy a' szegényeket itten
E' földön meg-tartsa népét,
Dicséretedre fordul néked,
Ha a' nép haragszik ellened.

6. Még egyszer nyilván el-veszted
E' maradék dúlót-fulót?
Jer dicsirjük Istenünket,
Meg-álván fogadástokat,

Kik

Kik mindenkor vadtok ő véle,
Es el nem távoztok ő tőle.

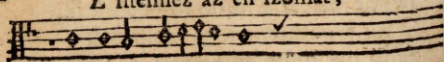
7. Adgyatok szép ajándékot,
E' rettenetes lstennek,
Ki meg-töri hatalmokat
A' gonosz Fejedelmeknek:
A' nagy királyok itt e' földön
Előtte lefznek rettegésben.

LXXVII. SOLTAR. T. B. 86.

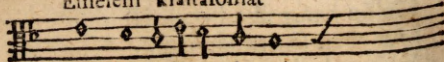
Tanuság a' kiseretben való vigasztalásról.

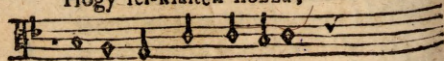
Z lstenhez az en izomat,

Enelem kiáltatomat

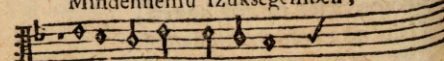
Hogy fel-kiálték hozzá,

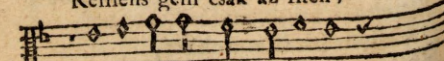
Beizédem meg- halgatá:)

Mindennemü szükségemben,

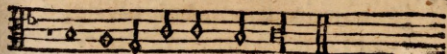

Reméns gem csak az lsten,

Ejel kezem fel-tartom,

Az

Az egre nozzá nyujtom.

2. Lelkem nagy bánatban esett,
Minden vigasztalást meg-vét,
Az lsten rettent engem.
Ha rólla emlekem.

Noha lstennek szivemben
Panaszlok nagy inségemben,
Lelkem még sem találhat,
Semmiiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod,
Alunni éjel sem hagyod,
Erőmben úgy el-fogyék.
Hogy egy szót sem szólhaték:

Gondolám az régi időt,
Es forgatám szemem előtt
Az el-múlt esztendőket,
Hányám és vetém öket.

4. Meg-emlitém hegedűmet,
Néhai éneklésimert,
Szivem egész étfzaka
Ezt mind elő forgattya:

Ennek hogy értelmét lellyem,
Azon igyekezik lelkem,
Elmélkedvén erőssen,
Végre szóllék ekképen.

5. Ez harag mindenkor tarté,
Az Ur örökké el-vété?
Nátsené ő nékie,

En

En hozzám semmi kedve?

El-fogyotté nagy kegyelme,

Es ő atyai szerelme?

Es immáron hártá tért,

A' mit minékünk ígért?

* 6. Tellyeséggel el-fogyotté?

Hozzánk való nagy szerelme?

El-alutté irtalma

Az ő nagy haragjába?

Végre mondek: Oda vagyok,

Az én életem immáron,

Isten meg-vonta kezét,

Nem nyújtja segedelmét.

7. De meg-gondolám ismerten

Miket mivelél régenten,

A' te nagy tsudádat,

Kiket sok ember látott.

Csudáidról gondolkodván

Kiket láték dolgaiddban,

Elmélkedvén erőfien,

Vegre szólék ekképpen.

8. Oh erős és kegyes Isten;

Szent vagy cselekedetiddben,

Es sohól senki nintsen,

Hozzád hasonló Isten:

Csuda Isten a' te dolgod,

A' mint gyakran meg-mutatod,

Minden népek jól-láttják

Nagy voltát hatalmadnak.

9. Népedet te ki-mentetted,

Nagy

Nagy inségéből ki-vetted,

Jakóbnak és Jósefnek

Nemzeti mind kettőnek:

Hogy a' víz téged meg-látá,

Ottan nagy félelme juta,

Es a' tenger mélysége

Leg ottan meg-rendüle.

10. A' felhők essőre ejtének,

Es nagy menydörgések lönek,

A' magas ég haroga,

Széllyel minden csattoga:

Sűrű nyilak repülének,

Sebes köcsök csének,

Olly villámások lönek,

Hogy az egész föld fénlék.

11. A' föld meg-rendüle szörnyen;

Utad lön a' nagy tengeren;

Altal menél a' vizen,

Lábod nyoma még-fintsen:

A' te szerelmes népedet,

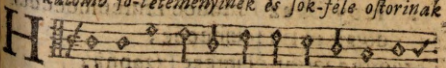
Mint egy nyájat vezérletted;

Ki-hozád hatalmaddal,

Móses és Aron által.

LXXVIII. SOLTAR. T. B. 90. Solt. Nót.

Elo számlálása Istennek az Izrael népehez kü-
lomb-kulomb jó-retemenyinek és sok-felo ostorinak.

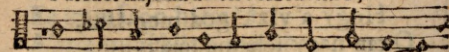

Alga én népem az en törvényemre,

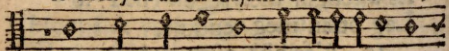
Füledet

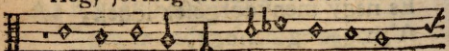
Füledet hajtad az én beszéd-emre,

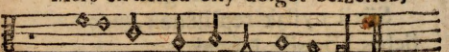
A' mellyek az én szájbamból származnak,

Hogy jól meg-érthetd mivóltát azoknak,

Mert én neked olly dolgot beszélek,

Kit titoknak tarthatnak mindenek.

2. Olly dolgot, a' kité' mi atyáinktól,
Hallortunk, és meg-értettünk azoktól;
Nem hogy csak mi a'ról meg-emlékeznénk
De fiainknak-is meg-beszéllenénk,
Hirdesűk azért nagy dicsőségét,
Es az ő fok csuda-téteményét.

3. A' jákóbbal ő erős kötést szerze,
Az Izraelt törvénnyel kötelezé,
Hagyván, hogy az atyák ezt meg beszélyék
Es elő számlállyák ő gyermekeknek,
Hogy ezt azok-is nyilván tudhassák,
Kik az ő nemzetekből származnak.

4. Hogy ok az Istenben reménlenének,
Es ő dolgait el ne felejtének,
Törvénye szerint életeket szabnák:
Hogy ok végezetre úgy ne járnának.

Mint

Mint az ő relz természetű attyok,
Az Istenből kirtel en el-hajlók.

* 5. Mint az Efraim fiairégenten,
Fegyverrel, nyilal, fel-készülvén szépen,
Mindazáltal semmit nem használnának,
De nagy szégyenséggel hátat adának,
Mert Istennek kötélit nem tarták,
Es ő törvénye szerént nem jártak.

6. Hamar el-felejtkeztek az Istenről,
Es az ő nagy fok csuda-tételéről,
Kiket az előtt láttatott ő vélek,
Es a' mellyek az Ægyptomban löttek,
A' Zoán mezőn melly csudákat törtt,
Az ő attyoknak szemei előtt.

7. Látrák hogy a' tenger két felé válék,
Hogy azon által szárazon mehettek,
A' tengert ő két felől fel emelé:
Nappal őket köd-ozlappal vezérle,
Es midőn nagy setétség vólt éjjel;
Őket vezérle világos tüzzel.

8. A' pusztán a' közziklát meg-hatítá,
Es a' vízzel, melly abból ki-folya,
Népét meg-itatá és azon helybe,
A' közziklából kút-fejet ereszte,
Kiből olly bővséges víz buzdúla,
Melly mint a' patak sebesen folya.

* 9. Gonoságokat de még sem hagyák-el,
Az Ur Isten ingerlék bűnökkel,
Es a' pusztában meg-kéérték őket,
Hogy töle kértek csak gyönyörűséget,

Eltelt kívánván ő éhségekben,
Kiért zúgodtak az Isten ellen. (ban,

10. Módván: Erégy-el hidd-elte magad-
Hogy az Isten nekünk e' pufztaságban
Aztalt kézfítsen: Mert lártuk jóllehet;
A' közfiklából hogy vizet erefztet,
De a' kenyér-és hús hól vagyon,
E' népnek illy étet hogy adhaflon?

11. Hogy az Isten-ezt hallá, meg-búsula,
Tüzes haragia Jákóbra buzdula,
Meg-indula az Ur nagy haragjában
Az Izrael népére-is azértan
Hogy ők az Ur Istenben nem biztak,
Sőt ő segedelmét meg-utálták.

12. Mert mihelyen ezt a' néptől meghallá
A' felhőknek legottan parancsola,
Es meg-nyitá mennyei kapukat,
Honnan a' manna mint eső le-omlott,
Hogy a' nagy éhségben kiáltának,
Mennyei eledelt találának.

* 13. E' népnek itt nagy lón ő szereztséje,
Angyalí kenyért eledelő lele;
Ugy hogy ebben minden eleget évék:
Parantsola a' napkeleti szélnek,
Melly onnan felül alá zudúla,
A' déli nagy szél-is meg-indúla.

14. A' hús mint egy eső alá, rohana;
Mint a' sürrü por kinek nintsen, számas;
Madarak hullanak nagy sürrüséggel,
Mint a' fővény a' tenger parton szélyvel,
Szám

Számtalan sok a' sátorok között,
Ugyan el-lepte az egész mezőt.

15. Ekképpen ők olly igen el-telének,
Hogy nem csak az éhség ellen évének,
Hanem gyönyörködterék-is magokat;
Mégsem hatták-el erköltsös völtokat,
De hogy a' hús még szájkban volna,
Es a' hások még meg nem tölt volna:

16. Otan az Ur haragia fel-gerjede,
A' népnek javát köztök meg-cmészte;
Jó ífai el-vészte Izraelnek;
De ők az után ísmén verkezének,
Előbbi erköltsökben el-mentek;
Az Isten csudáinak nem hittek.

17. Azért sok csapás miatt ő életek,
Meg-rövidüle napjok, esztendejek,
Midön az halált szemek előtt néznek;
Az Istenhez ők ísmén térének,
Ő benne veték reménségeket;
Jó reggel tölle kérvén kegyelmet.

18. Ez inségben az Istent meg-emliték:
Ötet erőfs köztáloknak ísmérték,
Es ötet hatalmas Istennek vallák,
Egyedül ötet meg-tartónak mondák;
De csak hamis szó jöve szájbokból,
Es nyelvekkel szóllának csalárdúl.

19. Mert az ő szivek nem valának tiszták,
Es az ő kötése szerint nem jártak;
De még-is kegyelmelen tön ő vélek,
Nem hagyá hogy e' bűn ártson nekik;
Ked-

Kedveze nékik, szűnék haragja,

Es ő büntetését hátra hagyá.

20. Meg-gondolván hogy az ő természetek
Gyarló tett el-mulandók az emberek,
Mint a' szél a' melly hirtelen el-zúdul,
Es ő fuvallása hátra nem fordul.
De ők még-is haragra indíták
A' pusztaban ötlet meg-búfíták. (nék.)

* 21. E' hitlen és gonosz nép meg nem szűn-
Az erőfs lsten gyakran meg-kisérték?
Az Izraelnek ő Szent lstenének
Majd ugyan parancsolnia kezdenék,
Ő erőfs karját meg nem gondolták.
Mellyel ellenségtől meg-tartattak.

22. Ez a' ki Egyiptomban tölt csudákat,
Es a' Zoánban mivel nagy dolgokat,
Csuda tétellel hatalmát mutatá,
Mikor a' vizet vérré változtatá,
Azt mivelé minden folyó-viznek,
Hogy azokból senki ne ihatnék.

23. Sok undok férgeket küldé rájok;
Mardosák őket legyenek és szunnyogok,
Közikbe ereszte fok rút békákat,
Es gyümöls vesztő csere-bogarakat,
A' faskák mind el-lepék a' földet,
Es el-veszték a' veteményeket.

24. A' fázölök kö-eső miá veszének;
A' fice fák-is nem teremhetének,
Barmokat el-veszté a' kö-esőkkel,
Ő esordájokat tüzes fergeteggel.

Minden haragját rájok ki-önté,

Haragiának tüzet rájok düjté.

25. Meg-fizete nékiek valósággal,
Meg-veré ő gonosz angyali által,
Kiket öldöklésére rájok borsáta,
Az ő nagjának útát nyitá,
Még életeket-is nem kiméllé,
Minden barmokat döggelel-veszté.

* 26. Minden első szülött az Egyiptomban
Meg-öleték a' Chámnak sátorában,
Az első névendékeny kedves iffiak,
Kik erejekben már nőni indultak:
El-hozá a' pusztaban az ő népit.
Vezérlé őket mint nyáj juhait.

27. Bőrszággal ő seregét ki-vivé,
Az ellenséget a' tengerben veszté:
Mindenütt szabadon viseltetének,
Míg a' szent föld határában érének,
Mind a' nagy hegyig a' dicsirt földön,
Mellyet erőfs jobb kezével meg-vön.

28. A' népeket ő előlle ki-hajrá,
Hogy e' földet népe örökölni bírná,
Ő sátorokat adá Izraelnek:
Még-is ellene jártak az lstennek,
Kifúrték és búfíták az lsten,
Nem őrzék az ő tölle vött törvényt.

29. De gonosz erkölcsöknek engedének
Es mint az ő attyok, hátra-esének,
Mint egy rozsz kézív vízfőza fordulának,
Es fel-indíták haragját az Urnak.

Bálvány imádással őt bűsták,
Borizú álló voltát meginditák.

30. Mihelyt Isten ezt felőlők megérté,
Ő nagy haragja ottan fel gerjede,
Es meg gyűlöle az Izrael népet.
El-hagyá Silót ő választót helyét,
Holott az ő szent-fátora állot,
Kiben ő az emberek közt lakott.

31. Ö erejeket fogva el-vitette,
Es az ő ditsőségeket erelzte
Az ellenség kezében, és ezeknek
A' véres tört adá az hitleneknek,
Ugy meg haragvék örökségére,
Es meg-bűsüla az Izraelre.

32. Az Iffiu népektűz miatt vészének,
Es a' szép szűzek nem tiszteltetének,
Tisztességgel férjnek nem-adatának,
A' Papok fegyver által el-hullának,
Kiknek özvedgyé lött feleségek
Erettek gyászban nem öltözhettek,

33. De az UR Isten fel-kele ismétleni,
Mint a' ki a' mély álomból fel-ferken,
Es mint a' ki fok bort ivott, és kiált,
Akképpen ő az ellenségre talált,
Es hátul rajtok nagy sebet vágott;
Rajtok örök gyalázatot hagyott.

34. Ofztán a' Josef fátorát meg-veté,
Az Efraim-nemzetét sem kedvellé,
De el-választá a' Juda-nemzetét,
Vele edgyütt a' kedves Sion-hegyét;

Az

Az ő palotáját ott építé,
Ő felségének ditsőségére.

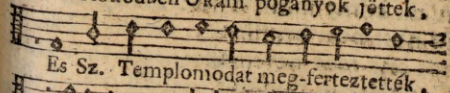
35. Ez lesz mint a' föld olly erős palota,
A' melly helyéből ki nem mozdul soha,
Az után el-választá a' Dávidot
Ő szolgájának, szegény rendből valót,
A' juh nyáj mellől hívá szolgáját,
Nem útálá szegény állapotját.

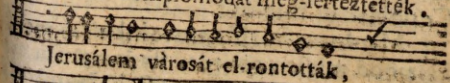
36. A' szoptatók között hozatá őtet,
Hogy legeltesse a' Jákóbnak népet,
Az Izraelt mint örökét rá-bizá:
A' mint ofztán arra volt neki gondgya,
Hogy őket legeltesse, bírhasssa,
Es kezével híven igazgassa.

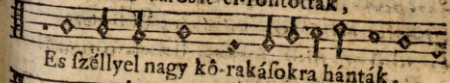
LXXIX. SOLTAR. C.M.

Könyörgése a' Sidó népnek a' meg-szabadításért.

Ó Röködben Uram pogányok jöttek.

 Es Sz. Templomodat meg-feresztettek.

 Jerusálem városát el-rontották,

 Es széllyel nagy kő-rakásokra hánták,

 Szolgáidnak testek,

Is

A' kik

2. A' városon nagy fok vért ki-ontának.
A' fok vér mint vizek széllvel folyának
Tévének olly szörnyű öldökléseket:
Nem lön ki el-temetné a' testeket:

A' mi szomszédságunk
Csífságot üz rajtunk
A' kik környülünk laknak
Minket nem betsülnek,
Sőt csak meg-nevetnek
Csúfolnak és rútolnak.

3. Mig-haragfzól Uram reánk ekképpen
Haragod miglen gerjedsz ily igen?
Meddig terjeszted borszű állásodat,
Ki minket mint a' sebes tűz el-fogyat?

Borszűdát szokra,
Ontsd a' pogányokra,
Kik téged nem ismérnek
Döjts az országotra,

Hol

Hol nevedet soha

Nem tisztelték a' népek

4. Mert Jákóbot ök meg-ették, el-nyelték,
Az ő nemzetségét meg-eméztették,
Minden házait földre le-rontották,
Kietlen pusztaságra fordították:

Botsáid-meg bününket
Ne említsd-meg-öket,
Nagy haragod szünnyék-meg,
Mert igen gyötretünk
Jövel mi lstenünk,

Es kegyelmessen tarts-meg. (gedet,

* 5. Tekintsd-meg Uram kegyelmessé-
A' te szent nevedért segits meg minket,
Szabadíts és tarts-meg minket kegyessen.
Bűneinket bocsáid-meg szent nevedben:

Hogy ne nevetessünk
Kérdvén: hol lstenünk?
Verd-meg a' pogány népet

Vérét szolgálidnak
Kit ök ki-ontának,
Néki el ne engedgyed.

6. Jusson előbben siralmok azoknak
Kik a' rabságban ohajtnak és sirnak,
Sies mentsd-meg hogy ök el ne vesztzenek,
Kik immár halálra ítéltettenek:

Szomszédinknak éppen
Fizeld meg hétképpen
A' mit rajtunk miveltek,
Hogy téged Ur lsten

16

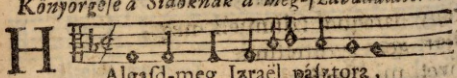
Szadal.

Szidalmaztak szörnyen
Fizessd-meg önékied.

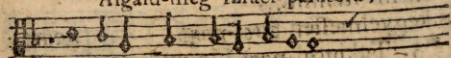
7. Es mi, úgy mint te nyájjad és seregéd,
Magasrallyuk és ditsérjük szent neved,
Ditséretedet mindenkor hirdettük,
Es nemzetről-nemzetre ki-terjesztjük.

LXXX. S O L T A R. T. B.

Könyörgése a' Sidsónak a' meg-szabaduláért.

Algasd-meg Izrael pásztora,

Es Jósafnek vezérle Ura,

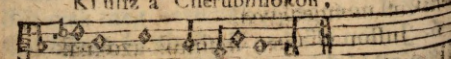
Kis őriz mint egy juh nyájat,

Fordits hozzánk szent orzádat,

Ki állsz a' Cherubimokon,

Jelelvél-meg világoson.

2. Mutassd-meg Uram nagy erődet,

Látsd-meg az Efraim előtt,

Mutassd-meg Benjáminnak-is,

Jöv tégy a' Manassénak-is,

Tarts-meg minket tellyességgel,

Nagy inségünkben ne hadgy-el.

3. Ur

3. Ur Isten térj hozzánk ismétlen,

Örizz-meg minden gonosz ellen,

Világosságot nyújtsd,

Irgalmadat ránk fordítsd,

Téris hozzánk szent orzádat,

Es semmi nékiek nem árthat.

4. Oh Ur Isten, vallyon míg tartod,

Mi rajtunk a'te nagy haragod?

Ha adod-meg kérésünket?

Könyhullatást kenyér helyett

Adál nekünk és itatál

Minket nagy könyhullatással.

5. Te mlaket feddődésben ejtél,

Szomszédinkal nem becsüktél,

Az ellenségnek lönk csúfja,

Tarts-meg feregeknek Ura,

Világosíts színed rajtunk,

Es nem lesz semmi bánrásunk.

* 6. A' föld tövet E' yiptomból

El-hozád a' sovány országból,

Es a' jó földben plántálád,

Honnan a' népet ki-hajtád,

Es rágas helyen nagy mészze,

Ö gyökere ki-terjed.

7. Ö széles árnyéka ki-terjedt,

Bé fedte a' magas hegyeket,

Az ő vészszel magassak,

Fel-nöttek mint a' Czedrus-fák,

Agait mind a' nagy vizig

Ki-terjesztte a' tengerig.

I 7

8. Miért

8. Miért tördeléd, el gyepűjét,
Hogy ereftél belé más népet,
Ki szöleit le szaggatá?
Az erdei kan ki-turá,
A' vadak ki-nyövék szörnyen,
Hogy engedéd ezt Ur Isten?

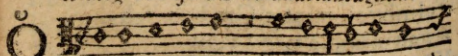
9. Uram ísmétlen térj mi-hozzáak
Mennyégből szemed fordíts reánk,
Es látogasd-meg a' szölit,
Mellyet jobb kezéd ültetett:
Nézd-meg e' csemetét végre,
Kit szerzél dicsőiségedre.

10. Tüzzel megint meg-égettetik,
Tellyességgel el-pusztittratik
Haragodnak nagy tüzeiben:
Nyújtsd kezedet, oh Ur Isten.
Az emberre, kit kezeddél
Magadnak erőstetted,

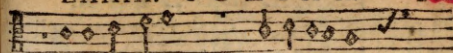
11. Es mi el nem térünk tet öled,
Csak életünket erőstsed,
Es ditsirjük szent nevedet,
Ur Isten vigasztaly minket,
Világosítsd színed rajtunk,
Es mi nyilván meg-tartatunk!

LXXXI. SOLTAR T.B.

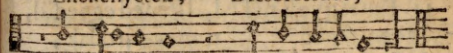
*Hála-adása az Izraelitáknak a' jó-téteményekért,
és meg-vallása az báládatlanságnak.*

Rvendezzetek, Az erős Istennek,
Enkel-

Enkellyetek, Dicséreteket;

Szép énekeket, Jákób Istenének.

2. Szép dicséretet Néki mondgyon minden,
Lantokban ötet Es ceterákban,
Dicsérjük vigan Néki zengedezvén:

3. Most ez új hoban, Néki örvendezzünk,
Trombita szóban, Rendelt időnkben,
Vig innepünkben Illik énekelnünk.

4. Mert Izraelnek, Isten parancsolá,
Es a' Jóséfnak, Hogy ök ekképpen
Elnének biven, Jeltül nékik hagyá.

5. Illy köréft szerze Isten a' Jóséffel,
Midőn ki-jöve Az Egyptomból,
Holott a' nép szól Esméretlen nyelve!

* 6. A' terch alól En ki-hozám ötet,
Hogy sár gyurástól, Téglá vermekből,
Es inségekből Ki-mentsék kezeket.

7. Hozzám kiáltál Te nagy inségedben,
Es meg-tartatál: Imádságodat

Meg-halगतám ott A' nagy menydörgésben:
8. A' Méribánál En meg-kisírtélek
Látámaazonnal Nagy keménységed,

Még-is tenéked Illen szóval szóllek.
9. Halgasd-meg népé, Es közlöm te veled
Erős körésem, Hald-meg Izrael
A' mit szám beszél Es azt jól meg-érted.

10. Nékod ne légyen Idegen Istened,

De.

De egyedül én, Csak engem tisztelly,
Senkitül ne fély, Nevemet becsüllyed.

11. En vagyok néked, Istened egyedül,
Inségben téged En meg-tartalak,
Es ki hozálak Egyiptom földéből. (vön

*12. Tátsd-fel tsak szádat Es megtöltöm bö-
Menten meg-látod, Hogy nagy bővséggel

Lefsz az eledel Csudálatosképpen.

13. De azén népem Engem nem halgata
Noha intettem Gyakor beszédde,

De az Izrael Fülleit bé-dugta.

14. Kin meg-búsulék Es őket elhagyám
Hogy bár mennyenek Önnön-kedvekre,
Es ösvényekre Szabadon bocsátám.

15. Ha népem szível Szót fogadott volna
Es ha Izrael En útaimban,

Es tanátsomban Járni akart volna.

16. En-is leg ottan Az ő ellenséget
Nagy hatalomban El-vettem volna,
Verettem volna Rájok én kezemet.

17. Ő ellenségit Néki adtam volna,
Jó szerentséjét En ő nékie.

Nagy-fok időkre Terjesztettem volna.

18. Buzát nékie Szépet adtam volna,
Eledelére Es nagy-bővséggel

A' kö sziklából Mézet adtam volna.

LXXXII. SOLTAR. T. B. 46. Solt. Nét.
Panafisz a az Istennek a' Birákra és Regnálókra

A Z Isten áll ő seregében,
A' Birák gyülekezetiben, Kézőt

Közöttök igazat itél,
Es nékiek ilyen felel:

Miglen itéltek ti ekképpen
A' törvényi igazság ellen?

Hogy személtet az hamisnak
Nézitek, kedvezvén annak.

2. Szegényt itellyetek igazán,
Es könyörüllyetek az árván,

Ügyét a' szükölködőknek
Erőszakról meg-mentsétek.

A' nyomorúltat az hamistól
Ki-fabadítsátok markából,

Hogy a' szegény erőt végyen
A' hatalmaskodó ellen.

3. De intésemet nem fogadgyák,
Sőt értetlenül meg-utállyak,

Nagy setéségben mennek-el,
Kin a' föld tsak nem fillyed-el.

Imé én mondom hogy ti vagytok,
Kik Isteneknek hivattatok,

Es a' magasságos Urnak
Ti mondattok fiainak.

4. De mindnyájan meg-kell halnotok,
Mint egyebek ti-is ki-múltok,

Végre ti mind oda léfztok
Ugymint egyéb Fejedelmek.

Támadgy-fel azért oh Ur Isten,
Es itély-meg mindent e' földön,

Mert néked hatalmad vagyon
Minden népen e' világon.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen

U

Ram ne hallgass illy igen,

Ne maradgy e' vezteglesben,

Ne nyugodgyál oh erős Isten!

Mert ellenséged dühösködnek,

Es a' kik tégedet gyűlölnek,

Fel-emeltek fejeket fennyen.

2. Kiváltképpen néped ellen

Tsarárd árútatás képpen,
Sok álnok tanácsokat lelnek,
Es a' kikre tegondot tartasz,
Es rejtek helyedben óklmasz,
Azok ellen észve csúsznak.

3. Mondván: Jertek im ezeket
Veszessük el e' nemzeter,
Töröllyük-el őket e' földről,
Fogyassuk-el e' népet színtén,
Hogy emlékezet se lehessen
Az Izrael népe nevérol.

4. Gonosz tanácsot végeztek:
Te ellened köréft tettek

Az

Az Edomi Ismaeliták,
A' Moábnak és az Hágárnak
Nemzeti te ellened járnak,
Gébáliták és Ammoniták.

5. Filisteus és Amalek,
Es mind a' Tirusbéliék,
Nagy erővel fel- készültének,
Az Assur-is ezekkel edgyütt
Segíteni a' Lót fiait
Minden erővel igyekeznek.

6. E' népekkel-is ezt tégyed,
Mint a' Midiánt el vesztéd
A' Kíffon pataknaál régenten,
Mint Sisár és Jábin el-vesze,
Az Endornál éltek el kele,
Olyak lönek mint sár a' földön.

7. Ö Fejedelmi mint Oreb,
Ugy járjanak mint a' Zéeb,
Mint ama' Zebah és a' Sálmán,
A' kik mondották nagy kevélyen
Az Istennek hajlékit menten
El-foglallyuk nagy hatalmunkban,

8. Tedd forgó kerékké őket,
Mint szél a' pozdorja tsepűt;
Mint a' sebes tűz meg-égeti
A' nagy erdőt, és el-pusztítja,
Esmint a' sebes tűznek lángja
A' magas hegyet meg-emészti.

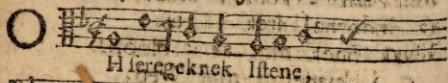
9. Kergeld-meg forgó szeleddelel,
Nagy reuregással ijedz-el,

Szél-

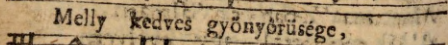
Szélvészfel haboritd meg őket,
 Ő ortzájokat szégyenítsd meg;
 Hogy tégedet ísmérjenek meg,
 Es betsüllyék te szent nevedet.
 10. Tásztisd őket nagy szégyenben,
 Es ejtsd-bé nagy félelemben,
 Töröld el: hogy innét mindenek
 Ísmérjék, hogy te az Isten vagy,
 A' kinek hatalma igen nagy,
 A' kit felségesnek neveznek.

LXXXIV. S O L T A R. T. B.

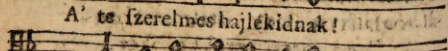
Kivánsága Dávidnak az Isteni tiszteletben való jelenlétére Jerusalemben.

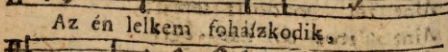
Híregeknek Istené,

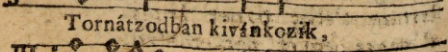
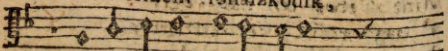
Melly kedves gyönyörűsége,

A' te szerelmes hajlékidnak!

Az én lelkem foházkodik,

Tornáztodban kívánczók,

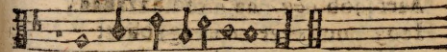

Oh Istené a' magasságnak,

Ahé-

Ahétozik testem lelkem,

Te hozzád élő Istenem.

2. A' verébnek vagyon fészke,

Es honnyában költ a' féske;

En Királyom Zebaoth Isten

Höl vannak a' te óltárid,

E te szent; és hajlékid?

Hol ditsérettel felségesen?

Bizony bődög az olly ember,

Ki téged házádban ditsér.

3. Oh bődög az ember nyilván;

A' ki a' te utaidban

Kiván járni szívvel-lellekkel,

Menvén a' firalom völgyén,

A' hól merő száraz minden;

Ott-is ő nagy hiedelemmel

Kutatás, tsinál tsatornát,

Kiben eső vizet bortsát.

* 4. Nyereségről nyereségre;

Mennek erőről erőre,

Mig hozzád jutnak a' Sionra,

Oh erős Zebaoth Isten

Hajtd hozzád füled kegyessen,

Figyelmezzel imádságomra

Jakób Istené, nagy Isten,

Halgals meg én szűkségemben.

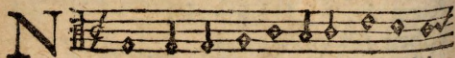
5. Mi-

5. Mi paisunk óh Ur Isten,
 Kenetetre nézz kegyesen,
 Mert jobb egy nap a te házában,
 Hogy nem ezer nap egyébütt:
 Az Isten tornázza előtt
 Kapun-álló lennék inkább,
 Hogy nem mint fok időt élnek
 Házaiban az hitleneknek.

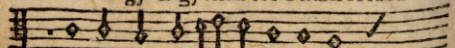
6. Mert minékünk fényes napunk
 Az Isten, és mi paisunk,
 Nagy ditsőséggel szeret minket:
 Azokkal kegyelmet téfszen,
 Kik járnak a' jó ösvényen,
 Sok javaival áldgya őket:
 Bódog az ember éltében,
 Ki bizik az UR Istenben.

LXXXV. SOLTAR. T. B.

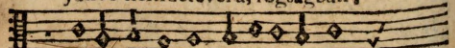
Könyörgése az Isten népének a' megszabadításért

N

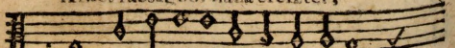
Agy kegyessen töl Uram földeddel.

Jákob nemzetével a, fogságban.

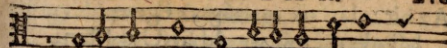

Kiket rabságból haza erefztel,

Meg - engedél nekik irgalmasan,

Bü.

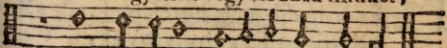
Bünöket meg - borsatad, el-fedéd,

Ellenek haragodat enyhited,

Uram kegyessen vegy hozzád minket,

Vedd - el rólunk haragodat tüzet.

2. Nemde mind örökké haragszolé?

Mind éltig nyujtodé haragodat?

Népedet már meg nem enyhitedé?

Hogy benned lelhesse vigaszt?

Es noha nagyok a' mi bűneink,

Még-is mutasd kegyelmed minékünk,

Es noha tettünk sok gonofságot,

De tüled kérünk irgalmaságot.

3. En meg-halगतom mir szól az Isten

Az ő népének és ő fzentinek;

Békességet beszél kegyelmesen,

Hogy bolondságból ne vétkezzenek.

Kik ötet felik, minden meg-hidgye,

Közel azokhoz ő segedelme,

Hogy ditsósége lakják földünkben,

Minden inséget rólunk el-vészen.

4. Jóság hűséggel öfzve békélik,

Békesség, igazság, egymást szépen

Tokollyák: E' földön nevededik

Az

Az hit: látszik igaság az égen:

Mindennémű jót ad az Ur Isten,

Es sok jó g ümölts terem e' földön,

Az igaság mégyen ö előtte,

Es ö járása tart mind örökké.

LXXXVI. SOLTAR. C. M. 77. nót.

Könyörgése Dávidnak a meg-szabadításért.

HAjts hozzám Uram füledet,

Es halgald-meg kérésemet.

Mert igen szegény vagyok.

Azén szükségim nagyok.

Tarts-meg testemet lelkemet,

Nézd ártatlan életemet.

Szolgádhoz térjen kedved,

Ki bizik csak te benned.

2. Hozzád mindennap óhajtok,

Nagy szükségemben kiáltok,

Te nagy irgalmad szerént,

Kegyelmézz-meg oránként.

Szolgád lelkét vigasztald-meg,

Uram kiáltásom hald-meg,

Mert szívemet e' végre,

Emeltem - fel az égre.

3. Uram jó kedvű 's édés vagy,

A' te irgalmaságod nagy,

Minden emberhez penig,

Ki hozzád efedezik:

Halgald-meg azért kérésem,

Es nézd-meg efedezésem,

Tekintvén kegyelmére,

Figyel-

Figyelmezz beszédemre.

4. Nagy szükségemben óhajtok,

Te hozzád szívből kiáltok,

Es engem te meg-halgatfz

Nyavalyámban el nem hagyfz.

Ugyan fints sohol több Isten,

Ki hozzád hasonló légyen,

Nintsen több erős Isten

Ki illy dolgot tehesfen.

* 5. E' világon minden népek

Kiket teremtel, el-jönek,

Es imádnak tégedet,

Ditsöitik nevedet.

Mert te nagy és hatalmas vagy,

Tsuda tételeid sok és nagy,

Te vagy egyedül Isten,

Sohol Isten több nintsen.

6. Vezérly Uram útaidban;

Hogy járjak igaságodban,

Estsak arra hajtš szívem,

Hogy szent nevedet félljem.

Néked Uram hálát adok,

Estellyes szívöl vigadok,

Mind örökké nevednek

Ditséretet éneklek.

7. Mert meg-kegyelmezél nekem,

A' pokolból ki-vöd lelkem,

Fel-támasztál újonnan,

A' mélységből ki-hozván.

Imé az istentelenek

K

Uram

Uram reám dühötte nek,
Kik tsak hatalmaskodnak,
Semmit rajtad sem adnak.

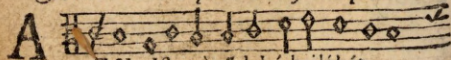
8. De te irgalmas Ur Isten
Igaz vagy természetben,
Jó, hiv, és engedelmes,
Haragra késedelmes.

Tekints reám, kegyelmezz-meg;
Uram szolgádat segítsd-meg,
Szolgáló leányodnak
Fiát foglald magadnak.

9. Add jó jeleit mivóltomnak,
Kit ellenségim lássanak,
Es szegyenlyék, hogy engem
Meg segítsz Istenem.

LXXXVII. SOLTAR. T. B.

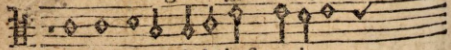
Óróme a' Sida népnek az új Templomom.

A

Z Ur Isten az ő lakó hajlékát,

Az ő szentséges hegyén helyheti,

Es a' Siont ő inkább szereti,

Hogy nem Jákóbnak akar melly sátorát.

2. Te felőled nagy dicséreted léfznek,
Oh Isten várasa Egyiptomát,
Mond Isten, és a' Babiloniát

Azokhoz

Azokhoz tudom, kik engem esmérnek.

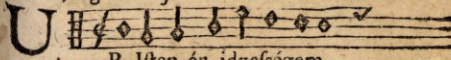
3. A' Filisteusról még így beszélnek,
A' Tirusról, és a' Szerecsenről
Ekképen szólnak esegyéb népről:
Ezek a' Sion hegyén születtenek.

4. Az Isten jól meg-erőssíti őket,
Mikor népeit őszve számlálja,
Akkor ezek felől-is azt mondgya,
E' nép-is a' szent Sionról született.

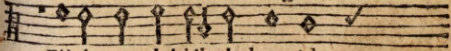
5. Azért ott énekelnek szép éneket,
Mond az Isten, és itt örvendeznek,
Mert enditsőségre ez helynek
Támasztok nagy szép élő kútfejeket.

LXXXVIII. SOLTAR. T. B.

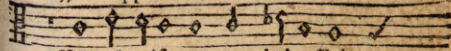
Könyörgés a' kiseretben és lelki hartzaban.

U

R Isten én idvességem,

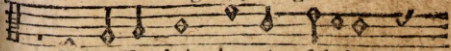
Ejjel nappal kiáltok hozzád,

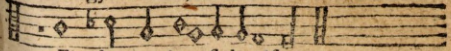
Könyörgésemet meg-halgassád,

Es tekints-meg nagy inségem,

Kegyessen hajts hozzám füledet,

Ertsd-meg én esedezésemet.

K 2

1. Az

2. Az én lelkem nyavalyákkal
Tellyeséggel el-áradt, el-tölt,
Mint a' ki már a' sírbe kezült,
Es a' pokolra alá száll,
Vagyok ahoz szintén hasonló,
A' kinek már kés a' koporso,

3. Meg-fosztattam életemtől,
Mint a' kiket agyon vertenek,
Kik az halottak közt hevernek,
Kikről már nem emlékezel,
Kik el temetternék feküsznek,
Es te kezedből ki-estenek.

4. A' koporsóban től engem,
Bé-vétel a' fétét melységben,
Holott haragod nyom keményen;
El-borítád szegény fejem,
Nagy ár-vizednek habjaival,
Kik rám rohannak nagy zúgással.

5. Engem te meg-ütaltatál,
Es töllem én ismérőimet
Mészze vüd, el-hadtak engem,
Es a' tömlörzbe taszítál,
Holott kemény fogságban vagyok,
Kiből ki nem szabadúlhatok.

* 6. El-keferedtek szemeim,
Fájdalom miatt el-badgyadtak,
Naponként Uram téged hívlak.
Hozzád terjesztvén kezeim:
Halottaknak térsz (z)é csudákat,
Nézik muratzé nagy dolgokat?

7. De feltámadé az halott

Hogy

Hogy csuda-tételeid hirdesse?
Es a' koporsóban vagyoné
Ki-ementse jó-völtodat?
Es igazságodat a' sírben
Ki dicsérné veszedelmében?

8. A' fététben ki ismérné
A' te csuda téteményidet?
Az hol el-feledtek tégedet,
Igazságod ki-értené?
De én csak te hozzád üvöltök,
Minden reggel néked könyörgök.

9. Uram miért versz-el engem,
Miért rejtet el szemeidet?
Szegény vagyok, erőm el-veszett,
Jaj melly igen gyötrettetem!
Ez én régi nagy inségemben
Előtted vagyok rettegésben.

10. Nagy haragod reám borúlt,
Nagy rettegés engem körül vőtt,
Es tellyeséggel el-merített,
Mint az ár-víz reám todúlt,
Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly én környülem forog,
Előtted távul én töllem

11. Te vízed távul én töllem
Minden ismérő barátimat,
Akar mint hijjam rokonimat,
Nintsen semmi hü emberem:
Régi társaim ez inségben
Iszonyodnak jöni előmben.

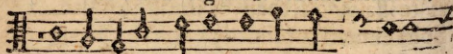
K 3

LXXXIX

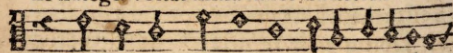
Panaszok a' Sídóknak, az ő nyomorúlt állapot-
tyokról az Istennek elébbeni jó téteményinek elő-
számolásával egyetemben.

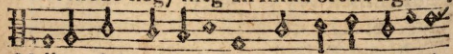
Z. Urnak irgalmát örökké eneklem,

Es hűséges vóltát mindenkor hirdetem:

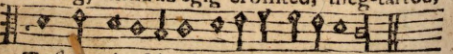
Mert módó hogy meg-áll mind öröké irgalma,

Mellyet úg' meg-épít, hog' meg-áljon mindéha

Es hogy mind az égig erősfited, meg-tartod,

Te szent igaságod, és a' te fogadásod.

2. Mond Isten, az én el-választot szolgám-
Frigjet szerzetté, és kötést a' Dáviddal (mal
Kinek erősten meg-eskütem én nevemre,
Hogy az ő magvának örökké tart nemzete,
Es az ő királyi székinél firól fira
Mindenkor meg-marad a' Királyi korona.

3. Az Egek hirdetik csuda dolgaidat,
A' szent Gyülekezet te igaságodat,
Mert valjő s' kitsoda vólna ott feni az égben,
Ki nag' hatalommal hozzád hasonlő legyen?
Az erőf Angyalok seregében vagyon-e?
Kie'di-

Ki e' ditső Urhoz hasonlatos leherne?

* 4. Igen rettenetes e' Felséges Isten,
Ötet fel minden a' szent gyűlésekben,
Oh Zebaoth Isten minden enged tenéked,
Te nagy erőf Isten vallyon ki érne veled?
A' te igaságod, melly lakozik te nálad.
Soha el nem múlik, de örökké meg-marad.

5. Az háborús tenger vagyon hatalmadban,
Fel-támadt habjait le-nyomod leg-ottan:
Egyiptom országát le-vágád fegyvereddel,
Te ellenségedet el-kergetéd erőddel;
Tiéd a' meny és föld, és e' széles világot
Te fundálád, szerzed, és a' benne valókat.

6. Tölled tsináltatott az Eszak és a' Dél.
Hermon, és tábor hegy nevedről énekel:
Erőf a' te karod, hatalmas a' te kezéd,
Jobb karod fel-indúlt; és széked előtt néked,
Igaság, kegyesség, hajlékodon rád néznek,
Kegyelem és hűség te színed előtt mennek.

7. Boldog a' nép, a' melly tenéked örvendez,
Minden dolgát Uram, ez vízi jó véghez,
Fényes ortzád előtt ezek járnak mérészen,
Es a' te nevedben örvendeznek szüntelen,
Mert nagy dicsőlségre őket fel-magasztalod,
Es jó téteményed rajtok meg-szaporitod.

8. Te vagy ékefsége az ő erejeknek,
Minden hatalmokat te adtad nékiük;
A' te kegyelmedből szarvunkat fel-emellyük,
Te tölled Ur Isten mi paifunkat vettük,
Es a' mi Királyunk a' te fegyvered nélkül,

Oh Izraél Ura, nem lehet segítségül.

*9. Szent végezédsédből mert te egyfjer szó:
A' te hti szolgadnak fenyés látás által, (lál,
Midőn kegyelmesen néki mondál illyé szót:
Egy embert választék, néki adék hatalmat,
Az én népé közzül választám én e' személyt
Dávidot szolgámat, kit az én szívem kedvelt.

10. En ötet meg-kenem szentséges olajjal,
Hogy hatalmas legyen az én kezem által,
En erős karomtól ő olly hatalmat vészen,
Hogy minden ellenség az ellen semmi léfzē,
Semmi ellensége erőt nem vészen rajta,
Esa' gonosztévő ötet nem nyomorgattya.

11. Az ő ellenségét előtte meg-töröm,
Minden gyűlölöite földről el-törölöm,
Az én kegyeségem és hűségem lesz vele,
Hogy az én nevemben ő szarvát fel-emelye;
mert én edgyik kezét tétzem a' nag' tengerre,
Es az ő jobb kezét a' nagy folyó-vizekre.

12. Es ő illy beszéddel szól oftán énnékē,
Te vagy az én Atyám és erős lstenem,
En ötet fel-vészem első szülött fiammá,
Es ez egész földön téfzem erősb Királlyá:
Irgalmát néki mind örökké meg-tartom,
Es én kötőfemet ellene fel nem bontom.

*13. Es én az ő magvát örökké terjesztem,
Es Királyi-székit jól meg-erősítem,
Valamig az ég tart. De ha az ő fiai
Törvényé el-hadják, és nem égednek néki,
En rendelésmet hogy ha ők meg-veréndik,
Paran-

Parantsolatimat és ha nem követéndik.

14. En veszfzömmel őket az ő nagy bü-
nökért

Meglátogatom, és megsújtom vétkeért;
De én kegyelmemet ő tőle meg né vonfzom;
Es fogadáomat ő néki meg nem máslom;
Mert szent kötőfemet né akaró megszegni,
A' mit szájá mondott, né szoktá vízfzja vonni.

15. Az én szentségére egfjer megeskütem
Dávidnak szolgámnak, nem hazud bezzédē,
Hogj az ő nemzete megtart minden időben,
Es királyi széki megmarad azonképpen,
Mint a' Nap és Hóld az égen megmaradnak,
Tízta bizonyoságj az én fogadásomnak.

16. De te megutálád és szinte megverted,
Es nagy haragodat Keueredre öntéd,
Szolgádnak kötőfit te szinte meg-utálád;
Ekes koronáját a' földre le-tapedád,
Falait el-töréd, el-rontád erősfégit,
Tövéből ki-hányád szép ekes épületit.

17. Az útő járóknak sőt sákmányúl hagyád
Es ő szomszédinak neverségül adád,
Ő ellenségeinek fel-emeléd kezeket,
Es meg-vidámitád gyűlölöi sziveket;
Az ő fegyverének élit hegyit el-vöved,
Es ötet a' hadban egy szálné sem segitéd.

18. Minden ékeségét nevének eltöröld,
Es királyi-székit a' földre le-veréd,
Es meg-röviditéd napát ifjúságának,
Nagy szégyen gyalázat ő reá borúlának,

Mig rejtéd-el magad? örökké haragszol-é?
Haragodnak tüze mind éltig gerjedez-é?

19 Gondold meg életemnek ő rövid idejét
Hijába szerzed-é mind az embereket?
Kitsoda az ember a' ki halált ne lásson?
Esa' koporfból el kiszabadúlhasson?
Uram hol vagyon most a' te régi kegyelmed
Kíró! a' Dávidnak töl eskütt ígéreret?

20. Gondold szolgaidnak nagy gyalázot
tyokat,

Es hogy fok népeknek ifzonyú szidalmát
Keblemben hordozom, kik tégedet bosz-

szontnak, (nak

Gyalázzván nyódokát fel-kenett Királyod-
Ditsőség tenéked, és áldafsál Ur Isten,
Kire minden néptől mondásék: Amē. Amē.

XC. SOLTAR. T. B. 78.

Tanuság az életnek meg-gondolásáról.

TÉb-ned biztunk eleitől fogva,
Urát téged tartottunk hajlékunknak,
Mikor még semmi hegyek né voltanak
Hogy még sem Eg, sem föld nem volt for-
Te voltál és te vagy erő's Isten, (málva
Este meg-maradsz minden időben.

2. Az embereket te meg-hagyod halni,
Esezt mondog az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá, kik porból lőttetek,
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a' tegnapiak öel-múlása,
Es egy éjnek rövid vigyázása.

3. Ki

3. Ki-mulni hagyod őket olly hirtelen,
Mint az álom, melly el-múlik azontól,
Mihelyt az ember fel-serken álmából,
Es mint a' zöld füverske a' mezőben,
A' melly nagy hamarsággal el-hervad,
Reggel virágzik 's este meg-szárad.

4. Midőn Uram haragodbá veriz minket
Ottan meghalunk és földre le-esünk,
A' te kemény haragodtúl rettegünk,
Hogyha meg-tekinted nagy bűneinket,
Titkos vétünkét ha elő hozod,
Es szíhed eleiben állatod.

** 5. Haragod miatt napja életünknek
Menten el-mulik olly hirtelenséggel,
Mint a' mondott szót el-ragadgya a' szél:
A' mi napink kiket nékünk engedtek,
Mint egy hetven esztendei idő,
Hogyha több tehát nyoltzvan esztendő.

6. Es ha kedves volt-is valamennyire,
De többire volt munka és fájdalom:
El-kél éltünknek minden ékessége,
El-mulik mint az árnyék és az álom,
De ki érti a' te haragodat?
Tsak az, a' ki féli hatalmadat.

7. Taníts-meg azért minket kegyelmeffen
Hogy rövid voltát életünknek értsük,
Es eszésséggel magunkat visellyük,
Oh Ur Isten, fordúlj hozzánk ísmétlen!
Mig hagyod hogy éltünk nyomorogjon?
Könyörülly már a' re szolgaidon!

K 6

8. Tölt

8. Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal
Hogy jó kedvel vigyük véghez éltünk,
Ne terheltesünk szorgalmazással,
Vigasztal minket, és adgy könnyebséget,
Es haragodat fordíts-el röllunk,
Mell'el regűlta ostoroztatunk.

9 Szolgaidon láttassd dolgaidat,
Dicsőiségedet ezeknek fiaim:
Add értenünk felséges hatalmadat,
Mikegyes URunk, oh irgalmas Isten;
Minden dolgunkat birjad, forgassad,
Kezeink munkáit igazgassad.

XCI. S O L T A R. T. B.

Vigasztalás a' veszedelemben.

A

Z ki a' Felséges URnak
Es e' nagy hatalmafsignak

Lakozik őltalmában.

Nyngoszikárnyékában:

Ez ilyen nyilván mondhattya:

Isten az én kő-várom,

Ő életemnek őltalma,

Es

Es tsak ő benne bizom.

2 A' vádászna ő törítől
Téged meg-ment féltedben,
Az hamis nyelvek mérgétől
Meg-őtalmaz kgyessen:

Téged ő kedves szárynával
Takargat és be-fedez,
Es az ő igazságával,
Mint paissal, védelmez.

3. Nem leszen néked félelmed
Ejjeli irtozástól:

Szived nappal meg-nem ijed
A' repülő gyors nyiltól:

Nem árt néked semmiképpen
Az éjjeli döglelet,
Az halálos dög dél-szinben
Néked semmit nem teher.

4. Ha te mellőled egy felől
Ezren el-esnének-is.

Es tiz ezren jobb-kez felől
Nem árthat néked meg-is,

Sőt meg-nézéled kedvedént
Őket szemeid előtt,
Mondván: ő érdeinek szerint
A' vészély rájtok esett.

* 5. Summa szerént, az Istenben
Vetem hiedelmemet:

A' ki ül a' magas helyben,

K 7

Ebben

Ebben vesd reménségedet:

Es semmi kár téged nem ér,
Sem nem esel veszélyben,
Es minden gonosz hátra-tér;
Házad-felé sem mégycn.

6. Mert az ő szent Angyalinak
Meg-parantsolta nyilván, ::
Hogy téged őltalmazzanak
Minden te utaidban:

Ezek edet nagy szépen
ő kezekben hordoznak,
Hogy lábad ne fűd a' köben,
Olly hiven igazgatnak

7. Oroszlánon és Sárkányon,
Minden kár nélkül járhatfz,
Oroszlán kölykőn és kigyón
Lábaiddal tapodhatfz:

Mond Isten: ötet meg-tartom,
Mert engem szívűből szeret;
En ötet meg-őltalmazom,
Mert ditséri nevemet.

8. Mihelyt hiv könyörgésében,
Ötet menten segitem ::
Véle léfzek szükségében;
Kiből hamar ki-vélfzem.

Es nagy ditsőfégre ötét
Emelem, magasztalom,
Es az én segedelmemet
Ő néki meg-műtatom.

Hála-adás az Istennek gondviseléséről.

E

Kes dolog ditsérni,

Uram felségedet

Es a' te nevedet,

Enekkel magasztalni:

Hogy ember áldgya reggel,

Te nagy jó-vóltodat,

Es igazságodat,

Ditsérje minden éjjel.

2. Lantban és hegedűben

Es szép czimbalmokban

Hangos cziterákban

Ditsérteféél zengésben!

Dolgaidon örvendez

Hatalmadat látván,

Kezednek tsudáján

Örömben éneklek.

3. Sok és nagy tsudálatos
Te tselekedet,

Mélység bőltéséged,
Beszéded drágálatos.

E' dolgot az esztelen
Egyszálné sem érti,
Es meg-sem tekintí
Hogy ez miképen légyen.

4. Hogy a' gonoszok nőnek
Mint a' fű a' mezőn,
Virágoznak szépen
A' sok istentelenek:

Hogy örökké essenek
A' veszedelemben,
Te vagy örök Isten
Felette mindeneknek.

5. Mert im az hitetlenek
A' te ellenségid,
Minden gyűlölőid
Szörnyűképpen elvesznek.

Szarvamat felemeled,
Mint az egy-szarvúnak;
Hogy én vigadhaszak
En Istenem te benned.

6. Megkenik én fejemet
Zöldellő olajjal;
Hogy diadalommal
Lássam ellenségimét.

Végre én füleimmel,
En ellenségimről

Es gyűlölőimről
Uj hirt hallok örömmel.

7 Virágoznak az hivek,
Mint a' szép palma-fák,
Es mint a' czedrus-fák,
Kik a' Libánon nőnek.

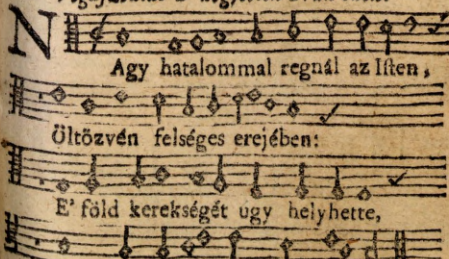
Es az UR hajlékában
Ezek plántáltatnak,
Szépen virágoznak
Az Isten tornáztában.

8 Hogyha megőszülnek-is,
De mindazonáltal,
Nagy szaperasággal,
Gyümölcsöt hoznak még-is.

Hogy igazságát biven
Mindenütt hirdessék
Az én Istenemnek,
Kiben hamisság nintsen.

XCIII. SOLTAR. C.M.

Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

Agy hatalommal regnál az Isten,

Ültözvén felséges erejében:

E' föld kerektségét úgy helyheté,

Hogy mozdulása nem lesz nékie. 2.A'

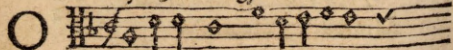
2. A' te széked kezdettől fogván vólt,
Istenséged örökké orfázgolt,
A' folyó vizek erőssen zúgnak,
A' magos habok igen harognak.

3. De bár a' tenger zúgjon erőssen,
Es az habok hánkodgyanak fennyen,
De ök mind femmik az Isten ellen,
Mert ő hatalmasb a' magas menyben.

4. Uram meg-marad a' te mondásod,
Merő hűség a' te tudományod,
Házadnak izentség ő ékelsége,
Kinek örökké nem lészzen vége.

XCIV. S O L T A R. T. B.

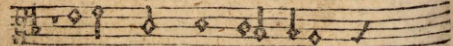
Könyörgés a' kegyetlenek ellen.

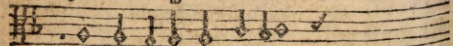
H erős bosaú-álló Isten,

Ki bűnünkért büntetfz erőssen:

Jelents-meg már hatalmadat:

Mind e' világnak bírāja.

Támadgy-fel add-meg valóba

A' kevélyeknek jutalmát.

2. Mig:

2. Miglen marad ez büntetetlen?
Mig fuvalkodnak-fel kevélyen
A' gonofz Istentelenek?
Mig élnek ily vigasággal,
Es az ögonfszágokkal
Vallyon meddig ditsekednek.

3. Uram a' te népedet rontják,
Örökségedet hanyargattyák
Minden irgalmaság nélkül;
Özvegyet árvát meg-ölnek,
Szegény jövevényt el-vesznek
Még ezt mondgyak szemtelenül.

4. Az Isten e' dolgot nem láttya,
A' jákob Istene nem tudgya,
A' miket mi szerzünk mostan,
En tsudálok ti rajtatok,
Hogy illy oktanok vagytok,
Hánnyátok-meg magatokban.

5. A' ki a' fület teremtetten,
Es a' látó szemet szerzette,
Hogy ne látna sem hallana?
A' pogányok büntetője,
Egyebet hogy megbüntetne?
Ki mást tanít, hogy ne tudna?

6. Az Isten minden szívnek tickát,
Jól tudgya minden gondolattyát
Hogy femmire kellők láttya,
Boldog a' kitte igazgatfz
Es törvényedre tanítasz,
Es kinek vagy oktatója.

7. Hogy

7. Hogyha gonoszul leszen dolga,
Es érkezik háborúsága,
Mindent el-szenved tsendessen,
Miglen az istentelennek,
Vermet, koporsót készitnek,
Hol örömeben vég leszen.

8. Mert nem hadgya Isten ő népét;
El-nem felejtí örökségét,
Sőt nagyon rájok nagy gondgya,
Es midőn ideje-el jó,
Mindent igazán itél ő,
Es az hiveket meg-tartya.

9. Ki ment a' gonosztól meg engem?
Es ki támad-fel én mellettem,
E' gonosz tevő nép ellen?
Ha Isten nem őrzött volna,
Már régen meg-holtam volna,
Es most fekünném a' sírben.

10. Midőn mondom: Im el kell esnem,
Leg ottan meg-segitesz engem
Te nagy irgalmasságból:
Mikor nagy bánatban volnék,
Es szívemben kefergenék
Meg-vigasztalál azontúl.

11. Itéletedhez hogy ferhetne
Az Istentelenek törvénye,
Kik jöt hamisra forditnak?
Nagy fereggel öszve gyúlnak
Hogy az igazat meg-öllyék,
Es ártatlan vért ontsanak.

12- De én csak az Istenben bizom,
Ő énnékem erős kő-váram
Es ezeket meg-bünteti,
Az ő számtalan bünökért,
Es gonosz teteményekért
Az Isten őket el-veszti.

XCV. S O L T A R. a' 24. Sol: Nót:

Intés az Isteni dicséretre, és szófogadásra

J Ertek örvendgyünk minnyájan
Az URban mi közfiziklánkban,
Vigadozzunk szép énekekkel,
Mennyünk színe eleiben,
Es magasztaljuk kegyessén,
Örvendetes dicséretekkel.

2. Mert ő az hatalmas Isten;
Es nagy király mindeneken,
Ő a' Fejedelmeknek Ura:
Ez egész földnek mélységét,
Es a' hegyeknek erejét,
Hatalmas kezében foglalja.

3. Övé a' tenger, a' mellyet
Erős kezével teremtet:
A' szárazsát is ő szerzé szépen,
Az URnak jer imádkozzunk,
Néki tédet fejet hajtunk,
A' ki minket teremtet böltsen.

4. Mert ő Istenünk és URunk;
Mi pedig juhain vagyunk,
Ő legeltet minket, mint nyájját,
Lágyítsátok szíveteiket,

Hogy ha hívánd ma titeket,
Leg ottan, hogy halljátok szavát!

5. Mint a' Méribánál régen,
Esa' Massa puszta helyén,
Mond lsten: a' népek mint jártak
Holott a' ti eleitek

Engemet meg-késértettek,
Estsuda dolgaimat lárták.

6. Hol negyven elztendeiglen
Engem búsitottak szörnyen
Az ő kemény természetekkel,
Mondék végre: Imé ezek
Gonoszságokban el-mennek,
Az őn ösvényem nékik nem kell.

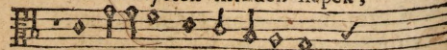
7. Kiért rájok meg-haragvám
Hogy töllök így boszszontatám,
Mivel hogy ők meg nem térének,
En meg-esküvém nékik,
Hogy soha örökké ezek
Nyugodalmomba bé nem mennek!

XCVI. S O L T A R. T. B.

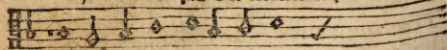
Intés az lsteni ditséretre.

Nekellyetek minden népek,

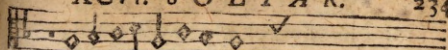

Uj éneket laz Ur lstennek,

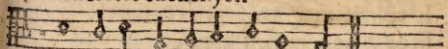

E' földön ő néki minden,

Ditsé-

Ditséretet énekellyen

Jó-voltát hirdessé mindennek.

2. A' pogányok közt ditsőségét,

Hirdessétek jó-téteményét,

Mert nagy éserős az lsten,

Hát inkább tisztelje minden,

Hogy nem mint egyéb lsteneket!

3. A' pogányoknak sok lstenek,

Merő bálványok ha meg-nézzük;

De lsten mennyet teremte,

Nagy hatalom jár előtte,

Minden dolgai felségelek.

4. Nagy ditsőségét láttya minden

Az ő tiszteletes szent helyén,

Jertek tehát minden népek

Adgyunk hálát az lstennek,

Mert nagy az ő ditsőségében.

5. Az Urnak ditsőség adassék;

Es az ő neve ditséretessék:

Adgyunk önéki hálát,

Minden kedves ajándékot,

Kapui előtt tzent helyének.

6. Jer mennyünk az Ur eleiben,

Es imádkyuk figyelmetessen

Templomában szentségének,

Töle mindennek féllyenek

Ez egész föld kerektségében.

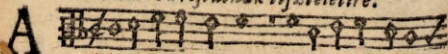
7. Ne rejsétek a' pogányoktól,
Hogy e' nagy UR Isten országól,
E' földet meg-erősíti,
Hogy ne lehesse eseti,
Népet itéli igazságból.

8. Örüljön az ég hangosággal,
A' föld örvendgyen vigasággal,
A' tenger zúgjon, a' mező
Zengedezzen, és az erdő,
Az UR előtt nagy háladással.

9. Az Isten el-jő törvényt tenni,
Es e' földön mindent itélni,
E' világot igazsággal
A' népeket tisztasággal
Ittli's a' jókat meg-menti.

XC VII. S O L T A R. T. B.

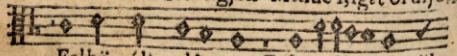
Intés a' Christumak tiszteletire.

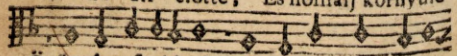
Z UR Isten regnál, Ő az erős Király.

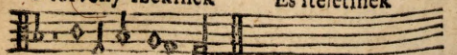
Kin mind e' föld örvendgyen Mindé sziget örüljön

Felhő áll előtte, Es homály környüle

Ő törvény-szekinek Es ítéltinek

Igazság ereje.

2. Tüz mégyen előtte,
Mellyel ellensége
Szörnyen meg-égettetik,
Es hamuvá tétetik,
Hirek sem lesz soha:
Az ő villámása
Fénlik világossan
Ez egész világon,
Az föld fél ha látja.

3. Az Isten színének
Előtte az hegyek,
Mint viasz el-olvadnak,
Mert Ura e' világnak,
Hirdetik az egek
Minden féle népnek
Az ő igazságát,
Es nagy dicső voltát
Az ő hatalmának.

4. Hát pironkodjanak,
Kik balványt imádnak,
Es tisztelnek képeket.
Kikre vetik sziveket
Ti minden Istenek
Ötet tiszteltyétek
Alván széki előtt,
Kit a' Sion hallott,
Es örült ez hirnek.

5. Uram a' Judának
Leányi vigadnak,
Ditsérvén ítéleted;

Mert magassan fel-vivéd
A'te ditsőséged
Minden népek felett,
Minden Isteneknél
Fellyebb emeltetél,
Nagy a'te felséged.

6. Ti Isten szeretők
Gonoszt gyűlöljeteK,
Hamis tselekedetben
Hogy részetek ne legyen;
Mert az ő szolgait
Meg-menti hiveit
Gonoszok kezéből,
Ő nagy erejéből
Meg-tartja népeit.

7. Szentihez világát
Nyújtja nagy irgalmát,
Es a'tiszta szíviüek
Tőle örömet nyernek,
Szent hivek ez Urban
ÖrüljeteK vígan,
Es az ő szentséget
Ditsőséges nevét
Aldgyátok mindnyájan,

XCVIII. S O L T A R. a' 66. Nótájára.

Intén a' Chrifusnak ditséretire.

ENekellyeteK új éneket
Az UR Istennek örömmel,
Mert nagy tsudákat tselekedett
Erős karja erejével.

Mive-

Mi velünk az ő idvességét
Ketség nélkül meg-érteté,
Igasságát és kegyelségét
Minden népnek ki-jelenté.

2. Meg-gondolá irgalmasságát;
Es kegyelségét tekenté,
Es az ő nagy hűséges voltát
Az Izraelhez téríté.

A' nekünk küldött idvességét
Ez egész föld kerekségén
Nyilván meg-látta minden nemzet;
Örvendgyen hát néki minden.

3. ÖrvendgyeteK és vigadgyatok,
Mondgyatok szép énekeket,
Czimbalmokkal hangitsállyatok,
Zenditsetek hegedűket,

A' trombitákat fujjátok-meg,
E' Király előtt zengjeteK,
TsendüllyeteK zudüllyatok-meg
Tengeren földön mindenek.

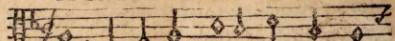
4. Az UR előtt a' folyó-vizek
Örvendezzenek mindnyájan,
A' magas hegyek az Istennek
Tapssollyanak víg voltokban.

Mert imé el-jő törvényt tenni,
Meg-ítél e' földön mindent,
Mind e' világot jól rendeli,
A'tiszta igasság szerént.

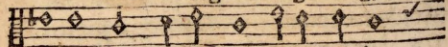
XCIX. S O L T A R. T. B.

Intés az URnak ditséretire, és imáddására.

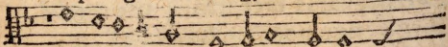
A

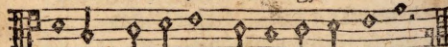
Z UR orizágot Es regnál nagy jól,

A' nép meg-rémül, Hogy ő ott fen ül,

A' kerubimon, Ki előtt nagyon,

Félnek és rettegnek, Es földön mindenek.

2. Nagy az UR Isten Ö erejében,

A' Sion hegyén, Minden népeken

Vagyon hatalma, Öt minden áldgya,

Mert nagy az ő neve Es ditső szentsége.

3. Ez erős URnak Mint jó Királynak

Nem kell hamiság, Tsak kell igazság,

Jó ítéletet A' Jákóbnak tört,

Kit ő igen szeret, Mint választott népét,

4. Istent áldgyátok, Magasztaljátok,

Hajtsatok térdet Sámolya előtt;

Mert a' szentséges Ááron és Móses,

Az ő szent Papjai, Könnyörgöttek néki:

5. Es a' Sammel Könnyörgésével

Istent keresé Nagy szükségébe:

Es kérésekben Meghallá Isten,

Meg-adá nékiek A' mit tölle kértek.

6. Fenn a' felhőben Oszlop képében

Öket vezérle A' pufzta helybe,

Kik ő törvényét Es szent igéjét,

Hi

Híven megőrizték, Frigyét kedvellették.

7. Meghallad Isten Ő kérésekben,

Hozzájok térél Es meg-engedél

Kegyelségedből: De hogy bünökből

Ők ki nem térének, Meg-büntettetének.

8. Áldgyátok ötet Mint Istenünket,

Térdet hajtsatok, Es imádgjátok

A' Sion hegyén, Ő lakó helyén:

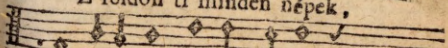
Ditsértetik itten, Mert szent az UR Isten

C. S O L T A R.

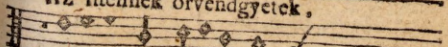
Hála-adás lelki jó-téteményekért.

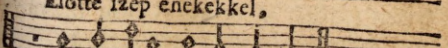
Z földön ti minden népek,

Az Istennek örvendgyetek,

Előtte szép énekekkel,

Szolgálatok őt víg szível.

2. Tudgyátok hogy ez az Isten

Ki minket teremtet böltsen:

Es mi vagyunk ő népei,

Es ő nyájának juhái.

3. Ő kapuin mennyetek-bé,

Hálát adván szívetekbe,

Jer mennyünk-bé tornáztiban

Néki nagy hálákat adván.

4. Mert nagy az ő kegyelsége

L3

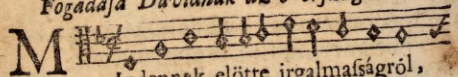
Es

CI. SOLTAR.

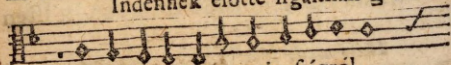
Es meg-marad mind örökké,
Es az ő szent igasága
Meg-áll, és el nem fogy soha.

CI. SOLTAR, T. B.

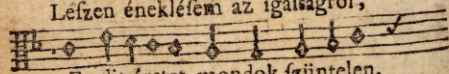
Fogadása Dávidnak az ő országlásáról.

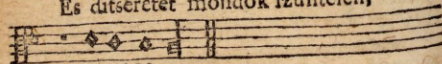
Indennek előtte irgalmaságról,

Lészen éneklésem az igaságról,

Es dicséretet mondok szüntelen,

Néked Isten.

2. Okossággal járok minden útamban,
Miglen el-jő ez országot rám bizván,
Hogy házamat hiven vezérlehessem,
Igyekezem.

3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvellek
De minden gonoszúl élőt gyűlölök,
Ezekre semmiképpen nem vetem,
Az én szemem.

4. Az hamis szivű távúl mennyen tőlem,
A' gonosz emberhez nem lézen kedvem,
Nem jön a' csalárd ember előmben,
Semmi helyen.

5. Ki ő feleit titkon rágalmazza,
Annak nállam nem lézen maradása:

A'

CII. SOLTAR

A' fuvalkodó kevélyt előttem,
Nem szenvedem.

6. Az én szemeim azokra nézzenek,
A' kik ez országban igazán élnek,
Nálam ezek lakjanak, s' hű szolgák,
Szolgályaiknak.

7. A' csalárd ember soha nekem nem kell,
En házamban annak nem adatik hely,
Az hazudozó szemem elől;
Távól kertil.

8. Jó reggel ki-irtom a' gonoszokat,
El-törölöm e' földről az hamissakat,
Az isten várossát meg-tisztítom,
Tisztán tartom.

CII SOLTAR. T. B.

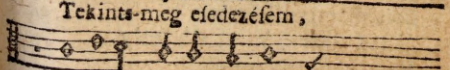
Nyomoruságban lévőeknek Könyörgések.

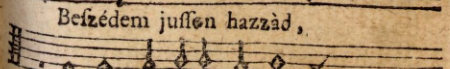
Algald-meg Uram keréiem,

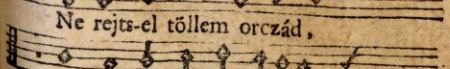
Tekints-meg csedezésem,

Befédem jussen hazzad,

Ne rejts-el tőlem orczád,

Hajts én hozzám te füledet,

L 4

Eny:

Enyhítéd-meg nagy inasemet,

Midőn kiáltok Ur. Isten,

Sics halgass-meg kegyesen.

2. Mert napjai életemnek
Olly hirtelen el-kelének,
Mint a' füst és a' pára,
Es mint a' tüzhely pora,
Minden csontom úgy el-száradt,
Szívem mint a' fű el-hervadt:
Ugy hogy az ételmet
El-felejtém kenyeremet.

3. Böröm csontaimhoz ragadt
Késerves siralmom miatt,
Ez iszonyú inasgben,
Ollyatén löttem szintén
Mint pellikán a' pusztaban:
Siralmas kiáltásimban
Ollyá löttem mint a' bagoly
Ki a' kietlenben huhol.

4. Ollyan vagyok mind untalan,
Mint veréb az észterhában,
A' melly egyedül maradt:
Ellenség reám támadt,
Gyaláznak engem naponként,
Es kik belfizontnak óránként,
Ha kinek vezélyt kívánnak,

En

En rollam példát formálnak.
5. Por hamu nékem kenyerem,
Mellyet étel gyanánt észem,
Italom könnyveimmal
Elegyitém mint, vízzel,
A' te nagy haragod miatt,
Kinek tüze úgy fel-lobbant,
Hogy engemet fel-emelél
Es ismet a' földhöz ütél.
6. Az én időm im el-mulék,
Mint az árnyék el-enyészék,
Minden testem el-afsa,
Mint a' le-kaszált széna,
A' melly meg nem éled többé,
De te meg-maradsz örökké,
Es a' te emlekezeted
Mind örökké meg-tart hired.
7. Azért kelly-fel oh Ur Isten,
Haragod ne gerjedezzen,
Sion várofsát szánd-meg,
Es néki kegyelmezz-meg:
Mert már im az idő el-jött,
Es a' melly már sokat kéfert,
Jelen vagyon az az óra.
Hogy dolga fordúlljon jóra.
8. Hogy a' te szolgálid végre
Öszve gyűlvén e' szent helyre,
El-puszult kö rakásit,
Kedvellyék épülését,
Es oltán a' pogány népek

L 5

Uram

URam, nevedet rettegjék!
E' földön minden Királyok
Meg-vallyák hogy te vagy Urok.

9. Mert az UR jól meg-építő
A' Siont meg-ékesíté,

Es ditsőséget itten
Meg-mutatá ismétlen:
Az nyomorúltak panaszát
Meg-halगतá nagy firalmát:
Kéréseket meg nem veté,
Sőt kegyelmelen tekinté,

10. Ezt ember hiven fel-irja,
Hogy meg-maradgyon mindenha,
Légyen emlékezetre
Nemzetségről nemzetre;
Hogy a' Jöendő nemzetek
Kik még e' földre születnek
A' menybéli Istent áldgyák,
E' dologért magasztallyák.

11. Hogy alá-néz onnan fellyül
Az ő magas szent helyéből,
A' menyből alá nézél,
A' földre le-tekintel,
Hogy meg-hallja kéréseket
A' foglyoknak inségeket,
Es azokat ő meg-tartya,
Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szent neve az Istennek
A' Sionban dicsértélsék,
Es a' Jerusálemben

Aldas:

Aldasék dicsősége:
Midőn a' népek seregben
Öfve gyűlvén e' szent helyben,
A' Királyok-is itt lésznek:
Es szolgálnak az Istennek.

* 13. Le-veré az én erőmet
Ez urban, és életemet
Meg-rövidité, és én
Igy szállék kefervelen:
Ne hadgy el-vesznem UR Isten
életemnek közepiben;
Mert mind öröké meg-vannak
Észtendeid el nem fogynak,

14. E' földet te teremtetted
Es ekképpen helyheztetted,
Csak te kezéd munkája
Az égnek alkotmánya,
De ezek mind el-veszendők,
URam, te meg-maradsz, de ők
Mint a' ruha mind el-kopnak.
Szépségekből meg nem álnak.

15. Es midőn URam akarod
Öket úgy el-változtatod,
Mint az el-vifelt ruhát,
A' melly téltül meg-szakadt,
Te vagy a' ki régen valál,
Vóltod változás nélkül áll,
Te esztendeidnek vége
Nem lészzen soha örökké.

16. Azért a' te szolgáidnak;

Fiai meg-szaporodnak,
Es meg-maradnak végig,
Az az örök időkig;
A' néked szóló hitek
Es egész ő nemzetségek
Meg-álnak és meg-maradnak,
Es örökké el nem fogynak.

CIII. SOLTAR. C.M.

Hála-adás a' bűn bocsánatért.

A

Ldgyad Ielkem Uradat Istenedet,
Minden én bennem dicsérje szent nevét.
Es az ő mondhatatlan jó-vóltát,
No ditsérd Ielkem és az Urat áldgyad,
Feledékenységben el ne halgassad,
Ő jó teteményinek fok vóltát.

2. Adgy hálát ennek a' ki bűneidet,
Meg-bocsátja, gyógyítja serelmidet,
Ki-ment minden nyavalyádból hiven,
Es életedet veszfélytől meg-menti,
Az halál veszfelmétől meg-örzi,

Irgal

Irgalmával meg-koronáz szépen.

3. Ki életedet kegyesen táplálja,
A' mi szádnak kell bővséggel meg-adgya,
Mint a' Sajt meg-íjét és meg-űjjét,
Es a' kik méltatlanságot szenvednek,
Azok tölle kegyesen meg-mentetnek,
Hozzájok nyújtja az ő jó kedvét.

4. Ő útait meg-mutatá Moisesnek,
Azonképpen az Izrael népének,
Meg-jelenté nagy csuda dolgait,
Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes;
Nagy türehető, jó, hű és engedelmes,
Haraggal nem terheli szolgálait.

5. Es hogy ha bűnünkkel ő meg-bántatik,
Néha kegyelme tölünk meg-vonatik,
De nem haragszik reánk örökké,
Es nem olly hirtelen perel mi velünk,
Nem büntet a' mi bűnünk szerint bennünk,
Olly hajlandó ő a' kegyelemre.

6. Ugy fel-építi azokhoz irgalmát,
Kik ötet szeretik, felik hatalmát,
Melly magas a' szép ég e föld felett:
Minden bűnünket mi tölünk olly meszsze
Ő el-fordítja, szinte mint melly meszsze
A' nap-keletől a' Nap-enyézfet.

7. Mint az atya fiaihoz kegyelmes,
Ő-is azokhoz igen engedelmes,
Kik őt igazán felik tisztetik:
Mert jól tudgya melly gyarló a' mi vóltunk,
Es hogy mi olly romlott emberek vagyunk,

Mint a' por, melly a' szélről hintetik.

8. Ember élete a' fűhös hasonló,
Fel-nő, és zöldül, de hamar el-múló,
Mint a' gyenge virág a' fűk mezőn,
Mellyet mihelyt meg-fűvall a' meleg szél,
El-hull, és hervad ékeisége el-kél,
Ember nem tudja hól volt, s' hová lön.

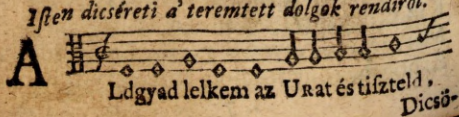
9. De az UR kegyelme örökké meg-áll,
Azokon kik őt felik igazsággal,
Es firól fira terjed irlalma,
Azokon kik meg-tartják ő kötésit,
A' kik gyakran meg-emlitik törvényit,
Es azok szerint járnak mindenha.

10. Az Ur a' menyben helyezettette székit,
Kiben gyakorlya igaz itéletit,
Országglása ki-hat minden rendre,
Isten Angyali áldgyátok az Urat,
Ti erős lelkek kik ő akarattját,
Tészitek, és jártok ő kedvére.

11. Ditréjétek őt minden ő seregi,
Kik a' mennyégben szolgáltok ő néki,
Es kik őrzitek szent akarattját,
Aldgyátok az Urat minden állatok,
Ő nagy birodalmát magasztaltjátok,
Aldgyad lelkem örökké az Urat.

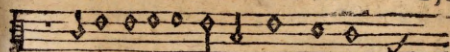
CIV. SOLTAR. C. M.

Isten dicséreti a' teremtett dolgok rendiről.

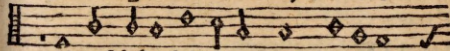

Ldgyad lelkem az Urat és tiszteld.

Dicső-

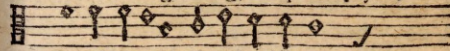
Dicsőfégevel rakva meny és föld.

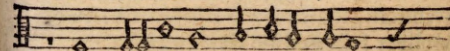
A' te felséged Uram nagy és erős.

A' te ékeiséged nagy szép és fenyves.

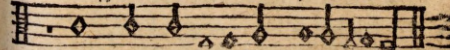
Te öltözeted ékes és tiszta.

Szép világosság származik róla.

Az egeket szélesén ki-terjesztéd.

Mint egy kárpitot úgy fel-ékeztéd.

2. A' vizet környüled mint kamarát,
El-fel-alkutrad mint szép palotát,
A' felhőkön úgy jársz mint egy szekéren,
A' szelek szárnyokon hordoznak szépen,
Angyalidat sebes széllé tészed,
Mint szágúldó postákat ki-küldöd,
Menydörgés, tűz láng, villámás előtted,
Mint kész szolgálid úgy fügnek te töled.
3. A' föld fundamentomát meg-veréd,
A' mellyre erőssen helyezettéd,
Hogy azon mindenkoron meg-állana,

es he-

Es helyéből soha ki ne mozdúlna:
 Ki az előtt a' nagy mélységekben,
 Vizzel, mint ruhával, vólt el-fedvén,
 A' nagy vizek ő rajta fellyül folytak,
 Kik a' nagy hegyeken-is fellyül múltak.

4. De mihelyen te meg-feddéd őket,
 Meg-futamának feddéd elött,
 Hogy meg-hallák menyörgését te szódnak,
 A' földrül sietvén el-szaladának;
 A' nagy hegyek fel-emelkedének,
 Es a' mély völgyek mind ki-terfzenek,
 Minden meg-tartya ő tulajdon helyét,
 Mellyet felséged nékiek engedet.

5. Határát a' nagy tenger meg-tartya,
 Azt semmiképpen által nem hágja,
 Hogy többé e' fel-emelkedet földek
 Ő vize miatt el ne merüllyenek:
 A' kút fejeket a' szép völgyeken,
 Te felséged rendelte nagy szépen,
 A' patakók kik innen ki-csordúlnak,
 Az hegyek között zengedezve folynak

6. Arra hogy a' mezőn járó barmok
 Es az erdőn lakó vad állatok
 E' vizekben, és e' szép kút fejekben
 Igyanak és meg-újúllyanak szépen:
 Ez helyen ember hall ékes zengést,
 Egi madaraktól szép éneklést,
 A' kik az hives zöld ágokon ülnek,
 Es gyönyörűségesen énekelnek.

7. A' nagy hegyeket te onnan fellyül,
 Meg-

Meg-nedvesited a' magas égből,
 Hogy a' te jó bővséges kezeiddel
 E' földet bé töltsed szép gyümölcsökkel:
 Es a' baromnak szénát adsz bővön,
 Kiket teremtesz szélllyel a' réten,
 Es ő munkája által az embernek,
 Füvet és bűzát adsz ő életének.

8. Vigaságra bort adsz az embernek,
 Es kenyért adsz, kitől erősödjék,
 Olajt-is bővön engedsz ő nékie,
 Hogy az ő színe szépen fénylők tölle:
 Te meg-öntözöd az élő fákat,
 Es a' szép nevendék czedrűfokat:
 Kiket a' Libánus hegyén ültettél,
 Meg-nedvesited szép hasznos esőkkel.

9. Holott a' madarkák fészket raknak,
 Es ki-költésre fészkekben tojnak,
 Az esztrag-is ő fészket ott rakja,
 Az jegenye fákön vagyon hajléka:
 A' magas kegyeken a' vad ketskék,
 Es a' ízarvalok helyet keresnek,
 A' kösziklák közt laknak a' patkányok,
 Az hörsököknek ott az ő barlangjok.

10. Az Holdat helyhezted az égre,
 Hogy az esztendőt oszfa részekre,
 Tudgya a' fényes Nap hol kell lemenni,
 Es tudgya utát oda vezérteni:
 Te szerzed a' nagy ferétséget,
 Es étfaka az erdei fok vadak
 Az ő barlangokból élő ballagnak.

11. Azonképpen az Oroszlán kölykök,
Az UR Istentől ételt keresnek,
Ordítanak a' prédára éhség miatt,
Hogy megtölthessék az ő éh gyomrokat :
De mihelyt a' fényes nap fel-virrad,
Ki-ki mind ő barjangjába szalad,
Es ott lésznek, és feküsznek tsendesen,
Miglen ismét ferét estve lészzen.

12. Az ember reggel fel-kél idején,
Est tiszti izerint munkára megyen,
Szántó-földre, rétre, kertbe, szőlőben,
Es ott munkálodik mind estvéiglen,
Vram melly nagy a' te böltteséged,
Es böltteséges tselekedeted :
Nagy dolgaiddnak Uram nintsen száma,
Kikkel mind e' föld kereskezik rakva.]

13. Ha meg-gondolatika' nagy tenger,
Meg-nem számlálhattya ott az ember
Az halakat, és a' fok állatokat,
Külömb formában aprót és nagyokat :
Azon el-mennek a' fok nagy hajók,
A' nagy czet-halak úsznak alattok,
Kiket arra szerzettél a' tengerben,
Hogy ők ott játzodgyanak jó kedvekben.

* 14. Minden állat URam te read néz,
Szemeit emelvén felségedhez,
Eledelt adttz nékiek ő idejekben,
Elődben gyűlnek néked esedezvén :
Es te mind meg-elégited őket :
Ha meg-nyitod bővséges kezedet,

Nem

Nem lészzen senkinek semmi szüksége,
Mert te jól rudod kinek mi szüksége.

15. De ha el-rejted ortzádat töllök,
Meg-retennek és ottan le-dűlnek,
Ha lehelletit meg-vonszod azoknak,
Ottan el-hűlnak és porrá változnak :
De ha rájok lehelletiz ismétlen,
Leg-ottan mind meg-élednek szépen,
Mert te tölled ők meg-elevenednek,
Es te meg-újítod színét e' földnek.

16. Az URnak légyen örök tisztesség,
Es övé légyen minden dicsőiség,
Örül az UR ő tsuda dolgaiban,
Gyönyörködik teremtt állatiban :
Tekintésétül e' föld meg-rémül,
Es az ő haragjától meg-rendül,
Reszketvén a' nagy hegyek füstölögnek,
Hogyha az Urtól ők meg-illettetnek :

17. Az URnak dicséretet éneklek,
Valamig én e' világon élek,
Az UR Istent én egész életemben
Dicsérem és áldom szép éneklésben :
De vizsontag azt kérem ő tölle,
Hogy éneklésem jó kedvel vegye,
Es osztán tellyes szivemből örvendek,
Szép énekeket mondván szent nevénck :

18. Az Istent útáló bűnös népek,
E' földről szörnyen el-töröltetnek,
Ugy hogy közzülök senki meg nem marad,
Oh én lelkem a' nagy UR Istent áldgyad.

CV.

Hála-adása az Isten népének.

Nagy csudáit mellyeket tett.

2. Néki vigan énekeljete,

Tsuda dolgait ditsérjete,

Magasztaljátok szent nevét

Kik szívből felítek ötet,

Örüllyön azoknak szívek

Kik az URról értekeznek.

3. Kereséteket e' kegyes URat,

Es annak színét és hatalmát:

Meg-gondoljátok dolgait,

Ne felejtsetek tsudáit,

Itéletit hirdeséteket,

Melleyek ő szájából jöttek.

4. Ti Abrahámnak nemzetségi,

Istennék

Istennék választott szolgálai,

Kik Jákobtól származtatok,

Es választot fiak vagytok,

Mi URunk e' kegyes Isten,

A' ki regnál mindeneken.

* 5. Meg-emlekezik szüntelenül

Az ő izentséges kötőfirül:

Es az ő igaz Igéje,

Ezer, és több Nemzetségre,

Mind örökké meg-áll-frigye,

Melleyet Abrahámmal szerze.

6. Meg emliti ő esküvését,

Melleyet az Isák atyánknak tett:

Es meg-igérte Jákobnak,

A' ki bizonynal hűn annak,

Hogy az Izrael kötése,

Meg-maradna mind örökké,

7. Mondván: (vedd eszedbe ezigét)

Néked adom a' Kanán földét,

Te azt örökségül bírod,

Sinóroddal részre osztod,

Noha kised volt seregek,

Kevesek, és idegenek.

8. Ottan népről népre térének,

Országról országra menének,

Es az UR mind véllek vala,

Hogy népe kárt ne vallana,

Ugy hogy az ő nagy ereje,

A' Királyokat el-verte.

** 9. En kenettimet ne bántátok,

Pró:

Prófétáimnak ne ártsarok,
A' földre küldé éhséget,
El-fogyatá kenyereket,
Osztan egy embert bocsáta,
A' ki ő előttök járna.

10. Ez vala Joleph ki egy Urnak,
Szolgául el-adaték annak,
Es ő békóban vetteték,
Ő testére vas vereték,
Miglen az idő el-jöne,
Hogy Isten őt ki-mentené!

11. Az ő nagy bölts jövőndölése,
Az ő nevét hírelsé tötte,
A' Király érette küldé,
Es fogságból ki vétette,
A' népnek regnáló Ura
Rabságból őt ki oldozta!

12. Az ő házán őt tellyességgel,
Urrá tévé nagy tisztességgel,
Hogy néki mind nagy és kitséuy
Alája vettetvén légyen,
Hogy a' fő fő népet birja,
Es a' véneket oktafla.

13. Osztan bé-méne az Izraél
Az Aegyptomban tselédivel
A' Jákób ott jövevény lön,
A' Chám földén nagy néppé lön,
Ugy szaporodék népével
Erősb lön ellenségénél.

14. De az UR Isten ő sziveket
Ugy el-forditá elméjeket, Hogy

Hogy az ő népeit ezek
Szörnyen gyűlölnie kezdék,
Hogy őket nagy álnoksággal
El-fogyatná hamissággal.

15. A' Mósest hozzájok botsátá,
Ki ötet hűséggel szolgálá,
Az el-választott Aronnal.
Es nekik ezek által
Nagy tsudáit meg-mutatá,
Az egész Chám tartományba!

16. Setéséget küldé a' földre,
Ki minden helyeket el-lepe,
Ezek ketten mind meg-tévék,
Mit Isten hagyá nekik.
A' vizet vérré forditá,
Az halakat mind meg-fojtá.

* 17. A' földre békák rohanának,
Ugy annyira hogy el-mászáznak
A' Király kamarájában,
Es mihelyt szólla, leg-ottan
Számptalan rút féreg terme,
Sok tetű omla a' földre.

18. Eső helyett hánya köveket,
Tűz lángal a' szőlő veszfzőket,
El-veszté a' fige fákat,
Ki-irta itt minden fakat:
Es mihelyt ifmételten szólla,
Számptalan fok sáska juta.

19. A' füvet e' földön ez férgek
Es a' gyümölsöt mind el-evék,

Első szülteket meg-ölé:
Ez Országban, és ki-vivé,
Ő népét nagy gazdagsággal,
Sok ezüffel és arannyal.

20. Ő táborokban az emberek;
Semmi betegségbe nem estek,
Ugy hogy az Aegyptomiak
Ki-menésiken vigadtak,
Hogy töllök legyen mentségek,
Kik miatt volt nagy félelmek.

* 21. Egy köddel bé-fedezte őket.
Mellyer felelttek ki-terjesztett,
Az égen tüzet támaszta,
Ki éjjel világot tartá,
Sok fűrtet ada nékiek,
Mihelyen ő tölle kértek.

22. Egi kenyérrel őket tartá;
Es az kösziklát fel szakasztá,
Kiből a' viz a' szárazra,
Mint egy parak ki-buzdúla,
Mert említe ígérétét
Mellyet az Abrahamnak tött.

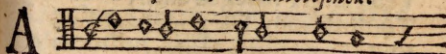
23. Népét vigassággal ő ki hozta,
Választott Népét vigasztalta,
A' pogányok tartományát,
Ezeknek adá jószágát,
Kit kezekkel munkálodván
Szerzetek volt ez Országban.

24. Ezt nékiek azért mivelte,
Hogy gondgyok lenne törvényire,
Hogy

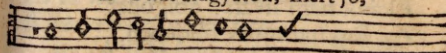
Hogy fogadná az ő szavát,
Es tennék parantsolattyát,
Es örökké meg-örzenék,
Kiért ditséretet listennek.

CVI. SOLTAR. T. B.

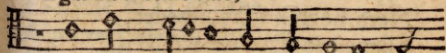
*Első-számlálása az Isten jó-rétevényinek az
Izrael népéhez, és büntetésinek.*

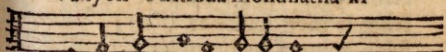
Z. Urat áldgyátok, mert jó,

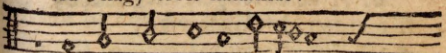
Irgalma örökké való,

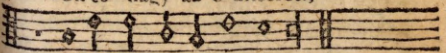
Vallyon 's kitsoda mondhatná-ki

Az ő nagy erős hatalmát?

Sok és nagy az ő ditséreti,

Kinek ki tudhatná számát

2. Bóldog a' ki az UR szavát,

Megörzi parantsolattyát,
Uram róllam emlékezzél-meg
Népedhez való kedvedért,
Kérlek engemet látogass-meg
Idvezítő szerelmedért.

3. Hogy javaival élhessek

Te választott hivednek,
Es hogy szívem örvendezhesen
Örömen a' te népednek,
Es a' te nagy dicsőségeden
Örök népeddel örvendgyen,

* 4. Atyáinkal egyetemben
Vétkeztünk felséged ellen,
Töttünk nagy sok gonofságokat;
Eltünk rút hamis életben:
Eleink nem nézték dolgodat
Az Egyiptomnak földében.

5. Hozzájok kegyességedet
Nem nézték sok jótévedet,
Ellened fokszor tselekedvén
Ama' veres tenger mellett:
Még-is meg-segíté az Isten;
Meg-mutatá nagy erejét.

6. A' veres tengert meg-feddé;
S' menten el-szárada vize,
Altal-vivé a' nagy mélységen,
Es az iszonyú nagy pusztán,
Meg-menté gyűlölői ellen
Kegyetlen kézbiül ki-hozván!

7. Ellenségnek birtokábúl
Ki-szabaditá markából,
Víz el-nyelé az ellenséget;
Egy sem marada közzülök;
Ott vévék ezekben i-zéjét,
Hivék és nevét dicsérik.

* 8. Hamar el-felejték ismét

AZ Ö SOK

Az ö fok tsuda tételét,
Segítséget tölle nem kértek;
Kivánságokra indúltak,
A' pusztán Istent megkísérték;
Es nagy hatalmát próbálták,
9. Ott kivánságok bé-rölték!

Sok étel nékik adarték,
Ugy hogy végre ugyan meg-únták;
A' táborban Moses ellen
Es az Aron ellen támadtak,
Kiket választott az Isten.

10. A' föld fel-nyilék, és Dátánt
El-nyelé és az Abiránt,
A' patvarkodókra hirtelen
Tűz esék, s' el-veszré őket;
Borjút öntének Oreb hegyén:
Annak tönk tisztelességet.

11. Tiszteket úgy el-tserélék,
Mint ha volna ő Istenek,
Barom képpen ki szénát észik,
El-felejték a' meg-mentőt,
Istenre nem lön gondgyok nékiek;
Ki Egyiptomban tsudákat tött.

12. Ö tsudáit Chám országban
Nem gondolták meg magokban,
Melly nagy rettenetes dolgokat,
Tön a' veres tenger mellett:
Kin meg-inditván nagy haragját;
Meg-ölni akará őket.

13. Ha az el-választott Moses

M 2

Nem

Nem látott volna a' néphez,
 Es ebben ellent nem tart vala,
 Es ha Istennek haragját
 Ő el nem fordította volna,
 El-veszti vala táborát.

14. A' jó földet meg-útálák,
 Kit az előtt óhajtottak,
 Ő befzedének nem hívének:
 Morgolodtak sátorokban,
 Es az ő szavát nem követték
 Ő kemény nyakú vóltokban.

15. Kin meg-haragvék az Isten,
 Ő kezeit felemelvén,
 Hogy a' pusztnán őket le-verje,
 Es őket magvokkal edgyüt
 Egy helyről másíkra kergesse,
 Es el-ofzlassa mindenütt.

* 16. Ottan hamar az ő szívek
 A' Bálpéorra csüggedtek,
 Evének halott áldozatot,
 Kiért ismétlen az Isten
 Rájok bocsáta csapásokat,
 Mert meg-bűsíták szertelen.

17. Miglen Fineás fel-kele,
 Es ő bűnöket meg-feddé,
 Ki által a' csapás meg-fzünék,
 Igaságára nékie
 E' dolog tulajdonittaték
 Mind örökkön és örökké.

18. Ismét haragra indíták

kuttyá-

Kúttyánál a' háborgásnak;
 Kin a' Móses fok gonoszt látott,
 Es töllök fok bút szenvedett,
 Szívében úgy meg-buslakodott,
 Hogy nyelve csak nem-vétkezett.

* 19. Pogány népet el nem törlek,
 Mint Isten hatta nékiek;
 Hanem azokkal elegyültek,
 Az ő dolgokat tanúlták,
 Es ő bálványokat tisztelték,
 Kik fogdosó hálók voltak.

20. Mertők az önnön fiokat
 Es az ő szép leányokat.
 Az ördögöknek fel-áldozták:
 Artatlan vért ki-ontának,
 Fiokat áldozatra adták
 A' kánani bálványoknak.

21. A' földet meg-fertezteték
 Ő öldöklő véres kezek,
 Ő magokat-is meg-motskolták
 Sokféle gonoszságokban;
 Mert méljen el bé-borulásnak
 A' bálványi bűjaságban.

22. Az Isten rájuk haragvék
 Es meg-indula ellenek,
 Örökségétül el irtózik,
 Őket adá pogány kézben:
 Kik őket szertelen gyűlölték,
 Urrá tévé az ő népén.

23. Kik őket keményen gyötrék,

M3

Nehéz

Nehéz kezekkel terhelék:
Gyakran ki-menté e' veszélyből;
Még-is ellene járának:
Hogy fanyargának illy veszettül
Hamiságok oka annak.

24. De még-is a' kegyes Isten
Meg tekinté inségekben,
Meg-halgará ohajtásokat,
Ő köréfit meg-emlité:
Meg Izáná nagy nyavalyájakat,
Es nékik meg-kegyelmeze.

25. Hozzájok enyhité ismét,
Kik fogságban tarták őket,
Segits UR Isten, és hozz öszve
A' pogányok közül széllyel.
Es Szent Nevedet örvendezve
Ditsérjük nagy ditsősséggel.

26. Az UR fel-magasztaltassék
Istene az Izraelnek,
Ditsértessék az ő Szent Neve:
Es hogy örökké úgy légyen,
Minden nép-igen szóllyon erre:
Ditsősség az Urnak. Amen.

CVII. SOLTAR .C. M.

Előszámlállyá az Isten-szabadítását, mellyet az
embereknek szokott gyakran megmutatni.

Dics

D Itsérjete az Urat, Mert nagy ő jovoita,
Es örökké meg-marad, Az ő nagy irgalma,
A' kik meg váltattak, Ő általa kegyessen,
Kintől megtartattak, Őtet ditsérjek hiven,

2. Kiket ő Támadatról
Es Nap enyészetről,
Dél felől és Elzokról
Bé gyűjte fok földről,
Kik a' szörnyű pusztán
Idestova bújdoftak,
Semmi vároft ottan
Lakásra nem találtak,
3. Holott nékik nem vala
Etelek italok,
Kin lelkek el-bádgyada,
Nagy bú szálla rájuk;
Ez ő inségekben
Istenhez kiáltának,
Kitől nagy kegyessen
Meg-szabadittának.
4. Es igaz úton őket
Nagy szépen hordozá,

M4

Holott

Holott lelnének helyet
Városra juttatá,
Ezek hát víg szível
Az UR Istent ditsérjék
Minden népnél széllyel
Nagy tsudáit beszéllyék,

5. Hogy a' szomjú leikeket
Meg-ítatá vízzel,
Es mind az éhezöket
Bé-tölté étellel:
Kik a' nagy setétben
Fogságban hevertének,
Halálos inségben
Nagy vasakat viseltek.

6. Mert az Isten ígését
ők meg-nem gondolák,
Es az ő jó tanátsit
Meg-veték tsufolák,
Kiért ők keménnyen
Meg-ostoroztatának,
Segedelmek nem lön
Midön így kiálnának.

7. De hogy ő szükségben
Kiálták az URat,
Meg-menté őket menten
Viselvén gondgyokat:
Ő nagy hatalmából
Fel-bontá köteleket,
Halál árnyékából

El ki-

El-ki botátá őket.

8. Aldgyák ezek az Istent
Ditsérjék kegyelmét,
Minden nép lözt naponként
Hirdesék tsudáit:
Ő töri fel menten

Az erős értz kapukat,
El-töri nagy könnyen
Az ő nagy vas zárjokat

9. A' bolondok kiálnának
Az ő bünök miatt,
Az Isten haragjának
Erzik benneki süllýát,
Sem étel, sem ital
Nem kell semmire nékik,
Mert a' szörnyü halál
Szemek előtt forgodik.

10. Mihelyt ők kiálnának
A' kegyes Istenhez,
Tölle meg-tartatának
Nékik lön kegyelmes:
Mihelyt ő egy szót szöll,
Meg-jóbbúl az erőtlén
A' beteg meg-gyógyúl,
Mert meg-menti az Isten.

11. Aldgyák ezek az Istent,
Ditsérjék kegyelmét,
Minden nép közt öránként
Hirdesék tsudáit,

M 5

Istennek

Istennek szivekből
Aldozzanak hűséggel,
Tsuda-tételiről
Enekellyenek szélyyel.

12. Kik hajókon járnak

A' széles tengeren,
Nagy veszélyben forognak
Kereskedést üzven,
Azok értik dolgát,
Es nagy hatalmát látták,
Számítalan tsudáját
A' mélységről gondolják.

13. Hogyha ő a' szélnék szól;

Meg-indúl leg-ottan,
Nagy hirtelen fel-zudúl,
'S habokat szélyyel hány.
Mellyek fel ütköznek,
Es az eget verdefik,
Ísmétlen le-dőlnek,
Rettegnek a' kik nézik.

14. Ugy tántorganak szélyyel,

Mint egy részeg ember
Semmihez nem kaphatnak,
Mert széles a' tenger,
De ha e' veszélyben,
Az Istenhez kiáltnak,
Meg-menti kegyesen,
Hogy el ne borúllyanak.

15. Jó időt támaszt ísmét;

A' ten;

A' tengert enyhíti,
A' fel-emelt hab vizét
Szépen le-feketeri,
Ott igen örvendnek
A' tenger tsendességén;
Ha a' partra érnek,
A' kit kívántak színtén.

16. Aldgyák ezek az Isten
Ditsérjek kegyelmit,
Minden nép közt naponként
Hirdecsék tsudait:
Es ditsérjek ötet
A' gyülekezetekben,
Magasztallják nevét,
A' Vének seregében.

** 17. Ő a' folyó vizeket
Színtén ki-szárazttya,
A' tsorgó kút-fejeket
Szárazra fordította:
A' gyümölsös földet
Meddő pallaggá téfzi;
Mert itt lok bűnöket
Törttek, és azt bünteti.

18. Elsőkkel nedvesíti
A' száraz földeket,
Folyással ékefíti
A' sovány helyeket;
Es ez illy földeket
Adgya éhező népnek;
Hogy itt lakó helyet

M6

Es V6.

Es Vároft építtének.

19. Kik e' földet bé-vetik

Es szőlőt ültetnek,

Es szép fű nevededik

Hafznokra a' népnek:

Es őket megáldgya

Hogy szaporodhassanak.

Es fogyatkozása

Ne légyen a' tsordáknak.

20. De el-fogynak ismétlen,

Es fanyargattatnak.

El-nyomatnak szertelen

Es szorongattatnak:

A' Fejedelmeket

Meg-vetettek ké téfzi,

A' puszttában őket

Ut nélkül széllyel vífzi,

21. Kegyefen fel-emeli

Ő a' nyomorúltat,

Tselédit ki-terjeszti

Mint a' sereg nvájját:

A' jók kik ezt látták,

Örvendez az ő szívek,

De szájokat dugják,

A' kik hamisan élnek.

22. A' kinek esze vagyon

Meg-nézze ezeket,

Es m-g-láttya jó módon,

Az lsten kegyelmét.

Könyör

Könyörgése Dávidnak's Királyságának e-

gész és telles birodalmáért.

Az LX. SOLTAR. Nórájára:

U R lsten kész az én szívem.

Es azon vagyon én lelkem,

Hogy tenéked énekellyen,

Hegedűben zengedezzen:

Nofza Lantok és Cziterák

Zendüllyetek-fel musikák,

Mert igyekezem én szívemben

Igy menni az Ur eleiben.

2. Ditsérlek Uram tégedet

Minden Nemzettségek előtt,

Tisztellek szép énekekkel

Minden Nép előtt víg szívvel:

Mert a' te kegyelmel-éged

A' széles Egre ki-terjed,

Felségednek szent Igasága

A' felhőket mind fellyül múllyá:

3. Magasztaltságál az égre,

Ditsőséged nyújtsd e' földre,

Szerelmes népedet tartsd meg,

Nyújtsd kezéd, engem halgass-meg,

Az lsten ő Szentségében

Megvigasztala kegyessen,

Hogy a' Sikemet én megvéfsem,

Es a' Sukóth völgyét el-mérem.

4. A' Galádot is akképpen

Meg-véfsem én nagy erőmben:

A' Manassés-is mind enyim,

Azonképpen az Efraim:
Mind e' seregek enyimek,
Erősségek én fejemnek,
Júda lesz Királyi országom,
Es én törvény szerző regnálóm!

5. A' Moáb leszén énnékem
Mint egy láb mosó edényem,
Kiben lábaimat mosom:
Es azt én bizonytal tudom;
Es tellyességgel el-bíszem
Edomra farumát vetem,
Filisteusok örvendgyetek
Az én ditső győzedelmeknek!

6. Ki vinne engemet bátran?
E' nagy kerített Városban?
Engemet ki-vezérlene
Az erős Edom földére?
Nem te tészedé UR Isten
Ki minket ütsz helyből helyben?
Hogy el-nem jövé sereginkel
Megüzetél ellenséginkel!

7. Légy minékünk segítségül,
Őrizz-meg ellenséginktől,
Mert az emberi segítség
Híjjába való epesség:
Az Isten által minékünk
Leszén erős győzedelmünk,
Es ő megszabadit bennünket
Megtapodgya ellenségünket.

CIX.

Az XXVIII. SOLTAR, nót:
*Könyörgése Dávidnak Doeg ellen, Chet.
Istusnak Judás ellen.*

OH UR Isten én ditsősségem,
Ne halgass, ne felejts-el engem,
Mert rágalmaz az istentelen,
Száját reám tátotta szörnyen,
Hazugságot szóll ellenem
Nyelvével sérteget engem.

2. Ok nélkül róllam gonoszt szólnak,
Es nagy ellenségeknek tartnak,
Azért hogy én öker szerettem
Kegyetlenül gyűlölnék engem,
En tsak Istennek szüntelen
Imádkoztam ez inségben.

3. Jokért nékem gonoszt fizetnek,
Jó szeretetemért gyűlölnék,
Támaszsz az én ellenségemre
Istentelen büntetésére,
A' Sátán állyon mellette
Jóbb keze felől nőkie.

4. Ő-néki minden ítéletben
Nehéz kárhóztatása legyen,
Es mindennémü könyörgése
Bűnre fordúllyon ő ellenc,
Hoszfú élete ne legyen
Más állyon az ő tisziben

5. Fiai legyenek árvakká
Felesége özvegy afízonna.
Gyermeki e' földön szüntelen

El-báj-

El bújdossanak helyből helyben,
Házokból ki-pusztúllanak!
Es ők széjjel koldúllanak.

6. Az Uforás ennek marháját
Ellenség vegye el jószágát,
Nelégyen segedelve neki
Inségében ne szánja senki,
Az ő arváin e' földön
Semmi Nép ne könyörüljön.

** 7. E' földről minden maradéki
El töröltessenek önéki,
Nemzete elfodgyon más részben:
Es el-ne felejtse az Isten
Bűnöket ő elejeknek,
Mellyet ők tselekedtenek!

8. Istentől ne légyen el-fedve
Az ő annyának úndók vérke,
Sőt minden bűnök önékiek
Isten eleibe érjenek,
E' földön ő hire neve,
El töröltésék örökké.

9. Azért hogy soha semmiképpen
Ő nem könyörült a' szegényen,
A' nyomorúlt embert nem szánta
Sőt a' nyavalyájt sanyargatta,
Es azt halálra kergerte,
A' kinek nagy vólt sérelme.

10. Az átkot mindenkor kívánta,
Azért méltán meg-ezik rajta,
Az áldás nem kellett önéki

Azért

Azért méltán azt el-nem vészi,
Ő magát mint egy ruhában
Öltöztette az átokban.

11. Az átok mint a' viz ő belé
Ugy folyon, kivel tellyék béle,
Minden tsontyát az ő nagy átka
Mint az ható olaj megjárja,
Atokban mint öltözetben
Övedzék minden időben.

12. Illy jutalmat ad Isten nékik,
Kik az én lelkemet kergetik.
Es reám szörnyen agyarkodnak
Eletemről sok gonózt szólnak,
Te pedig kegyelmes Isten
Légy jelen nagy inségemben!

* 13. Irgalmaddal biztatom lelkem;
Szent Nevedért őrizz-meg engem.
Mert szegény szükölködő vagyok,
En szivemnek fájdalmi nagyok,
Im el kell múlnom hirtelen
Mint az árnyék a' setétben.

14. Egy helyről másikra kell mennem;
Mint a' fászt kergetnek engem,
Az én térdeim el-lankadtak,
Bőjtölés miatt tántorognak,
Minden testem úgy elzáradtt,
Semmi kövére nem maradt.

15. Ez én nagy keferüségemben
Tűsülnak és gyaláznak szörnyen.
Fejeket rázzák midőn látnak,

Es en-

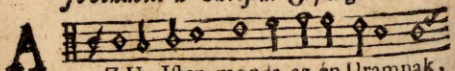
Es engem gunyolnak, bofszontnak,
Azért UR Isten segits-meg,
Nagy kegyeségedért tartsz-meg:

16. Midőn én ellenem fel-kelnek,
Tölled meg-szégyenítteszenek,
Hogy én örvendezzek szivemben,
Ezek eszenek nagy szégyenben,
Es érdemlett gyalázatban
Öltözzenek mint palástban.

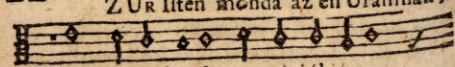
17. Az UR Istent én az én számmal,
Ditsérem szép ének mondással,
Magasztalom ötlet szüntelen,
Mert ő könyörül a' szegényen,
Es azok ellen meg-tartya,
A' kik itélik halálra.

CX. SOLTAR. C. M

Jövendőlt: a' Christus Országáról.

A

Z UR Isten monda az én Uramnak,

ülly az én hatalmamnak jóbára,

Mig ellenségedet, kik rád támadnak,

Sámoly székül vetem labad alá.

2. Az UR a' Sionból küldi páltzádat
Bírodalmodnak erősségére,

Ellen

Ellenség közt mutasd országlásodat,
Uralkodgyál a' népnek közötté.

3. Ditsőségedre a' te szentségednek,
A' Nép örvendez győzedelmeden:
Oly sok fiad tenéked születnek,
Mint az hajnali harmat a' földön.

4. Mert az UR Isten megesküött tenéked,
Mellyet meg-nem bán soha örökké,
Mekisédek rendi szerint (ezt értesd)
Te vagy a' fő Pap most és örökké.

5. Az UR a' ki ül a' te jobb kezeden;
Ha megharagszik egykor valóban,
Az hatalmas Királyokat erőssen
Hatalmával megrontya leg-ottan.

6. A' pogányokon ítéletit tartya,
Meg-tölti a' földet holt testekkel,
Ellenségednek fejeket meg-rontya,
Országá ki-hat e' földre széllyel.

7. Az úton iszik ő a' folyamattól,
Kinek vize foly nagy harfogással,
Ennekokáért ő nagy hatalmából,
Fejét fel-emeli méltósággal.

CXI. SOLTAR. 24. 62. 95. nót:

Hála-adása az Izrael népének.

H Alát adok Uram néked,
Tellyes szivből áldlak téged,
Az hiveknek ő seregiben,
Meg-vallom ditsőségedet,
Hirdetem ditséretedet,
Életemnek minden rendiben.

2. Na

2. Nagyok az Urnak tsudái,
Es a' ki azt megtekinti,
Örvendez annak az ő szive:
Az ő ditső méltósága
Es az ő szent Igasága,
Megmarad örökkön örökké.

3. Tsuda dolgait az Isten
Szerzette emlékezetben,
Kegyes és irgalmas kedvéből,
Etelt ad azoknak böven,
A' kik ötet félik hiven,
Megemlékezik kötésről.

4. Népével nagy tsudákat tett,
Hogy a' pogányok örökét,
Ő-nékiek kezekbe adá:
Merő hűség és tisztaság
Es álhatatos igazság,
Minden dolga az ő kezének.

5. Minden ő parantsolattya
Igaz minden ő hagyása,
Kiben semmi változás nintsen,
Az ő népét ő megmenté,
Es ő véllek kötést szerze,
Ki megmarad minden időben.

6. Szent és ditső az ő neve,
Es az Urnak ő félelme,
A' jó böltségségnek kezdeti?
Ki megtartya ő törvényét,
Es meg-örzi szent igéjét,
Annak megmarad ditséreti.

Tanúság az Isteni félelemről.

B

Oldog Ember a' ki az Isten,

Féli tiszteli szive szerént,

Es az ő törvényit szereti,

Nagy lesz e' földön ő Nemzete,

Öregbül az Ihivék serege,

Mert az Ur meg-áldgya és örzi.

2. Gazdagsággal ötet megláttya,
Kivel bővölködik ő háza,
Igasága megáll örökké:
Az hiveknek a' fetétségsben
Világot támaszt a' jó Isten,
Hogy láttassék rajtok kegyelme.

3. Az hű ember költsönt ad szivel,
Hamissággal senkit nem terhel:
Ez el-nem dül, megáll végiglen,
Ki az igazságot kedvelli,
Es életét ahoz rendeli,
Örök emlékezetben léssen.

4. Es ő egy szálat sem fél azon

Hogy

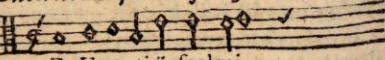
Hogy róla gonosz hir támadgyon;
Reménsége néki az Isten,
Es bátorságos az ő szíve,
Mig megláttya, hogy ellensége
Megbüntetnek, esnek vesztélyben.

5. Javait híven osztogatya,
A' szükölködőket nem hadgya;
Kiből öregbül igazsága:
Az ő szarva meg-nem hanyatlik;
Söt ékefen fel-emeltek
Betsülletes nagy méltóságra.

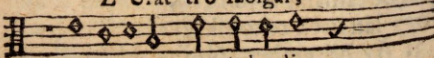
6. Hogy ezt láttya az Istenelen
Boszfonkodik rajta szívében,
Es ő nagy gonosz haragjában
Tsikorgattya fogait szörnyen,
De ha meg eped is mérgében,
De el-vész minden kívánsága.

CXIII. SOLTAR. C.M.

Ditsereti az Istennek felséges voltának.

A

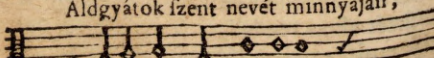
Z Urat ti ő szolgai,

Ditsérjétek mert érdemli,

Aldgyátok szent nevét minnyájan,

Ditsértésék szent felsége,

Most

Molt es örökkön örökké,

ő szent neve áldatsék tisztan.

2. Nap-kelettől Enyészetig
Aldásék neve mind végig,
Mert az Ur a' magas mennyekben
Regnál minden pogányokon,
Nagy ditső hatalma vagyon,
Melly fellyül hat a' szép egeken.

3. De ki volna hasonlatos
E' mi hatalmas Urunkhoz?
Kinél felségésb sohol nintsen;
A' ki mélyen el-alá néz,
Mindenre, valami hol lesz
Itt e' földön, és fenn az égben.

4. A' szegényt porból fel-vészti,
Es a' fárbból fel-emeli,
Allapottyát fel-magasztalván,
Fel-ülteti végezetre
A' nagy fejedelmek közzé
Az ő népe közt hazájában.

5. Az aszszony szomorúságát
ő magtalansága miatt,
Bóldog vigaságra fordittyá:
Gyermekek annyává tézi,
Es szép fiakkal szereti,
Házát gyümöltsel szaporittyá.

CXIV.

Hála-adása az Izrael népének.

H
 Ogy Izraël ki-jött Egyiptomból,
 Holott a' nép idegen nyelven szól,
 Meg-tére Jákób Háza,
 Júdat Isten magának szentelé,
 Az Izraëlt országul fel-vévé,

Ölön nékie Ura.

2. A' tenger ezt látván hátra álla:

A' Jordán vize félen fordúla,
 Mind hátra sietének:
 Az hegyek szökdöstek mint a' kosok,
 Es a' halmok mint a' juh bárányok,
 Magasan szökdösének.

3. Mi lelt téged tenger? mit térsz hátra?

Mi lelt téged Jordán? ki tűz vízfűza,
 Hogy el-szaladsz illy igen?
 Mit szöktetek hegyek mint báránykák,
 Esti halmok mint a' kis juhokkák,
 Miért szöktök illy fennyen?

4. Az

4. Az Urnak haragos színe előtt, 285
 Jákób Isten haragja előtt,
 Mind e' föld meg-rettennyen:
 Ki a' kö-szizklát tó-vizzé tészí,
 A' kemény követ vízzé cefszí
 Hatalmas erejében.

CXV. SOLTAR. C.M.

Könyörgés a' meg-szabadításért, és vigasztalás
 a' bálvány-imádó ellenség ellen

N
 Em nekünk Uram nem nekünk engedd
 Hanem nevednek adgy dicsőséget,
 Egyes igazságodért,
 Mit tsúfolnának a' pogány népek,
 Mondván: hol vagy az ő Istenek,

Ki meg-mentené őket.

2. De a' mi Istenünk erejével
 Valamit akar mindent meg-mivel
 Mind mennyen és e' földön:
 De sok bálványok a' pogányoknak
 Aranyból ezüstsől csináltak

N

Embe:

Embereknek kezekben.

3. Szájok vagyon nékik de nem szólnak,
Szemek vagyon, de semmit nem látnak,
Nints eleveniség benne:
Fülök vagyon, de még-is nem hallnak,
Orrok is vagyon, de nem szagolnak,
Szagot ők nem éreznek.

4. Kezek vagyon, de semmit nem fognak
Lábok-is vagyon, még sem járhatnak,
Nem szólnak ők torkokkal:
Hasonlók ezekhez, kik ezeket
Tsinállyák, és kik tisztelik őket,
Egyenlővek egymással.

5. De te Izraél Istenben bizzál,
Es az UR Istenhez ragafzkodgyál,
Ő paisod tenéked:
Aronnak háza Istenben bizzál,
A' nagy UR Istenhez ragafzkodgyál,
Ő meg-segíthet téged.

6. Istenfélők bizzatok Istenben,
Hidgyetek az ő segedelmében,
Bizzatok e' paisba:
Meg-emit az UR, mert szeret minket;
Es Izraélhez nyújtya kegyelmét,
Aron házát megáldgya.

7. Ő megáld mind kitsinyt és mind nagyot
A' kik ötet félík mint Urokat,
Es kik szolgállják ötet:
Az UR titeket bőven megáldgyon,
Sok áldásával szaporitson,

[Es min-

Es minden nemzeteket.

8. Megáld a' nagy UR Isten titeket,
A' ki teremtette mennyet földet,
Minden ízép ékeséggel:
Az eget ömagának megtarttya,
Földet ember fiainak adgya,
Hogy azt meglakják szélyvel.

9. Senki téged Uram nem magasztal;
Sem ditsér, a' ki halállal meghal,
Es tétetik a' firben:
Mi annakokáért, a' kik élünk,
Téged UR Isten áldunk ditsérünk
Most és minden időben.

CXVI. SOLTAR, T. B. 74. nót:

Hála-adása Dávidnak, a' vezzelemből való megszabadulásért.

Szeretem és áldom az UR Isten,
Mert meghalgatá az én beszédemet;
Könyörgésemre bajtá kegyes fülét,
Kiért imádom ötet naponként.

2. Midön az halál környül vön engem;
Es tsak nem szörnyü kötelibe ejte,
Pokolnak kinnya engem rettegette,
Nagy volt bánatom és nagy sérelmem!

3. Segítségül hívám az UR nevét,
Tartsd-meg lelkemet: 's ottan megsegíte;
Az UR hiv, igaz, és nagy ő jó kedve,
Ő megörzi az együgyűeket.

4. Mikor én nagy nyavalyában vólnék;
Ottan megmenté nyomorúkt életem:

Légy tsendességben te azért én lelkeim;
Látván segedelmet felségének.

5. Te megmentél az haláltól engem,
Szemem firaától, lábamat eséftül:
Az élők földén járok szüntelenül,
A' te színed előtt én Istenem.

6. Hittem Istenben, mikor így szóllok:
En szegény lelkeim vala nagy inségben,
Es ezt mondtam félelmes fietségben:
Hiszem hazugok minden emberek!

7. Mit adgyak az Urnak jó-téteért?
Az hálá-adó pohárt én fel-vésem,
Es az Ur jó-téteményit hirdetem,
Szent nevét áldom segítségéért.

8. Fogadásom az egész nép előtt;
Hálá-adással meg-ádom nékie,
Az híveknek halálok (minden hidgye)
Drágalátos az Ur szeme előtt.

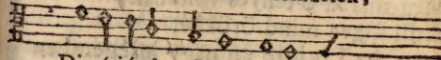
9. Imádlak téged Idvezítőmet,
Ki engem választrál szegény szolgáltnak;
Fia lévén szolgáló leányodnak,
Fel-öldözád minden kötelimet.

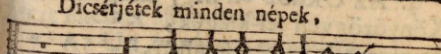
10. Aldozom néked hálá-adással,
Nevedet minden nép előtt hirdetem:
Es a' melly fogadást az előtt töttem,
Meg-állom minden előtt vigággal.

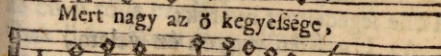
11. A' te háznak ő pitvariban,
Es egész Jerusálemben tisztellek,
Velem edgyütt az Urat dicsérjétek;
Mondgyatok Alleluját minnyájan.

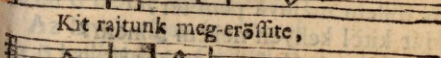
In tések minden népeknek Isten dicsőire.

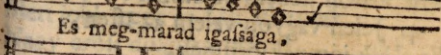
A Z Urat minden nemzetek,

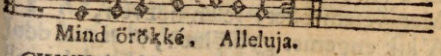
 Dicsérjétek minden népek,

 Mert nagy az ő kegyelése,

 Kit rajtunk meg-erősíté,

 Es meg-marad igazsága,

 Mind örökké, Alleluja.

 CXVIII. SOLTAR. 66. 98. Nón

Tanúság a' Dávid és Christus országáról,

A Dgyatok halálat az Urnak,
Mert nagy az ő kegyelése,

Es nagy volta szent irgalmának
Meg-marad most és örökké:

Izrael bátorsággal mondgyad,
Hogy meg-áll kegyelmessége,

Irgalmas voltáról azt vallyad,
Hogy meg-marad mind örökké.

2. Mondgyad bizvást Aronnak háza,
Hogy az Urnak ő jó kedve,
Es meg-marad irgalmassága,

Most és örökkön örökre.

Istenfelök mondgyátok mostan,
Hogy az Urnak kegyelése
Meg-marad ő tellyes vóltában,
Ettől fogva mind örökké.

3. Az Urhoz én nagy inségemben
Könyörögvén fel-kiálték,
Es meg-halgata kérélemben,
Tölle segedelmet nyerek:

Az Ur Isten vagyok én velem,
Es töllem másuvá nem tér,
Hát kitől kellyen nékem félnem?
Mit ártson nékem az ember?

4. Jelen vagyok velem az Isten,
Es a' kik jómnak örülnek,
Meg-velem őket, félen nézvén,
A' kik engemet gyűlölnék;

Sokkal jobb az Istenben bizni,
Hogy nem valamely emberben,
Sokkal jobb benne remélni,
Hogy nem a' Fejedelmekben.

5. Környül vöttek a' pogányok,
De az Ur nevében bizom,
Es olly jó reménségben vagyok,
Hogy őket mind el-le-vágom:

Mint a' méhek, környül-vöttek,
De őket el-verem menten,
Vélek edgyütt oda lesz nevek,
Mint afizú tövis a' tűzben.

6. Köröskörnyül fogtak engemet,

Es ke-

Es kerengnek környülöttem;
De én reménlem Istenemet,
Hogy őket én mind el-vefztem;
Te ellenség én rám támadál,
Es meg akarál ejteni,
De csak hijába munkálódál,
Mert életemet Isten őrzi.

7. Az Ur énnékem erőségem,
Es én ő rólla éneklek,
Csak ő énnékem segedelmem,
Es én ő benne reménlek:

Az hivek vigan éneklenek
Az ő hajlékokban széllyel,
Mert jobb keze az Ur Istennek
Nagy erős dolgokat mivel.

8. Az Ur meg-mutattya hatalmát,
Jobb karját ha fel-emeli.
Es cselekedik nagy dolgokat,
Kiket nyilván kell dicsérni:

En ellenségim meg-értsétek
Hogy az én dolgom illetén,
Hogy én meg nem halok, de élek
Az Ur dolgait hirdetvén.

9. Az Ur meg-büntete engemet,
Es igen meg-oitorozta,
De nem akarál el-vefztemet,
Es az halálnak nem ada:

Nyífsátok-meg azért kapuit
Az igazság Templomának,
Hogy bé-menvén, nagy dicsőség

Ditsérhessem a' nagy Urnak.

10. Mert tsak ez kapuja az Urnak;

Kin az hivek el bé-mennek,

Kik fel-nyitattak csak azoknak

A' kik igafságban élnek:

Ditsérlek téged énekekben,

Hogy engemet meg-alázál,

De ísmét fel-vévél kegyessen,

Es engem meg-szabadítál.

11. E' Kő, a' kit az Ház-építők

Ítélték meg-vetendőnek,

Az épületben úgy helyheték,

Feje lön a' szegelenek:

E' penig az Ur Istentől lött,

A' ki ezt ilyen rendelte,

E' dologban szemeink előtt

Csúdalatos ho'fsza, vége.

12. E' jeles napot ő magának

Készítette az Ur Isten,

Azért e' nap jelen vóltának

Vigadgyunk, minden Örvendgyen:

Uram; kérlek, hogy meg-örizzed

E' te Királyodat mostan,

Birjad és szerentséssé tégyed

Mindennémű dolgaiban.

13. Aldott a' ki az Ur nevében

El-jöve nagy dicsőséggel,

Aldunk ditsérünk egyetemben

Az Urnak háza-népével:

Erős az Isten, a' ki minket

Igyen.

Igyen meg-világosita,

A' fel-áldozandó ökröket

Köffék az óltár szarvára.

14. Te vagy az én erős Istenem;

Téged örökké tisztellek,

Te vagy jó Istenem énnékem,

Kit én szüntelen dicsérek:

Adgyatok hálát e' nagy Urnak;

Mert nagy az ő kegyelése,

Es nagy vólt a szent irgalmának,

Meg-marad most és örökké.

CXIX. SOLTAR. T.B

Tudomány az Istennek a' Szent Írásban foglal-
tatott Igéjéről, és szent Törvényéről.

Aleph. I.

A

Z olly emberek nyilván boldogok,

A' kik igafsággal járnak élteken,

Isten törvényire vagyon gondgyok,

Es a' szerint élnek minden időben,

A' kik szent bizónyságit meg őrzik,

N 5

Es az

Es az Isten szívek szerint keresik.

2. Boldogok azok-is mondom nyilván,
A' kik hamisságot nem cselekefznek,
De mindenkor az UR útáiban
Járnak, és szent ártatlanságban élnek;
Meg-hadtad, hogy parantsolatidat
Jól meg-örizzük minden mondásidat.

3. Vajha én olly boldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a' te szent útáidban,
Es engedhetnék szent törvényednek:
Ha nézhetném törvényedet valóban,
Es azt szívemben biztonnyal hinném,
Hogy soha semmi szégyenben nem esném.

4. Hálát adok néked tellyes szívből,
Hogy meg-tanítasz te ítéletidre,
Mellyek tiszták minden hiba nélkül:
Meg-tartom, és gondom lesz törvényedre;
De kérlek téged, óh én Istenem,
Hogy soha örökké ne hadgy-el engem.

5.

Beth. 2.

Beszéld-meg mit tegyenek az ifiak,
Hogy ők élhessenek fegyhetetlenül.
Szent igéd szerint úrokat szabják:
En téged kerestelek szüntelenül,
Kérlek UR Isten tellyes szívemből
Ne hadgy el-tévelyednem törvényedről;

6. A' te igédet rejtem szívemben,
Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged.

De

De meg-maradgyak te öfvényedben:
Minden dolgomban megtartom törvényed,
Aldott Isten taníts-meg engemet,
Hogy igazán értssem rendelésedet.

7. Ítéletedet én ajakimmal,
Es a' te szádnak ő kegyes beszédéd
Elő számíalom halá-adással,
Kötésseddel vigasztalom szívemet;
Bizonyságidon örvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.

8. Szüntelen gyönyörűségem nékem
Vagyon csak a' te parantsolatidban,
Te útáidat gyakran emlitem,
Hogy meg ne essem valaha azokban;
Szent igazságodban minden kedvem,
Es a' te igédet el nem felejttem.

9.

Gimel 3.

CSelekedd ezt szolgáddal kegyesen;
Hogy én élhessek tovább e' világban;
Es szent Igédet meg-tartsam hiven,
En szemeimet nyírd-meg világossan;
Hogy a' te törvényed meg tekintsem;
Es annak csudáit elzembem vegyem.

10. Miglen én e' földön járok-kelek;
Ne rejsz-el töllem parantsolatidat,
Mert kívánság miatt el-epedek:
Igen óhajtom szent igazságodat,
A' te ítéletedhez szívemben

Nagy kívánságom volt minden időben:
11. Uram a' kevélyeket meg-rontod,

N 6

Atok.

Atkoztak, és nagy büntetésre méltók;
A' kik meg-verik parantsolatod,
Fordúllyon-el rólam ö gyalázattyok,
Kik csak azért gyaláznak szolgálodat.
Hogy meg-örzöm a'te bizonyágodat.

12. A' Fejedelmek en reám törnek,
Midön öszve gyűlnek; de a'te szolgálád
Szentségét nézi itiletednek,
A' melly én szívemnek nagy örömet ad,
Bizonyágid nékem vigságim,
Es minden dolgomban tanács adóim.

13.

Daleth 4.

DE lám a'porban hever életem,
Mintha majd vitetném a' koporsóban;
Elefesz-meg szent Igéd szerint engem,
Midön útaimat elő-számlálván
Fel-kiáltek, ottan meg-segítél,
Tanits engem törvényedre jó kedvel.

14. Add értenem parancsolatidat,
Es elmélkedem a'te csudáidról,
Es elmémben foglalom azokat:
Szivem keferűség miatt ki-buzdúl,
Igéreted szerint segits engem,
Hogy tölled ismét meg-erősittefsem.

15. Az hamis útról Uram térít-el,
Törvényednek vezérly igaz útára,
Kin ember járhat szép csendességgel:
Juttass kegyessen szent igazságodra,
A'te itéleted el-választom,
Igazságodat szemem előtt tartom.

16. Bi-

16. Bizonyágidra hajtom szívemet,
Es életem azok szerint rendelem,
Ments-meg szégyen-vallástól engemet,
Ha meg-tartatik általad én szívem,
Parantsolatidra lesz nagy gondom,
Es víg örömmel azokat meg-futom.

17.

He. 5.

EN Istenem tanits útaidra,
Hogy szent törvényedre gondot viseljek;
Es azokat meg-tartsam mindenha:
Adgy értelmet, igazgass Uram, kérlek,
Hogy törvényedre örizzem hiven,
Es meg tartsam mindenkor én szívemben.

18. Igazgass, vezérly, hogy ne vétkezzem,
Mutass-meg parantsolatid ösvényét,
Mert azokban igen gyönyörködöm,
Te rendelésedre hajtsad szívemet,
Nagy figyelmetes együgyűségben,
Es engem ne hadgy esnem fősvénységben.

19. Fordítsad-el az én szemeimet.

Hogy hijába-valókat ne nézzemnek,
A'te útdabban éltes engemet,
Szolgáddal láttass szent igéretednek
Bé töltését, a' ki téged tisztel,
Es mindenkor fél-alázatos szível.

20. Végy-el rólam minden gyalázatot,
A'kitől én igen felek, rettegek,
Jók a'te ösvényid, és azokat
En meg-tanúlni igen örvendezek,
Törvényedben gyönyörködik szívem.

N 7

Igazsá-

Fordúllyon hozzám Uram kegyelmed,
Segedelmedet adgyad hogy láthassam,
Igéretedből velem ezt tegyed,
Hogy szájakat azoknak bé-dughassam,
A' kik engemet gyaláznak szörnyen,
Mert bízom a' te szent ígéretedben.

22. Igaz ígédet ne vedd-el tőlem,
Hogy az mindenkor légyen az én számban,
Szerzésedben vagyon reménségem,
Te törvényedet szivemben foglalván,
A' szerint élven most és mindenkoron.

23. Szüntelen járok én nagy örömmel,
Mert te parantsolatidat követem,
Szivem mindenkor azokra szemlél,
A' Királyok előtt bizvást beszéllem
A' te bizonyágidat, melyektől
Meg nem rettenek, nem félek szégyentől.

24. Gyönyörködöm a' te törvényedben,
Minden parantsolatidat szeretem,
Mindenek felett egész éltemben,
Az én kezeimet én fel-emelem
A' te kedves parantsolatidra,
Es én azokról beszélek mindenha.

Gondold-meg azt, és jussón eszedben,
A' mit szolgádnak egyszer meg-igértél
Jó reménséget adván szivembe:

Minden

Minden inségben vagyok bátor szível,
Mert a' te szent beszéded engemet.
Meg-újít, és el-vészi sérlemedet.

26. A' kevély népek csufolnak engem
Es nevetnek; de nem gondolok vélek,
Hogy törvényedet azért meg-vetném:
De a' te ítéletidre tekintek,
Mellyeknek tisztaságát jól tudom,
Es magamat azokkal vigasztalom.

27. Es miként az istentelen népek,
Kik el-fszakadtak a' te törvényedről,
Gondolatimnak nagy bút szereznek,
Azonképpen én a' te szerzésidről
Enekletem én nagy örömömben,
Az én bújdosásimnak minden helyén.

28. Sem éjjel sem nappal meg né szünőm
A' te nevedről gyakran emlékezni,
A' te parantsolatod keresem,
Főképen erre szoktam vágyakozni,
Minden előtt magamban el szántam,
Hogy a' te törvényedet én meg-tartsam.

Híszem te vagy az én örökségem,
Teljes örömmel azért azon lélek
Hogy a' te ígédet meg-örizzem:
A' te színed előtt szívből könyörgök,
Kegyelmezz-meg Ur Isten énnékem,
Mert szent ígéreted vigasztal engem.

30. Jól meg-gondolom az én útamat,
Hogy a' jó útról el-ne tévelyedgyem.

Arra

Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonyosádigra lábaim terítem,
Igen fíetek, nem késem semmit,
Hogy megtarthassam szent parantsolatid!

31. Megfoltzottak az istentelenek,
El-pusztítanak, de mindazonáltal
Töllem törvényid nem felejtetnek:
Még éjféلكor fel-kelek vigasággal,
Es tegedet ditsérlek, és áldlak,
Ítéletieért szent igaságodnak.

32. Az olly népekhez adom magamat,
A' kik téged félnék, és rád néznek,
Es meg-tarttyák parantsolatidat,
Bövségével te kegyelmeiségednek
Tellyes e' világ, azért én Uram,
Szent törvényedre tölled taníttassám!

33.

Terb, 9.

IMé szegény szolgálóddal fok jót töl,
Szent ígéreted szerint megfegítél,
Kin most-is örvendek tellyes szívöböl:
Taníts, és áldgy engem jó értelemmel,
Engedd nekem szent ísméretedet,
Mert én igaznak tartom törvényedet.

34. Minckelőtte megbüntettetném,
Az igaz útát elvétettem vala,
Most életem ígédhez rendelem;
Nagy szorgalmatossággal nézek arra,
Uram jó kedvű vagy, és irgalmas.
Azért szerzésedre engemet oktas!

35. A' kevélyek róllam hamiságot
Kölnék

Kölnék, de én a' te szent törvényedet
Meg-örizem parantsolatidat:
Kövér az ö szívek és el-fel düllyedt,
En pedig a' te szent törvényedben
Gyönyörködöm én tellyes életemben.

36. Jómra lett nekem hogy megalázál,
Hogy megtanúlnám a' te törvényedet,
Kin igyekezem nagy ohajtással,
Aranyt, ezüstöt, és egyéb effélet,
Kit az emberek nagyra betsülnek,
Törvényedhez képest tartok semminék.

37.

Jod, 10.

KEzeiddel formáltál engemet,
Taníts-meg azért parantsolatidra,
Hogy tudgyam törvényednek értelmét
Es ezen indulnak nagy vigaságra
Az Istenfélők, látván e' dolgot,
Hogy ígédben vetem bizodalomomat.

38. Igaz vagy Uram íreletedben,
Tudom hogy senkit nem büntetisz méltatlan
Engem-is méltán büntetisz ekképpen,
Kérlek tselkedgyed ezt irgalmadban,
Hogy én meg-vigasztaltassam megint,
Szolgádnak mondott ígéreted szerint.

39. Nagy Irgalmadat mutald meg nekem,
Hogy éllyek, mert tsak a' te törvényedben
Vagyon minden én gyönyörűségem,
A' kevélyek eszenek szégyensé gben,
Kik engem hamis okkal terhelnek,
De én a' te törvényedről bezzélek.

40. Térjenek hozzám mostan mindenek,
Kik téged félnek, törvényed tisztelik,
Es a' te bizonyosságidnak hisznek:
Tisztá én szívem; el-sem tévelyedik,
De megtarttja parantsolatidat,
Hogy ne vallyak szégyent, se gyalázatot.

41

Caph, 11.

LElkem el-fogy nagy kívánságában,
Midön várom a' te segedelmedet,
Bizván igédnek fogadásában:
Ugyan elfárasztom az én szememet
Nagy várakozás miatt, így szólván:
Mikor vigasztalsz-meg engem valóban?

42.

Noha én csak nem hasonló vagyok
A' füstön elszórt száraz tömlőhöz,
Szerzéfidre még-is gondot tartók,
Miglen kell várnom, mikor láttál ügyemhez
Mig halasztod-el ítéletedet,
Es ha büntetted-meg ellenségimert?

43. A' kevélyek, kik szent törvényedet

Megvetik, titkon nékem vermet álnak,
De ha tekintyűk szent szerzéfidet,
Minden parantsolatid jók, igazak,
Nagy méltatlanul kergetnek engem,
Tarts-meg azért, és légy én segedelmem.

44. Csak nem elvesztének ők engemet,

Es majd ugyan eltörlének e' földről,
Még sem hagyom-el szent törvényedet,
Tartsd-meg életemet kegyeliségedből,
Hogy megtartsam Felséged köréfit,
Es megőrizzem szádnak bizonyágit.

45

Lamed, 12.

45.

MInd örökké Uram a' te igéd,
Megáll és megtart a' magas ményekben
Azonképpen Isteni hűséged
Megmarad örökké minden időben,
Mint ez alsó föld, kit te fundáltál,
Ki az ő helyében mindenkor megáll.

46. Mind ma és mind örökké megálnak,
A' miket te rend szerént teremtetél,
Es tenéked mindenek szolgálnak,
Hogyha magamat a' te törvényeddel
Nem vigasztaltam volna, már régen
El-veszttem volna én nagy inségemben:

47. Nem felejttem-el szent törvényedet,
Es gondot tartok parantsolatidra,
Mert te azokban éltettfz engemet,
Tekints Uram kegyelmesen szolgádra,
Légy segítségem, mert tiéd vagyok.
Es törvényednek őrzésére vágyok.

48. Az Istentelenek reám titkon
Intselkednek, éstörnek életemre,
En elmélkedem bizonyásigidon:
Es minden dolgot ha megnézek végre,
Látom hogy mindenek elmúlándók.
De a' te törvényid megmaradandók.

49.

Mem, 13.

NAgy szerelmem vagyon törvényedhez,
Mellyről naponként örömeft beszéllek,
Mert ez nékem víg örömet szerez:
Te parantsolatid bőltsebbé tésznek

Enge-

Engemet minden ellenségimnél,

Mert örökké töllem nem távoznak-el.

50. Tudósb vagyok én Tanítóimnál,

A' mellyeket nagy böltsékek tart minden,

Mert bizonyosságod elmémben megáll:

Még a' véneknél-is böltebb vagyok én,

Mert törvényed szemem előtt tartom,

Es elmémet attól el-nem fordítom.

51. Minden hamis út el-kerülök,

Hogy lábam ne járjon gonosz ösvényen,

Igéd megtartásának örülök,

Ítéletedet tekintem szüntelen,

Azoktól soha el-nem távozzom,

Kik által én te tölled tanittatom:

52. A' te beszéded édes és drága,

Még az méznél-is édesb az én számban,

Kimondt' atatlan gyönyörű volta:

Igédben van böltségesem fundálván,

Böltségesemet abban keresem,

Az hamiságnak ösvényit gyűlölöm!

53. Nun, 14.

○ Ranként fákyám nékem szent Igéd,

Melly világot tart nékem útaimban,

Hogy egyenesen járjam ösvényed,

A' mellyen én járhatok bátorságban,

Megesküszöm neked, és megállom,

Hogy igaságodnak jussát megtartom.

54. Felette igen megnyomorodtam,

Enyhíts meg, és végy-fel engem ismétlen,

A' mint nékem megigérted Uram,

Az ál-

Az áldozat, kit szájam neked téssen,

Kérlek hogy legyen kedves te nállad,

Es ítéletedet tudtomra adgyad.

55. Halálos veszélyben forog lelkem,

Ugy hogy markomban hordozom életemet,

Szent törvényedet még sem felejttem:

Az hitlenek, kik gyalázzák nevedet,

Tört vétnék nékem mindenütt széllyel:

Szent szerzésidről még sem távozzom-el.

56. Bizonyágidat öröktül birom,

Es azokat tartom drága kintsemnek,

Azokban lesz minden vigaságom,

Szivemet hajtom a' te törvényednek

Megtartására minden időben,

Es azokat megörzöm mind végiglen;

c 57. Samech, 15.

○ Sztönösen gyűlölöm azokat,

A' kik mindenkor tsak gonolzt gódnak

De szeretem parantsolatidat,

Es tsak tégedet tartlak óltalmamnak,

Igéretedben van reménségem,

A' te szent igéd megvizalztal engem!

58. Gonolzt-tévők mennyerek-el töllem,

Mert én azt mind megakarom tartani,

A' mit az lsten parantsol nékem,

Igéd szerint siefs engem táplálni,

Hogy élhessek, segitts-meg Ur lsten,

Ne szegyenüllyek-meg reménségemben!

59. Légy gyámódom, adgy jó egészséget,

Ugy léfzen énnékem kedves törvényed,

Abban

Abban kérelem én örömhözmet,
Az ollyakat te mind az földhöz vered,
Kik el-hajlanak igazságodtól,
Es minden dolgokban járnak álnokúl,

60. Gonoszokat te el-vettisz e' földről,
Mint a' falakot, vagy értnek szemetét,
Bizonyosságodat szeretem szívből,
Szivem félelmében előtted reszket,
Testem el-repedtt nagy rettegésben,
A' te kemény ítéletedre nézven.

61. *Ain, 16.*

PErpatvar nintsen nékem kedvemben,
Igaz ítéletet tészek mindennek,
Ne adgy azért azoknak kezekben,
A' kik engemet szüntelen kergetnek;
Szolgádat minden jóra vezérlyed,
Es a' kevélyek ellen védelmezzed.

62. Az én szemeim elfogyatkoztak,
Ugy nézik és várják segedelmedet,
Igédnek igazságát ohajtyák:

Ne késsél Uram, segíts-meg engemet,
Szegény szolgáddal tégy kegyelmesen,
Taníts igédre, és oktass törvényedben.

63. Szolgád vagyok, adgy értelmet nékem
Hogy érthessim a' te bizonyosságodat,
Es jó értelmében gyönyörködgyem:

Ideje Uram hogy láttasd dolgodat,
Mert nints már helye az igazságnak,
A' te törvényid mind hátra hagyatnak.

64. Azért a' te parantsolatidat

A' tisz-

A' tiszta aranynál inkább szeretem,
Mindennél tellyebb tartom azokat,
Eletemet azok szerint rendelem,
Mert igaznak tartom mindenképen,
Az hamis ösvényt gyűlölöm erőssen.

65.

Pe. 17.

RAkvák bizonyosságid nagy tsudákkal,
Hogy azért megtarthatlam én szívemben
Azon igyekezem buzgosággal:
A' te igéd, ha kik vészik észekben,
Setét sziveket meg-világosít,
Együgyűeket böltséfségre tanít.

66. Fohászkodom gyakran én számmal,
Mert én azt nagy szivem szerint kívánom,
Hogy törvényedet értsem bizonynyal;
Tekints reám, szinedet enged látnom,
Irgalmazz nékem, lám nagy jó kedved
Azokhoz, a' kik szeretik szent neved.

67. Szent igédben vezérlyed útamat,
Es őrizz-meg engem a' hamisságtól,
Hogy az rajtam ne végyen hatalmat:
Ments-meg a' népnek nyomorgatásától;
Hogy örömmel törvényedet nézzem,
Es parantsolatidat meg-őrizzem.

68. Világosítsd ortzádat szolgádon,
Es taníts-meg, hogy én jól meg gondoljam
Szerzésed engem mire tanítson,
Könyhűllatásom szememből ki-folyam
Mint a' patak, azért hogy a' népek
Betsületet nem tésznek törvényednek.

SUMMA szerint Uram te igaz vagy
Mindennémű tetselkedetedben,
Ítéletednek igasága nagy;
Igaságodat vehetik eszekben,
Bizonyoságidat a' kik meg-nézik,
Es parantsolatidat meg-örizik.

70. Meg-öla' bú nagy indúlatomban;
Midőn tekintem a' te szent ígédet,
Hogy az ellenség tsúfollya bátran,
Es el-felejtí minden beszédidet,
A' te szent ígéd igen szép tisztá,
Szolgád azért szereti és meg-tartya.

71. En kitsiny és meg-vettetett vagyok;
De még sem felejttem-el törvényedet,
Sőt mindenütt arra gondot tartók:
Szent igaságidnak nem látyák végét;
Mert ők mind örökké meg-maradnak,
Törvényed, törvénye az igaságnak.

72. En kergettetem, vagyok inségben;
De nem gondolván semmi nyavalyámmal,
Gyönyörködöm a' te törvényedben:
A' te igaságod örökké meg-áll,
Mellyet nekem jelents-meg kegyesen;
Es batorságos léfzek életemben.

TEllyes szivből hozzád efedezem;
Uram halgass-meg engem kegyelmesen;
Hogy rendeléfedet meg-örizzem:

Kérlek

Kérlek szabdits-meg engem UR Isten,
Es leg-ottan igyekezem azon:
Hogy bizonyoságid meg-tartsam jó módon.

74. Gyakorta reggel viradta előtt
Te hozzád könyörgésemben kiáltok,
Ígédben vetvén reménségemet:
Előbb hogy nem el mennek a' virasztok,
Az én szemeim vigyáznak, néznek,
Esa' te szent ígédről elmélkednek.

75. Kegyeségedért halld meg beszédem
Tartsd-meg életemet igaságodból,
Hadd vidámúlyon-meg az én szívem;
Mert a' fok hitetlen nép reám tódúl,
Es engem szertelen fanyargatnak,
De a' te törvényidtől távol vagynak.

76. De te én hozzám Uram közel vagy,
Es benned bizom én minden időben:
Szent törvényidnek igasága nagy,
Bizonyoságid fundáltattak ekképen,
Hogy örökké meg-maradnak, tudom;
Es jól értem, azért nyilván ki-mondom.

VEdd eszedbe én nagy inségemet,
Es én nyavalyáimból szabadits-meg,
Mert nem felejttem el-törvényedet,
Fogadd-fel ügyemet, és vedelmezz-meg,
Meg-tekintvén szent ígéretedet,
Az halál ellen tartsd-meg-életemet.

78. A' gonoszoktól (minden meg-hidgye)
Segítség, és idvétség távol vagyon,

Mert

Mert ők nem néznek szent szerződésre;
Szent irgalmasságod nagy mindenkoron;
Uram tarts-meg engemet: hogy éljek
Igassága szerint ítéletednek.

79. Bizonyosságodat én nem hagyom-el;
Noha én reám nagy fok népek törnek,
Kik gyűlölnek, és kergetnek széllyel,
Oh melly szerelmes ez az én szívemnek;
Hogy ellenségi az igazságnak
A'te igéddelemmit nem gondolnak;

80. Parantsolatodat én szeretem,
Es soha el nem távozom azoktól.
Kegyelemből tartsd-meg-életem;
Te igaz beszéded mindent fellyül múl.
Szent ítéleti igazságodnak
Mostan és mind örökké meg-maradnak!

81. *Salm. 21.*

Uznek kergetnek a' Fejedelmek;
Noha semmit senkinek nem vérettem;
Szent Igéd-ül szívemben rettegek,
De ígéretedben örvendez lélkem,
Mint a' ki talál nagy gazdag prédát;
Avagy mint a' ki nyer fok drága marhát;

82. Az hazugságot igen gyűlölön
Semmit e' földön inkább nem ütölok,
De a'te törvényedet szeretem:
Igasságodon olly igen vigadok;
Es meg-gondolván ítéletedet,
Naponként hétszer dicsérlek tégedet!

83. Nagy békefészek vagy azoknak;
A' kik

A' kik szeretik a'te törvényedet,
Semmi vesztélyben ők nem akadnak;
Várom Uram a'te idvességedet,
Abban forgatom minden gondomat;
Hogy cselekedgyem parantsolatidat.

84. Bizonyosságidra gondot tartlelkem;
Mert én olly igen szeretem azokat,
Es én csak azokban gyönyörködöm,
Bizonyosságidban gyakorlom magamat,
Előtted vagyok minden életem
Nincsen el-rejtve tőled én ösvényem!

85. *Thau. 22.*

Zengő kiáltásom jusson hozzád;
Es igazságodat adgyad értenem;
A' mint szent igédben fel-fogadtad,
Jusson előbbén én esedezésem,
Szabadíts-meg minden inségemből;
A'te régen tört szent ígéretedből.

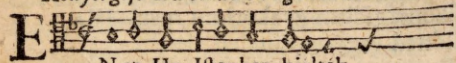
86. Ha én meg-tanulom szerződésedet;
Az én ajakimmal dicsérlek téged,
Nyelvem hirdeti szent igédet,
Mert minden törvényed és ígéreted
Merő hűség, és tiszta igazság,
Kiben nem találattik semmi hűség!

87. Ments-meg Uram engem kezeiddel;
Es légy erőfő segedelmem énnékem,
Mert törvényedet szeretem szívvel,
Távoztatásodat várom Istenem,
Kiben vetettem reménségemet,
Mert igen kedvellem szent törvényed!

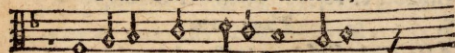
88. Eltér csak azért kívánnya lelkem,
Hogy ő tégedet Uram ditsérhesen,
Ítéleted légyen segítségem,
Mint egy el-vezett juh úgy bujdosom én.
Uram keress-meg engem szolgádat,
S' nem felejttem-el parantsolatodat.

CXX. SOLTAR. T. B.

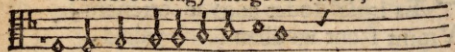
Könyörgése Dávidnak rágalmazói ellen.

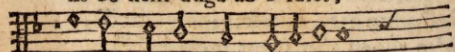
N az Ur Istenhez kiatek,

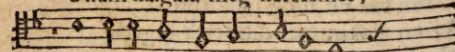
Mikoron nagy inségben valék,

Es bé nem dugá az ő fülét,

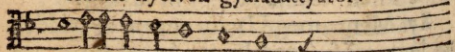
Uram halgass-meg kéréfemet,

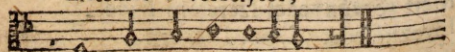
A' népeknek hazug szájoktól,

Hamis nyelvek gyalázattától!

Eletemet e' vefzelytől,

Tars-meg kegyelmességdből.

2. Vallyon a' te csélcspó nyelved

Mitsoda

Micsoda hasznót ad tenéked?
De minémü jó dolgot teher,
Hazudozásával mit nyerhet?
Szintén mint a' nyil a' kézivben,
Kit a' vitéz meg-von kezében,
A' melly éget olly sebesen,
Mint tűz a' fenyő tövisben.

3. Oh melly igen nehéz énnékem
Ez itt lakásom és életem,
A' Mésékíták sátorában,
A' Kédáriták hajlékában!
En ezen olly igen kesergek,
Hogy kik békeséget gyűlölnék,
Azoknál kell foká laknom,
Kik között nagy én bánatom.

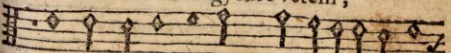
4. En mind csak békeséget szoltam,
Háborgástól magamat ottam,
De ez nem tetszik ő nékiek,
Csak had és hartz kell ő kedveknek.

CXXI. SOLTAR. T. B.

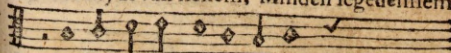
Tanúság az Istennek óltalmáról.

Zemem az hegyekre vetem,

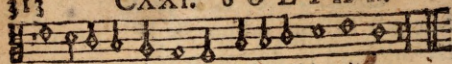
Mert fellyül van nekem, Minden segedelmem

Isten az én reménségem,

O 3

Kiaz

Ki az Eget formálta, Es' földet alkotta,

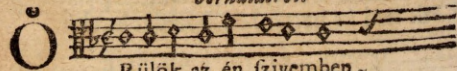
2. Lábod botlani nem hadgya,
Es' ki rád vigyáz, Nem szunnyadozik az
Izraelt hozzá fogadgya,
Mert az nem aluszik-el, De rájok gondot visel

3. Az UR téged meg-örizzen,
Kézét rád terjesztvén, Arnyékkal bé-fedgyé,
Hogy a' Nap ő hévségében,
Néked ne ártson éjjel, Az Hőld az ő fenyé-

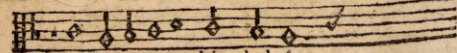
4. Az UR őizze örökké, (vel.)
Lelkedet eفتől, Mentse-meg veszélytől:
Az UR hiven meg-örizze,
A' te ki-menéfedet, Es te bé-jövéfedet,

CXXII. S O L T A R. T. B.

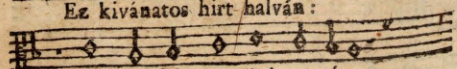
*Tanúság az Isteni szolgálatról, és a' világi gu-
bernálásról.*

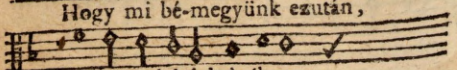
Rülök az én szívemben,

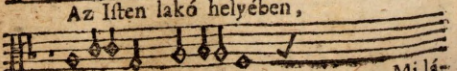
Ez kíváncsú hírt halván:

Hogy mi bé-megyünk ezután,

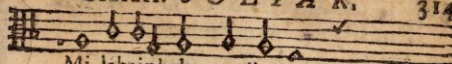

Az Isten lakó helyében,

Jerusálem kapuiban.

Mi lá-

Mi lábainkal meg-álván,

A' Jerusálem jól meg-épült,

Sok ékes épületekkel,

Holott szép polgári rendel,

Minden fele nemzet egyben gyült.

2. Az Urnak minden nemzete,
Mint meg-hadta Izraélnek,

Gyűllyenek Jerusálembe.

Es ott az Istent dicsérjék?

A' székek ott tértnek-fel,

Kiken Dávid háza itél,

Es ott az igazság lakozik,

Kérjetez jót e' városnak,

Békeség legyen azoknak,

Kik e' Várost tisztán szeretik.

3. Légyen te kö-falaidban,

Tisztelet és jó békeség,

A' kölség közt egyenesség,

Jó szerentse házaiddban,

Az én atyámfiaiért,

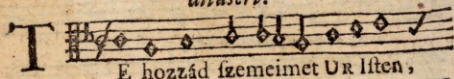
Es ott lakó felemért,

Adgyon Isten jó békeséget.

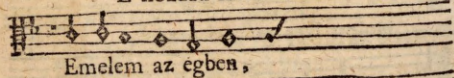
Sentségiért én ez helynek,
Melly szerzetett az Istennek,
Minden jót kívánok tenéked.

CXXIII. SOLTAR. T. B.

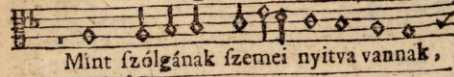
Könyörgése az Izrael népének a' meg-szabadításért.

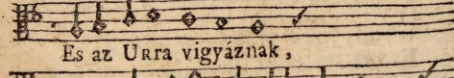
E hozzád szemeimet Ur Isten,

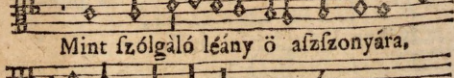
Emelem az egben,

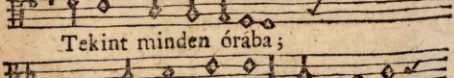
Mint szolgálának szemei nyitva vannak,

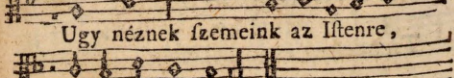
Es az Urra vigyáznak,

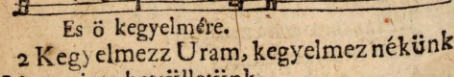
Mint szolgáló leány ő afszonyára,

Tekint minden órába;

Ugy néznek szemcink az Istenre,

Es ő kegyelmére.

2. Kegyelmezz Uram, kegyelmezz nekünk
Mert nints betsülletünk,
Minden olly szertelenül gyaláz minket,
Kinél

Kinél fellyeb nem lehet:
Kevély népek minket szörnyen nevetnek,
Rajtunk tsufságot üznek,
Negédes szókkal úgy nevettetünk,
Kikkel eltölt lelünk.

CXXIV. SOLTAR. T. B.

Hála-adás a' meg-szabadításért.

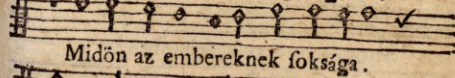
Z Izrael ezt nyilván mondhattya,

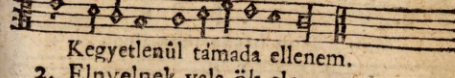
Ha az Isten nem lött volna velünk

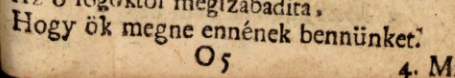
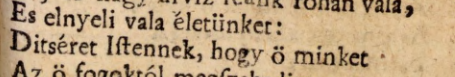
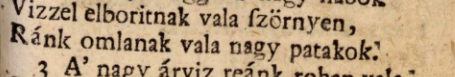
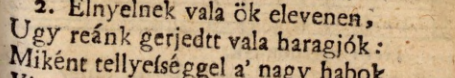
Ha ő nem/lesz vala segítségünk,

Midőn az embereknek foksága.

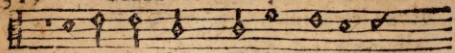

Kegyetlenül támada ellenem.

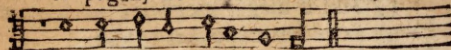

2. Elnyelnek vala ök elevenen,
Ugy reánk gerjedtt vala haragjók:
Miként tellyességgel a' nagy habok
Vizzel elboritnak vala szörnyen,
Ránk omlanak vala nagy patakok!

3. A' nagy árviz reánk rohan vala;
Es elnyeli vala életünket:
Ditséret Istennek, hogy ő minket
Az ő fogoktól megszabadita.
Hogy ök megne ennének bennünket.

A' pogány közt minden mondta,

Ez nyilván az Isten dolga,

2 Az UR mutatá hatalmát,
Mivelünk tön nagy tsudákat;
Azért öt ditsérjük itten,
Örvendezzünk sziveinkben.

Hozd-ki UR Isten a' többit-is,
Vesd végét ö fogságoknak-is;
Mint az erős zugó széllel
Mind e' föld megfűzárad széllel.

3 A' kik nagy könyhúllatással,
Búzáat vernek nagy bánattal,
Aratáskor azok széllel
Aratnak nagy víg örömmel:
Sirva mennek-ki a' verésre,
A' magot hintik keferegve:
De a' jó kévéket olztán
Béhordgyák nagy vigaságban.

CXXVII. S O L T A R. C. M. a' 117 Nót.

Tanúság az házi és köfségi gondviselésről.

Hogyha ember házat épít
Isten segedelme nélkül,
Ott a' munka híjába kél:
Ha Isten nem örzi népét
Es a' várost meg-nem ójja,
Az örökönek semmi haszna.

2. Híjába keltek-fel reggel,

Nagy

Nagy későn fekenni menvén,
Alig esztek a' kenyérben,
Kik kerestek veréjéssel;
Holott kit az Isten szerez
Annak könnyen ád eleget.

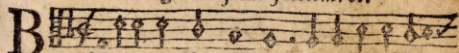
3. A' kinek gyermeki vannak
Szép ajándékkal láttatik,
Melly az Istentől adatik:
Kedves áldása az URnak
A' ki láthattya magzatit,
Önnön méhenek gyümölsit.

4. Oh melly drága adományok,
Hogy ez illy apró gyermekek
Ekésen felnevelkednek!
Es ök szüntén ollyaténok,
Mint a' nyilak a' kézivben
Az erős vitéz kezében.

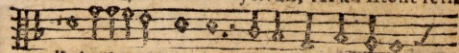
5. Nyilván boldognak mondatik,
Ki bővelkedik azokkal,
Rakva ö tegze nyilakkal:
Szégeny ö rajtok nem esik,
Ha ellenség a' kapuban,
Bé-idézi vádolásban.

CXXVIII. S O L T A R. C. M.

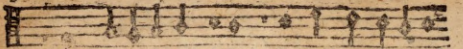
Tanúság az Isteni félelemről.

Oldog az ember nyilván, Ki az Istent féli.

Ö útáiban járván. Ösvenyit kedvelli,

Mert magadat tápláled, Kezed munkáját,

Isten meg-áldgya dolgod, Lát jó állapotát,

2. Feleséged házadban

Mint a' szőlő-vefzfő,
Gyümölsőt szépet hozván;
Ha eljő az idő:

Meglátod gyermekider
Te asztalod környül
Reggel, mint olaj-vefzfő,
Kikben szived örül.

3. Ez igen szép ajándék;

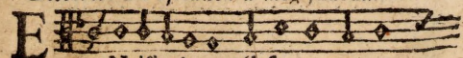
Kit az Isten enged
Az ő benne hívőknek,
A' kiket ő szeret:
Ő megáldgya éltedet
A' Sion hegyéről,
Sok jóval lát tégedet
A' Jerusálemből.

4. Es végre te meglátod!

Fiadnak fiait,
Israelnek tsudálad
Nagy szép békeffégit.

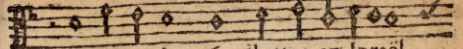
CXXIX. SOLTAR. T.B.

Dicséreti az Istennek a' meg-szabadításra.

N ifjuságomtól fogva engem,

Sanyar.

Sanyargattak, mondhattya az Izrael

Régtől fogva sok bűt töttek nákem,

Még sem fogyathattak-el tellyességgel.

2. Kerefztül széllel az én hátamat
Megszántották, és megfzaggatták szörnyen
Vontanak rajtam nagy barázdákat,
Ugy hogy testemben semmi ép tag nintsen.

3. De az Igaálnak jó Istene

El-fzaggatá az ellenség kötelét:
Kik irégykednek Sion hegyére,
Nagy szégyenség térítse hátra őket.

4. Mint az hitván fit olyak legyenek,

A' melly szokott nőni az ezterbákon;
El-afz mincelötte kinyönek,
A' kiben nintsen sokol semmi haszon.

5. Kin az arató nem talál annyir
Hogy egy marokkal válót arathatna,
Nem hogy köthetne valami kévét,
A' kit ember ölébe szoríthatna.

6. Es a' kik itt elmennek, ne mongyák:

A' kegyes Isten áldgyon meg titeket,
Aratástok legyenek szaporák,
Az UR nevében áldunk benneteket.

CXXX. SOLTAR. T.B.

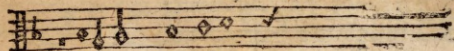
Könyörgés a' bűn bocsánatért.

Teho.

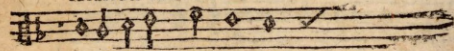
T

E hozzad tellyes szívből,

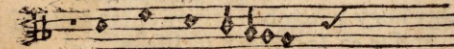
Kiáltok szüntelen,

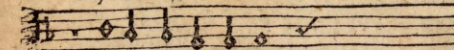
E' fíralmas mélységből,

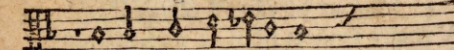
Halzáis-meg UR Isten,

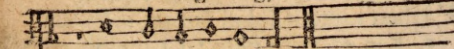
Nyírd-meg te füleidet,

Midőn téged'hivlak.

Tekints-meg én igyemet,

Mert régen óhajtlak.

2. Ha Uram bűnünk szerint
Minket büntetnél meg,
Uram e' világ szerint
Ki állhatna úgy meg?
De a' te irgalmad nagy
A' téged félőkön,
Es te engedelmes vagy,
Hogy ditsérjen minden.
3. Ennékem reménségem

Vagyon

325

Vagyon tsak Istenben,
Es bizik az én szívem
Ő szent igéjében:
En lelkem erős hittel
Az URat ohajtja,
Mint a' virrasztó éjjel
A' virradtát várja.

4. Izrael az Istenben
Vesd reménségedet,
Mert szent irgalma bőven
Nagy meszfsze kiterjedt:
Ő segítő mindenben,
Hiveim könyörül
Az Izraelt kegyesen
Ki-menti bűnébül.

CXXXI. SOLTAR. 100. 142. Nót:

Tanúság az alázatóságról.

U Ram nem üz nagyra szívem,
Szemem nem hányom magasán,
Nem léledzem olly dolgokban,
Kik fellül haladnak engem.

2. Ha ki nem vettem szívemből
Mindennemű kevélységet,
Mint midőn a' kis gyermeket
Elfogják annya tejétől:

3. Hogyha olyanná nem löttem,
Mint az együgyű kis gyermek,
Kit a' tsets mellől el vesznek,
Bár ne kegyelmezz-meg nékem.

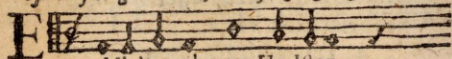
4. Izrael az UR Istenben

Veszed

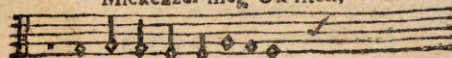
Vessd minden reménséged,
Megtartódnak ötet hidgyed,
Moltan és minden időben.

CXXXII. S O L T A R. T. B

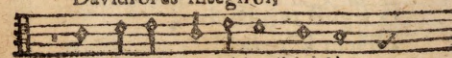
*Könyörgés az Istennek jelenlétéért, a' Jerusalemi
Isteni szolgálásban, és községi igazgatásban.*

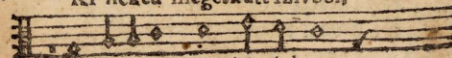
Mlekezzel-meg Ur Isten,

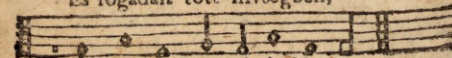
Dávidról és inségiről,

Ki néked megeskütt szívből,

Es fogadait tört hűségben,

Az URnak, kit Jákóbtisztel.

2. Ezt (úgy mond) én felfogadom,
Hogy bé nem megyek házamba,
Sem le nem fekszem ágyamba,
Szemeimet bé sem hunyom,
Minden álomom hátra hagyván.

3. Nyugalmam addig nem leszén,
Miglen helyet nem keresek,
A' Jákób nagy Istenének,
Holott sátozt szerzek szépen,
Hol ditsősége lakozzék.

4. Imé ezt nyilván hallottuk,

Hogy.

Hogy az Efrátához néked
Kiváltképpen vagy kedved;
Az helyet mi megtaláltuk
A' mezőn az erdő mellett.

5. Mifelmegyünk e' szent helyre,
Es te fámosy széked előtt
Meghajtyuk a' mi térdünköt;
Uram kelly-fel jöjj-el ide,
Erőd ládájával együtt.

6. Igaságnak ruhában
Papjaid felöltözzenek,
Engedgy örömet szentidnek,
Kenettidet tartsd-meg bátran,
A' Dávid néked kellesek.

7. A' Dávidnak az Ur Isten
Mogeskütt mint szolgájának;
Es ő bizvást biher annak:
Im a' te nemzedetből én
Székedre Királyt állatok.

8. Es osztán a' te gyermekid
Megtartják az én kötelemet
Es bizonyság-tételimet,
Es örökké a' te széked
Megülök-mint örököket.

9. Mert a' Siont az Ur Isten
Választá lakó-helyének,
Mondván: Ez hely kell kedvemnek,
Itt lakom minden időben,
Ez helye tsendességemnek.

10. En öket megelegitem,

Kenye.

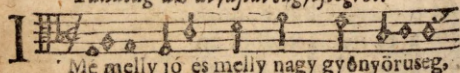
Kenyért adok a' szegénynek,
Ruhájában idvességnek
Papjait felöltöztetem,
Örömök lesz az hiveknek.

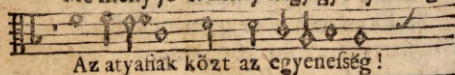
11. Felnevelem én egy zsarvát
Az én izólgámnak Dávidnak,
Kit én felkentem magamnak,
Felkészi ettem lámpását.
Hogy lássa világát annak.

12. De viszont ő ellenségít
Öltöztetem nagy szegyenben,
Midőn a' koronát fején
Megláttyák, és ditsőségit,
Hogy megvirágzik ékefen.

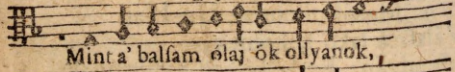
CXXXIII. S O L T A R.

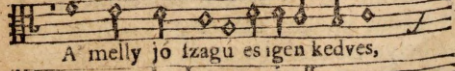
Tanúság az atyafiúi edgyességről.

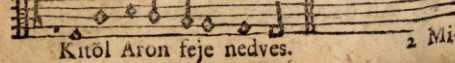
I Me mely jó es mely nagy gyönyörűség,

 Az atyának közt az egyenlőség!

 Ha bekevel egdyütt laknak,

 Mint a' balsám olaj ok olyanok,

 A' mely jó izagu es igen kedves,

 Kitől Aron feje nedves. 2 Mi-

2. Mikor fejeröl széllel alá tsördöl,
Szakállán szép illatoson alá foly,
Végre ő szép köntöfőre:
Es mint a' harmat a' Hermon hegyre
Es a' szent Sionra leszáll szépen,
A' földet meghinti bőven.

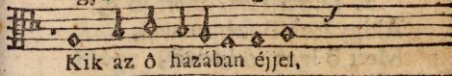
3. Mert az Ur megáldgya az illyeneket,
Es önékiek ad hoszfű életet,
Kinek határa nem leszzen.

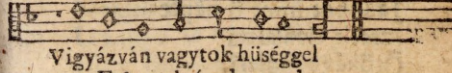
CXXXIV. S O L T A R. T. B.

*Intés a' Papoknak hogy tisztékben biven
el-járjanak.*

U Rnak szolgai minnyájan,

 Algyátok az Urat vigan,

 Kik az ő hazában éjlel,

 Vigyázván vagytok hűséggel

2. Felemelvén kezeteke
Ditsérjeteke Istenteket,
Szivből néki hálát adván,
Öt áldgyátok minduntalan.

3. Megáldgyon téged az Isten
A' Sionról kegyelmesen,
Ki teremtetete az eget,
A' földet és mindeneket.

Istén az Isteni dítseret.

A
 Legyátok az Ur nevét:

 A' kik neki szolgáltok,

 Magasztaltátok őtet,

 Kik hív szolgái vagytok,

 Kik állatok házában,

 Es jártok tornáztiban.

2. Dítserjétek, mert jó ő.
 Aldgyátok ő szent nevét,
 Mert ő igen jó kedvő,
 Jákóbot mint ő népét
 Izraelt elválasztá
 Örökévé foglalá:

3. Mert tudom hogy ez Isten
 Erősb más Isteneknél,
 Haralma nagy mindenén:
 Isteni beszédével,
 A' mit akar, az égen
 Megtérzi, földön, vizen!

4. Ki e' világ végétől

Támaszt

Támaszt terhes felhőket,
 A' földet hinti felül,
 Midőn bortsát esőket:
 Szeleik rejtek helyből
 Ki küldi erejéből.

5. Az első szülötteteket
 Megöle Egyiptomban,
 Mind barmot, és mind népet:
 Nagy tsudákat mutatván,
 Kin álmétkodott minden
 Az Egyiptom földében.

6. Népeztől a' Faraot,
 Sok nemzetet elveszte,
 Sok erős Királyokat,
 Amori Sichont veszte
 Es a' Bászáni Ogot,
 A' Kanaán orizágot.

7. E' földet Izraelnek
 Adá mint ő népének,
 Hogy örökségek lenne
 Nékiek mind örökké,
 Uram a' te irgalmad
 Mind örökké megmarad.

* 8. Megáll örökké neved:
 Es szent emlékezeted:
 Népedet haralmadban
 Itéled Igaságban,
 Szolgainak az Isten
 Megkegyelmez kegyesen!

9. A' pogányok bálványi

Ezüst

CXXXV. S O L T A R.

Ezüstből és aranyból
 Kézzelek szoktak öntetni;
 Tsak femmik, bár nézd-meg jól:
 Szájokkal ők nem szólhatnak,
 Ő szemekkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülekkel,
 Az ő szájak nem lehel,
 Azokhoz mind hasonlók
 Az ilyen képformálók,
 Es kiknek reménységek
 Efféle bálvány képek.

11. Az Urat nó ditsérjed
 Izrael háza-népe,
 Aldgyad és ditsöitséd
 Aronnak nemzetsége,
 Nemzeri a' Lévinek
 Az Urat ditsérjétek.

12. Kik az Urat félték,
 Szent nevét ditsérjétek,
 A' Sionról áldgyátok,
 Es öt magasztaltjátok,
 Az ő lakó-helyében
 A' szent Jérusálemben.

CXXXVI. S O L T A R. T. B.

*Imés az Isten ditséretire az ő ki-jelentett di-
 tsóségéért és jó-reményéért.*

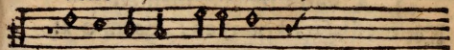
Itsérjétek az Urat,

Mert

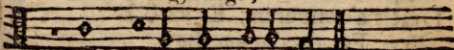
CXXXVI. S O L T A R. 332

Mert ő jó kedvet mutat,

Es az ő kegyelsége,

Meg-marad mind örökké.

2. Aldgyátok Isteneket,
 Isteneknek Istenét,
 Mert az ő kegyelsége Megmarad:

3. Ditsérje ötet minden,
 Mert nagy tsudákat téstén;
 Es az ő kegyelsége Megmarad:

4. Minden öt magasztaltja,
 Mert ő Uraknak Ura; Es az ő ke:

5. Ki a' mennyet teremté,
 Es böltsen ékefité; Mert az:

6. A' ki a' széles földet
 Szerzette a' viz felett; Es az ő k:

7. Ki nagy szép lámpásokot
 Fenn az égen alkotott; Es az ő k:

8. Nappali vezérlésént
 Teremtette a' Napfényt; Es az ő k:

9. Holdot, tsillag sereget
 Az éjtszakára szerzett; Es az ő k:

10. Ki elő-születteket
 Egyiptomban elvesztett; Es az ő k:

11. Es az Izraelt végre
 Innét más helyre vitte; Es az ő k:

P

12. Az

12. Az ő nagy erejével
 Azt tévé jobb-kezevel; Es az ő k:
 13. A' veres tengert menten
 Kerté választá könnyen; Es az ő k:
 14. Altal-vezeté híven
 Izraelt a' tengeren; Es az ő k:
 15. Faraót a' tengerbe
 Veszte népével egybe; Es az ő k:
 * 16. Népét vezérle híven
 A' szörnyű kietlenben; Es az ő k:
 17. A' Királyokat szélllyel
 Megrontá kezeivel; Es az ő k:
 18. Erős Fejedelmeket
 Ő megölt és elvesztett; Es az ő k:
 19. Az Amornak földébe
 Sikkon Királyt elveszté; Es az ő k:
 20. Az Og Királyt Básánban
 Megölel hatalmában; Es az ő k:
 21. Es földeket ezeknek
 Adá az ő népének; Es az ő k:
 22. Hogy Izrael népének
 Ott lenne örökség; Es az ő k:
 23. Megemlekezék rólunk
 Látván nyomorúságunk; Es az ő k:
 24. Megmenté jó kedvéből
 Ellenségünk kezéből; Es az ő k:
 25. E' földön minden testet
 Táplál és bővön élter; Es az ő k:
 26. Aldgyátok ez Ur Istent
 Minden népek naponként; Mert az:

Panafta

Panafta a' Babilóniai fogságban.

H

Ogy a' Babiloni vizeknél áltunk,
 Ott mi nagy siralomban kesergettünk,
 A' Szent Sionról megemlekezvén
 Kinél gyönyörűsegesb hely nintsen,
 A' nagy bűnak és bánatnak miatta.

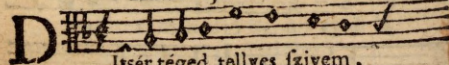
- Hegedűnket függészítettük fűz-fákra,
 2. A' kik minket fogva tartottak, kértek;
 Hogy valamit hegedülnénk nekik,
 Es mondanánk Sioni éneket;
 Felelvén mondtuk: Miképen lehet?
 Hogy ditsérhetnök az Ur Istent vígan;
 Enkelvén ez idegen országban?
 3. Imé néked én azt nyilván felelem;
 Hogy hegedülésemet elfelejem
 Előbb, hogy nem a' Jérusálemet;
 Míg e' fogságba tartnak engemet;
 Bár inyemhez ragadgyon az én nyelvem;
 Ha Jérusálemre nem ohajt szívem.
 4. Az Edom fiairól emlekezzél,

Es nékiek Uram azt ne enged-d-el,
A' mit ök akkoron kiáltottak,
Midőn Jérusálemet rontották;
Foszszad foszszad; Jérusálemnek népét;
Földre lerontsd minden épületét.

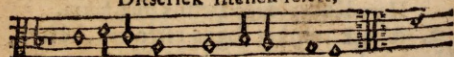
5. Te Babilonnak leánya meghidgyed,
Hogy még vegre por hamuvá kell lenned,
Bóldog a' ki tenéked e' dolgot
Megfizeti e' méltatlanságot,
Ki öledből gyermekidet ki-ránttya,
Es az erős közfiklához paskollya.

CXXXVIII. S O L T A R. T. B.

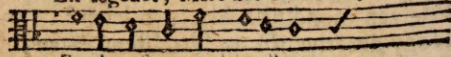
Hálaadása Dávidnak.

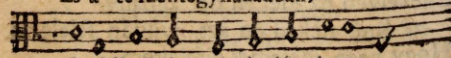
Ítsér téged tellyes szívem,
Ditsérlek Istenek felett,

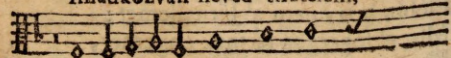
En Istenem, Hirdetem neved ::
En tégedet; Mert azt érdemled,

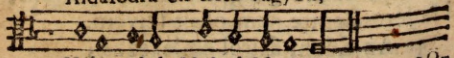
Es a' te izentegyhazadban,

Imádkozván neved tisztetem,

Aldafodra én kész vagyok,

Halát adok Neked Istenem.

20

2. Öregbül nagy ditsőrséged,
Mert megteszed A' mit megmondasz; :k
Ha könyörgök inségemben,
Engem menten Megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy Királyok, Uram ditsérnek;
Mert szent igéd igazságát,
Tiszta vóltát eszékbe verrek.

3. Ez Urat, ki felségesen
Tsudát télsen, Felmagasztallyák, :l
Mondván: Nagy az ő ereje,
Ditsőrsége, Es azért áldgyák.
Mert noha ül nagy-magasán;
De lát nyilván Alatt valókat,
Magas dolgokat-is könnyen
Lát élesen Mind fenn's mind alatt.

4. Mindennemű szükségemben
Inségemben Megerősítesz; :r
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnék, Engem megmentesz.
A' mit az Ur egyszer végez,
Az jó-véghez mégyen mindentitt;
Ő kedved megáll: Ne hadd-el,
Őr végezd-el kezéd munkáit.

CXXXIX S O L T A R. T. B. 30. 76.
Dávid az Isten minden-tudását és gonddviselését
szemlélvén, hozzá hűségét mutatja.

Ram te megvizsgálz engem,
Megeszmérlz mindent én bennem,
Agy állok, ülök, vagy mégyek,

P 3

Mind

337 CXXXIX. S O L T A R

Mind tudod a' mit művelek,
Valamit gondolok szivemben,
Te azt mind jól érted megszűnne!

2. Vagy járok kelek, vagy fekszem,
Te mindenütt vagy környülem,
Jól látod minden útamat,
Érted minden dolgaimat:
Egy szó sem jö az én nyelvemre
Kit elebb nem tudtál volna te.

3. Köröskörnyül rajtam minden
Tőled vagyen teremtetvén,
Reám botsárad kezeder,
Fellyül múllyá értelmemet;
Böltéségedet nem foghatom,
Dolgaidon tsak álmélkodom.

4. Lelked előtt hová mennék?
Holott elrejtve lehetnék?
Előtted hová szaladgyak?
Egbe mennyek? ott találak;
Ha ágyamat vetném pokolban,
Ott látnálak téged leg-ottan.

5. Ha az hajnal szárnyát vevénem,
Es az égre emelkedném,
Es elrepülnék nagy megszűze,
A' külső tenger szélire;
Ott-is meglelnél Uram engem,
Kezeder el nem kerülhetném.

6. Mondék: Talám fetétséggel
Bétakarozhatom éjjel;
Az sem lenne használatos,

Mert

CXXXIX. S O L T A R. 338

Mert még az éj-is világos,
Ki környülem annyira fénlík,
Hogy nékem fényes napnak látízik.

7. Te alkottad veséimet,
Midőn formálál engemet,
Az én anyámnak méhében
Bétakarítottál szépen;
Azért áldlak minden időben;
Hogy teremtetél tsudaképen.

* 8. Dolgaid tsudálatosok,
Kiket ha én meg-gondolok,
Meg-kell azt nékem vallanom:
Tudtodra volt minden tsonptom,
Midőn engemet tsudaképen
A' föld alá dugtál rejtekben.

9. Nálad csméretes voltam,
Elebb, hogy-nem formáltattam,
Hogy még nem voltam, csmértél,
En tagaimra szemléltél,
Kik könyvedben voltak fel-írván,
Midőn még nem voltak formálván.

10. Melly drágák a' te tanátsid!
Ha megnézem gondolatid,
Számptalan soknak találom,
Ha kimondani akarom,
Többnek lelem én a' fővenynél,
Melly sok a' tenger parton széllyel.

11. En elmélkedem azokról,
Ha felferkenek álmomból.
Vajha egykor ezt mivelnéd,

P 4

Az hisz

Az hitleneket megölnéd!
Es mind, a' kik vért szomjúhozna.
En tölem megszfe távoznának!

12. Azokról szölok Ur lsten,
Kik téged gyaláznak szörnyen,
Nagy ellenségid tenéked,
Es feltámadnak ellened;
Nemde nem gyölölöm-é őket,
A' kik boszsfzontyák felségedet?

13. Gyölölöm őket szivemben
Seregekkel egyetemben,
Mint szintén ellenségimet;
Visgáld-meg Uram szivemet,
Probály-meg engemet, és lássad,
Szivemnek mivóitát hogy tudgyad.

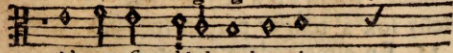
14. Visgály-meg és próbály jól meg,
Szivemet valóban nézd-meg,
Es lásd-meg minémü vagyok,
Ha gonofs ölvényen járok;
Es ha olyannak találsz engem,
Mint egyebekkel, úgy tégy velem.

CXL. S O L T A R. T. B.

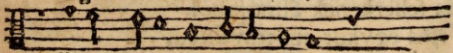
Dávid könyörgése a' megszabadításért.

Zabadiis-meg engem Ur lsten,

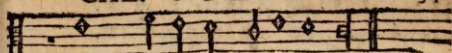

A' gonofs tsalárd embertől,

Orizz erőizak tévök ellen,

Ments-

Ments-meg a' vakmerő néptől.

2. Kik tsak hamiságöt gondolnak
Mindénkor az ő szivekben,
Es hogy hadakat indítsanak,
Azon vannak mindenképpen.

3. Elesben fenik ő nyelveket
A' kigyónak fulánkjánál,
Mint alpis kigyó, egyebeket
Megsértnek mérges ajkokkal.

4. Ments-meg a' gonofzok kezébül,
A' kik erőszakot téfznek,
Es igyekeznek szüntelenül,
Hogy engemet megejtsenek.

5. A' kevélyek tört vetnek nékem,
Es mindenütt hálót hánynak,
Kötéllel megvonfszák öfvényem,
Hogy engem megszorítsanak.

6. En pedig mondék: Oh Ur lsten;
Te vagy én erős lstenem,
Beszédem vegyed fülcidben,
Halgasd-meg esedezésem.

* 7. Uram te vagy én segítségem
Mindennémü inségemben;
Azért védelmezd-meg én fejem
Az hadakozó időben.

8. Ne engeddaz hitetleneknek,
Hogy elő-vigyék dolgokat;
Hogy inkább ne kevélykedgyenek;

Rontsd-meg gonosz szándékokat,

9. En reám töröknek fejedet

Vonnyad méltó büntetésre,

Ö hamis igyekezeteket

Fordítsd az önnön fejekre.

10. Szálljon rájok langozó szén;

Tüzzel megemésztessenek,

Rekkennyenek a' földbe szörnyen,

Többé fel se kelhessenek.

11. Az hamis ember ö nyelvével

Ne légyen nyomos e' földön.

Az önnön vakmerőségével

Akadgyon szörnyű vízélyben.

12. Tudom, hogy lsten a' szegénynek

ügyét felfogja kegyesen,

Megkegyelmez az erőtlennek,

Igafságát kijelentvén.

13. Az igazak nagy ditsősséggel

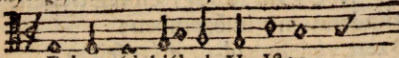
Ditsérik te szent nevedet,

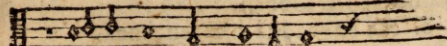
Es örökre jó reménységgel

Megmaradnak színed előtt.

CXLI. SOLTAR. T. B.

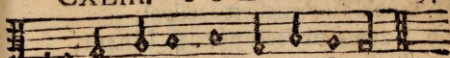
Könyörgése Dávidnak Isten vezetlenségért.

T E hozzád kiáltok Ur Isten;

 Sics én hozzád, ne késsél.

 Mert téged ohajtlok szível.

Azért

Azért halgass-meg kegyelmelen.

2. Könyörgésem előben mennyen,

Mint jó illat füstölgése,

Kezeim fel-emelése

Estvéli áldozatúl légyen.

3. Örizettel tarts-meg én szájam;

A' melly gondot tartson arra;

Závort szerezz ajakimra;

Hogy tőlök ne légyen nyavalyám.

4. Ne bocsásd szívemet gonoszra;

Hogy az hamisan élökkel

Soha ne ereszkedgyem-el

Az ö nyájas kívánságokra.

5. Az hiv ember meg-fedgyen engem;

Es feddése kedves leszen,

Mint balsam-olaj fejemen;

Még verése sem árt énnékem.

* 6. Mert én el-hívsz' mondom nyilván

Hogy még az hitetlenekért

Imádkozom mentségéért,

Nyavalyájokon szánakodván.

7. Midőn az ő főő Birájok

Magas helyről le-hányatnak,

Es oltán eszékbe jutnak

Az én beszédim, kik nyájasok.

8. Mint ha ki fát vág nagy erővel,

A' forgátsit széllyel hintvén;

A' mi tsontajuk akképpen

P6

Hévet

Hevernek a' fir mellett szélllyel.

9. Szemeim reád néznek Uram,
Reménségem vagyon benned;
Lelkemet hát el ne vedgy,
Mert te vagy minden bizodalmam.

10. A' törtül, kit nékem veterettek,
Es hálójoktól örizz-meg,
Az hamis népektől ments-meg,
A' kik vesztetre igyekeznek.

11. Ejtsd őket önnön hálójokban,
Kitők másnak kézfizettek;
Hogy én veszél nélkül légyek,
Mellettek elmehefsek bátran.

CXLII. S O L T A R. T. B. 100 Nót.

Dávid könyörgése a' meg-fzabadításért.

EN az URhoz fel-kiálték,
Kiáltván néki könyörgék,
Jelentvén én panaszimat.
Meg-befzéllém nyavalyámat.

2. Ha szorongattatik lelkem;
Te útát mutatfz énnékem,
Módot találfsz, a' melly által
Meg-fzabadúlok jó móddal.

3. Utamra tört mérnek hányini,
A' mellyen én szoktam járni:
Tekinték szélllyel mellőlem;
De senki nem esmér engem.

4. Bézárattak utak, ajtók,
Egy-felé sem fzaladhatok,
Es ez ilyen inségemben

Senk

Senki nintsen, ki segítse.

5. Te hozzád kiálték Uram,
Mondván: Te vagy bizodalmam,
Es egyedül reménségem.
E' földön tsak te vagy nékem.

6. Hald-meg az én imádságom,
Mert igen fanyargattatom;
Ments-meg ellenségim ellen,
Mert erősbek hogy-nem mint én.

7. Vedd-ki fogságból lelkemet,
Hogy ditsérjem szent nevedet:
Ha jól téfz velem, az hivek
Ottan engem környül-vésznek.

CXLIII. S O L T A R. T. B.

Dávidnak buzgó könyörgése.

H

Algald-meg URam kérésfemet,
Vedd füledben könyörgésfemet
A' te ígérated szerint,
Halgafs-meg és tarts-meg engemet

Te szent igazságod szerint.

2. Szolgádat törvénybe ne idézd,
Haragodat reám ne gerjefzd

P 7

Az én

Az én gonosz büneimért;
Mert ez egész földet bár el-nézd,
Nem találhatsz igaz embert.

3. Az ellenség kerget engemet,
A' földhöz verte életemet,
Helyeztetett a' sötétben,
Sötétségben engem el-rejtett;
Mint az halottat a' sírben.

4. Az én lelkem el-kefередett;
Sérelem miatt elepedett,
Azért hogy el-hagyál engem:
Tsak-nem elszántam életemet,
Ugy el-kefередett szívem.

5. Ez ilyen nagy infégim között
Emlitém a' régi idöket,
Nézvén csuda dolgaidat,
Mellyeket kezéd cselekedett,
Kikkel bizratom magamat.

6. Te hozzád én Uram Istenem
Nagy siralommal fel-emelem
Es ki-nyújtom kezeimet;
Tégedet úgy ohajt én lelkem,
Mint a' száraz föld a' vizet.

* 7. Ne kétsél, halgass-meg kérésem;
Mert el-fogy bennem az én lelkem:
Színed töllem el ne térjen;
Mert majd el-ollyanná kell lennem,
Mint a' kik szálnak a' sírben.

8. Kegyelmezz meg Uram énnékem,
Halgass-meg és őrizz-meg engem;

Mert

Mert én tsak te benned bizom;
Utaidat adgyad esmérnem,
Mert te hozzád kíváncsozom.

6. Szabadíts-meg ellenségimtől,
Kik engem kergetnek ok nélkül;
Benned vetem reményésem,
Vifely gondot az én ügyemtől,
Uram kérlek ne hadgy engem.

10. Taníts-meg engemet szolgáládat,
Hogy tehessem akaratomat;
Mert te vagy az én Istenem:
Hogy őrizhessem útaidat,
Szent Lelkeddél vezérli engem:

11. Uram engemet erősíts-meg,
Te szent nevedért vigasztaly-meg,
Es a' te kegyeliségedből
Az én életem szabadíts-meg
Mindennéműi inségeklől.

12. Gondold-meg hozzám jó kedveddel
Veszess el én ellenségimet,
Töröltesse nek-el azok,
A' kik kergetik életemet;
Mert én te hű szolgád vagyok:

CXLIV. S O L T A R. T. B. 18. nót.

Davidnak bála-adása és könyörgése.

Aldott az Ur, ki kezemet taníttya;
Es újaimat a' hadakozásra,
Aldott legyen az én jó Istenem,
A' ki mindenkor megőriz engem!
Ő az én kővárom és szabadítóm,

Ö én paísom és én óltalmazóm:

Te benned vetem reménségemet,
Mert alám veted az én népemet.

2. De mitsoda az ember életében;
Hogy ő reá gondot tartasz ekképen?
Mitsodák az emberek fiai,
Hogy Felséged őket így kedvelli?

Az emberek dolgát ha megtekinted,
Legottan őket csak femminek leled:
Az ő napjai hamar elfognak,
Es mint az árnyék ottan elmúlnak.

3 Hajtsdmeg az egeket, és szállj-le menten:
Illesd a' hegyeket, hogy füstjök mennyen:
Botsás villámáft, őket verd széllel,
Mennyűtő nyiladdal szélelzd-el.

Segíts-meg, felül kezed hozzám nyújtsad
E' nagy árvizet rólam elfordítsad,
Szabadíts-meg e' veszelemből,
Örizz-meg az idegen nemzettől.

4. Kiknek szájak merő hazugságot szól,
Ö hamis kezekkel tésznek gonoszol.
Uram néked mondok új éneket,
Megzendítem néked hegedűmet.

Mert te vagy Uram, ki minden inségben
A' Királyt mególtalmazod kegyesen,
Szolgádat Dávidot megtekinted,
Az öldöklő fegyvertől megmented.

5. Ments-meg kezekből ez idegeneknek,
Kik én ellenem szörnyen dühösködnek:
Szájak beszéde merő hamiság,

Kezek:

Kezeknek dolga híván mulattság:

Hogy mint a' szép plánták, a' mi fiaink,
Fel-nevekedgyenek mi szép leányink,
Kik szépségekből úgy villogjanak,
Mint ékes olzlopi a' Templomnak.

6. Hogy a' mi tárházink telelegyenek,
Tsordáink ezeriglen tenyészfzenek,
Barmunk több legyen fok száz ezernél,
Mind városon falun 's mezőn szélel.

Erősen szaporodgyanak ökreink,
Várofikra ne üssön ellenségink,
Földünkben senki el ne vitéssék,
Utzáinkon panasz ne hallassék.

7 Oh bódog nép, a' kit így megáld Isten,
Es kinek illy jó szerentsét ad itten:
Bódog nép az, és nem lesz szüksége,
Az mellynek az UR az ő Istené.

CXLV. SOLTAR. T. B.

Dávid ő magát és minden teremtet állatokat az
Isten ditséretire imád.

M

Agasztallak téged én Istenem,
Oh én Királyom, neved tisztetem,
Mindennap hirdetem ditséreted,
Es örökké áldom te szent neved;

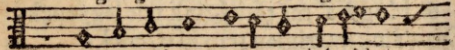
Igen

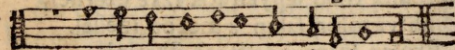
Igen ditséretes es nagy az Isten.

Meg-foghatatlan ő ditsőségekben,

Nemzetről nemzetre te dolgaiddat

Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2. Hirdetem a' te ditsőségedet

A' te felséges ditséretedet,

Tsuda tétidet minden népeknél

En ki-beszéllem mindenütt széllyel.

Hogy hatalmadat mindenek hirdecsék,

Mellyet dolgaiddban eszkebe vésznek:

Ditsőségedet én el nem hallgatom,

Hanem mindeneknek előfámlálom.

3. Hogy hirdecsék a' te jó-kedvedet,

Minden nép előtt kegyeségedet,

A' te igazságodat ditsérjék.

Es széllyel mindenütt ki-hirdecsék.

Az Ur felette irgalmas, kegyelmes.

Engedelmes, haragra késedelmes,

Igen szeléd, a' büntetésre késő,

Minden teremttett rendinek kedvező.

* 4. Azért a' mit teremttetél, minden

Nagy hatalmadról téged ditsérjen,

De mindennél inkább a' szent hitek

A' te ditsőségedet ditsérjék:

Hirdecs-

Hirdecsék országod felséges vóltát,
Mindenkor beszéllyék nagy hatalmadat,

Hogy az emberek fiai erthecsék,
Országodnak ditsőséget nézhcsék.

5. Örökké megáll a' te országod.

Es mindenkor megtart Uraságod:

Az Ur megtarttya az el-dülöket,

Es felemeli az elefeket.

Uram mindenek szemei rád néznek:

Es idein eledelt adsz nékiek,

Midőn fel-nyitod áldott kezeidet,

Böven megelégitesz mindeneket.

6. Az Ur igaz minden útáiban:

Es szentséges minden dolgaiban:

Közél vagy on ö azokhoz nyilván:

A' kik hozzád kiáltnak valóban.

Es a' mit az Istenfélők kívánnak,

Önékiek böven megadattatnak;

Nagy kegyelmesen őket meghallgattya.

Es idvcségit nékik megmútattya.

7. Megtartya, a' kik szeretik őtet.

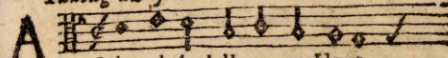
De mind elveszti az hitleneket.

Az Ur ditséretit szám hirdecsé,

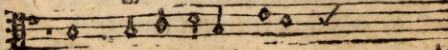
Az ő nevét minden test ditsérje.

CXLVI. SOLTAR. T. B.

Társág az Istenben való bizodalomról.

Ldgyad én lelkem az Urat,

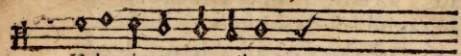

Hirdecsed ditséretét.

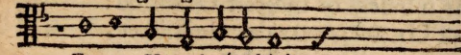
Az

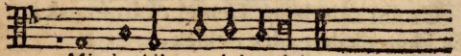
Az Istennek adok hálát,

Valamig engem éltet,

En az Urnak éneklek

Mind addig, miglen élek,

2. Ne légyen bizodalmatok

Földi Fejddelmekben,

Egy emberben se bizzatok,

Kiben segítség nintsen:

Mihelyt lelke ki-mégyen,

Menten hamúvá leszén:

3. Minden dolga és szándéka

Elvész azon nap véle.

Bóldog, a' kinek óltalma

A' Jákóbnak Istene,

A' kinek mindenekben

Reménsége az Isten:

4. A' ki mind mennyet és földet,

Es a' tengert teremte,

Es ezekben mindeneket

Nagy hatalmával szerze

Igalsága, s' hivsége

Megmarad mind örökké.

* 5. A' kik méltatlan szenvednek,

Meg-

Megmenti a' jó Isten;

A' nyomorúlt éhezőknek,

Ö eledelt ad bőven;

A' foglyokat ki-hozza

Rabságból ki-óldozza:

6. És a' világtalanoknak

Megnyitja ő szemeket:

A' kik dűlő-félben vannak

Meg-gyámolítja őket:

Az igazakat hiven

Szereti az Ur Isten.

7. Veszedelmében megmenti

A' nyavalyás jövevényt;

Az árvákat megsegíti,

Kegyesen rájuk tekint;

A' szerelmes özvegyek

Tőle megnyihittetnek.

8. Az hitleneket megrontya

Ösvényeket elvesztvén

De megáll az ő országa

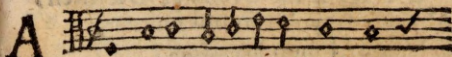
Most és minden időben;

Oh Sion! a' te Urad

Mind örökké megmarad.

CXLVII. S O L T A R. C.M.

*Intés az Istennek dicséretire, az ő sok jó-tette-
ményéért, melyek előszámoltatnak.*

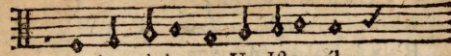

Z Urat dicsérjétek, mert jó,

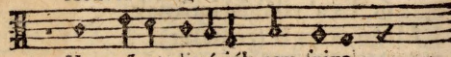
Es az

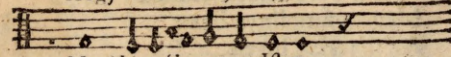
Es az Istent ditsérni méltó,

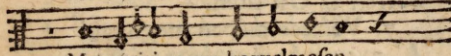
Kedves dolog az Ur Istennél,

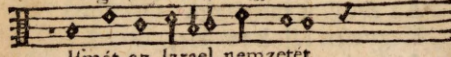
Hogy ötet ditsérjék egy ízve:

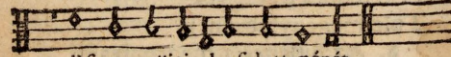
Mert Jerusálemet az Isten

Meg építi nagy-kegyelmesen,

límét az Izrael nemzetét

Ösze-gyűjti el-özlött népét.

2. Töredelmes szívet meg-gyógyít.

Sérelmes lelket ő megenyhít,

Bé-kötözi az ő sebeket,

Megkönnyebbíti sérelmeket:

A' tsillagokat meg számlállyá,

Es azoknak számát jól tudja,

Es mindeniket úgy esmérí,

Hogy tulajdon nevén nevezi:

3. Nagy a' mi Urunk az Ur Istent!

A' kinél nagyobb semmi nintsen;

Erőssége ki-mondhatatlan,

Béltessége számlál-hatatlan;

Az együgyüket fel-emeli,

A' szelédüket erősíti,

Megalázza az hitleneket,

A' földre le gyalázza őket:

4. Azért néki énekeljete;

Hegedűkkel zengedeztetek;

Ki az eget elfedi széllel

Temérdek vízenyős felhőkkel,

Es az égről esőket borsát,

Mellyeket e' földre le-szállat;

Megnedvesíti az hegyeket,

Hogy bőven teremtsenek füvet!

* 5. Ki ételt ad minden állatnak;

Es az éh holló fiatskáknak,

Kik ő szájakat reá tartják,

Kiáltván ételeket várják.

Öneki semmi kedve nintsen

A' lónak ő erősségében,

Sem a' férfinak száraiban,

Nem gyönyörködik illy dologban!

6. Inkább azokban gyönyörködik;

A' kik ötet igazán fölrik,

Kik tellyes szívből kegyes vóltát

Mindenkor remenlik irtalmát.

Ditsérd Jerusálem az Urat,

Felmagasztallyad nagy hatalmát,

E' kegyes Urat, óh szent Sión,

Te-is ditsérd ahétatoson.

7. Mert kapuidra ő závert vét;

Es híven megöriz tégedet,

Fiaidat benned megáldgya,

Es dolgokat jóra fordítja.

Földedet áldgya békeiséggel,

Határidat szép tsendeléssel,

Es téged szép tiszta búzával

megelégit, és bőven táplál.

8. Ki-botsáttya erős igéjét;

E' földre leküldi befzédét:

Sebesen mégyen az ő szava,

Hamarsággal egy helyről másra.

A' földre szállit fejr havat,

Mint a' szép szálankozó gyapjat,

Es a' deres zuzmarázokat,

A' földre hinti , mint az hamvat;

9. A' kö-esőket alá lövi,

Es falatonként széllal hinti,

A' kinek hidegségét senki,

Töle irtozván, nem tühreti.

Ismét mihelyen ő egy szót szól;

A' jég mind el-olvad és el-foly;

Ha ő szeleit rá erefzti,

A' jeget folyó-vízzé téfzi.

10. Jákóbnak ada szent igéjét;

Hogy ahoz szabnák életetek,

Törvényit ada Izraelnek,

Hogy ők azok szerint élének.

Nem tön így semmi pogány néppel,

Nem látá őket illy szentséggel,

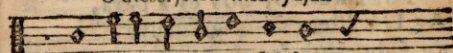
Szent szerzést ők nem értették;

azért alléluja mondasék.

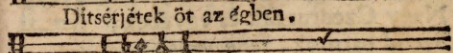
Intése

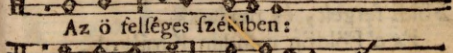
*Intése minden állatoknak és az embereknek az
Istennek ditséretire.*

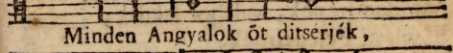
N O dicsérjétek midnyájan

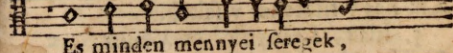
 Az Urat a' mennyországban,

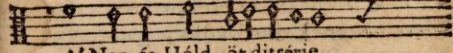
 Ditsérjétek őt az égben,

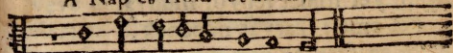
 Az ő felléges székeiben:

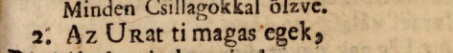
 Minden Angyalok őt ditsérjék,

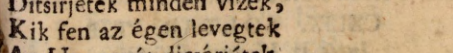
 Es minden mennyei feregek,

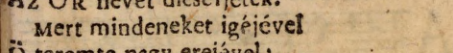
 A' Nap és Hóld őt ditsérje

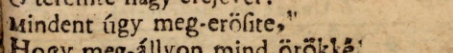
 Minden Csillagokkal öfzve.

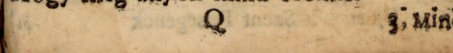
 2. Az Urat ti magas cgek,

 Ditsirjétek minden vizek,

 Kik fen az égen levegtek

 Az UR nevét dicsérjétek.

 mert mindeneket igéjével

 ő teremte nagy erejével:

 Mindent úgy meg-erősíte,"

 Hogy meg-állyon mind örökké.

Q

3. Min?

3. Mindeneknek módot ada,
Hogy kiki abban maradna.
Ti Czethalak és mélységek,
Az UR Istent ditsíjétek.

Tűz, kö-eső, hó, és a' pára,
Az UR Istent fel-magasztalja,
Őt áldgyátok forgó-szelek,
Kik beszédének engedtek.

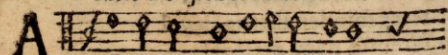
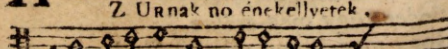
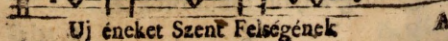
4. Ti hegyek, halmok, és völgyek,
Nagy Czedrus fák és egyebek,
Szelid barmok, fene vadak,
Földi fergek, és madarak.

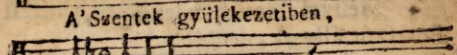
Es e' Földön minden Királyok,
Minden népek, valahol laktok,
E' világi Fejedelmek,
Kik nagy tiszteket viseltek.

5. Ifiak, Leányok, és Vének,
Az UR Istent ditsérjétek,
Mert nevének ditső volta,
Mennyet földet fellyül mullya,
Fel-emeli szarvát népének,
Minden szentek ötet ditsérjék,
Izraél választott népe,
Az URnak nevét ditsérje.

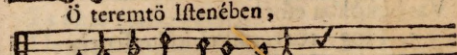
CXLIX. SOLTAR. T. B.

Intés az Istennek ditsíretire.

A
Z URnak no énekellyetek.

Uj éneket Szent Fejségének

A' Szentek gyülekezetiben,

Ditsérje ötet minden,

Az Izraél örvendezzen,

ő teremő Istenében,

Királyoknak örülljenek,

A' Sionbéliék,

2. Az UR Népét fippal és dobbal,
Ditsérjétek lantal kobozzal,
Légyen hegedűknek zengése,
Neve ditséretire:
Mert az Isten az ő népit,
Igen szereti hiveit:
A' szegényeket segiti,
Sok jokkal szereti.

3. Szent hivei az UR Istennek
Ekes gyönyörűséget nyernek,
Örülnek ő háló házokban,
Az URat magasztalván:
Ditséretét az Istennek,
Az ő szájokban visellyék,

Q2

Eskét;

Es két élű fegyverlészen,
Nékiek kezekben.

4. Mellyel a' kevély ellenségen,
Boszszút állanak,
Nagy mérészen,
Es a' népek meg-büntettetnek,
Méltó jutalmat vésznek:
Erős Királyokat nékik,
Nagy Lántzokkal meg-kötözik,
Es minden ő Fejedelmek,
Vas békókba esnek.

5. Hogy törvénnel ítéltesse nek
Melly megvayon irván ellenek:
Mellyekből az Istenes hivek,
Nagy ditséretet nyernek.

CL. SOLTAR, T.B. ||

Az Istennek ditséretire való intés

D
Ditsérjétek az Urat,

Aldgyátok ő szent vóltát,

Ditsérjétek mennyekben,

Hol országol kegyessen,

Az ő nagy ditsőségekben,

Ditsér-

Ditsérjétek hatalmát,

Mellyből ő ditső vóltár,

Minden veheti eizében,

2. Ditsérjétek őt kürtben,
Es ékes éneklésben,
Hegedüben, lantokban,
Es hangos cziterákban,
Az Urnak zengedezzetek:
Sipokban, virginákban,
Es hangos orgonákban!
Örvendgyetek az Istennek.

3. Az Urat czimbalmokban,
Es egyéb szerzámokban
Mindnyájan ditsérjétek,
Cziterát pengesletetek,
Az Urnak nevét ditsérvén;
Es minden lelkes állat
Ditsérje a' nagy Urat:
Ditsőséig Istennek, Amen.

AZ ISTENNEK TIZ PARANISO-
latta; 2 Mól. 26.

A' 140. SOLTAR módjára.

E Meld-fel szived, füled nyíld-meg,
Te kemény nyakú Izrael,

Q 3

Isten

361 ENEK AZ ISTEN: TIZ PARAN.

Isten parantsolattját értsd meg.
Törvényire figyelmezzél

2. En vagyok Istened egyedül,
Ki a' szolgálatból téged
Kihoztalak nagy inségedből;
Ne legyenek más Istenid.

3. Ne tsinálly semmi bálvány képet,
Akarminémü dologból;
Ne imádgysd, se tiszteld őket,
Mert nagy haragom meg indul.

4. Uradnak Istenednek nevé
Soha ne vegyed hijába:
Mert a' ki nem bersüli nevét,
Megblünteti azt valóba.

5. Hat nap' minden dolgodat tegyed,
Nyugodgyál a' hetediken;
Mert, hogy teremte mindenedet,
Ez nap' megnyugovék Isten.

6. A' te atyádat és anyádat
Tisztellyed, szeressed hiven;
Hogy hofszű életet, sok jókat,
Adgyon tenéked az Isten.

7. Embert ne ölly, ne légy vérontást,
Paráznaságba ne léledgy,
Ne orozz, gyűlölled a' lopást,
Hamis bizonytságot ne tégy.

8. Felebarátodnak ő házát
Ne kivánd, se házastársát,
Szolgáját, se szolgáló lányát,
Se barmát, semmi marháját.

9. U:

4' SIMEON ENEKE.

362

9. Uram hatalmas a' te igéd,
Még zengését-is rettegjük;
Irgalmadból velünk ezt tegyed.
Hogy akaratomat tegyük.

4' SIMEON ENEKE.

Luk. 2. 29-32.

U

Ram borsálad-el

szolgádat bekével

Szent igeretted izerent;

Mert te ldvezintöd

En izemeim előtt

Nékem nyilván megjelent.

2. Kit világos fényül
Pogányoknak küldél,
Kinek fényességével
Nyilván kijelennék
A' szent Izraelnek
Nagy ditsősége szélllyel.

Q4

MIN.

ellen. Az 35. SOLTAR nót.

U R Isten melly foka vannak,
 Kik engemet háborgatnak,
 Es mindenkoron igyekeznek,
 Miként engem elveszthessenek;
 En pedig egyedül vagyok,
 Nagy nyavalyámban jajgatok,
 Minden barátim elhagynak,
 E. tsak magokra gondolnak.

2. Első ellenség a' Sátán,
 Ki, mint a' fivő orofzlán.
 Utánnam jár nagy álnoksággal,
 Hogy bényelhessen eh torkával:
 Mindenütt eilenem lest vét,

Mert tud ezer mesterséget;
 Ha egyikkel hijába jár,
 A' másik által prédát vár.

3. Gazdagsággal, ditsőiséggel,
 Világi gyönyörűséggel,
 Félelemmel-is gyakran kísért,
 Ugy hogy elmémbe tsak nem megfért:
 Honnan nehéz gondolatba

Lelkem esik nagy bánatba;
 Noha nem árthat ezzel-is,
 Ugyan nem nyughatik még-is.

4. Második e' tsalárd világ;
 Ki én szemem előtt villag;
 Gonosz példával és intéssel,
 Mind tsak a' gonoszra vezérel:

Mosolyog reám édesen,
 Hogy engem hozzá hitessen,
 Es vigyen a' széles útra,
 Melly mégyen a' rút pokolra.

5. Harmad ellenségem rongál,
 Ki még éjjel-is nálam hál,
 Es sokasította nyavalyámat,
 Gyakran elszakasztta álmat,
 Szüntelen-int gonofságra,
 Lelkemet kizttí próbára;
 Ez én gyarló természetem,
 A' kiben én születtem.

6. U R Isten a gyors orofzlánt,
 Verd hátra e' dühös Sáránt,
 Zelki fegyvert adgy én kezemben,
 Ki ellen semmit ne tehessem:
 Ha álnoksággal visgál-is,
 Ne ártson nékem azzal-is;
 Se rettentsem erejével,
 Mellyel dühüsködik széllyel.

7. Felséged engem megtartsion,
 E' világ hogy ne árthasson:
 Es ne járjak a' test kedvére,
 Hanem nézzek szent törvényedre;
 Es ahöz szabjam életemet,
 Mellyel nyerhessem kedvedet,
 Es használyak feleimnek,
 Kik velem téged félyennek.

ENEK AZ ISTEN TÖRVÉ-

nyóról. A' 6. SOLTAR nót.

MEghagyad nékünk Ur Isten,
Hogy járjunk törvényedben,
Es téged tiszteljük,
Teljes szívvel lélekkel,
Es minden mi erőnkkel
Tégedet szerezünk.

2. A' mi felebarátinkat
Szerezük, mint magunkat,
Haragot elhagyván,
Senkinek kárt ne tegyünk,
Mindenhez hívek legyünk,
Es éllyünk igazán.

3. De jaj melly gyarló életem
Mert Adámtól születtem,
Bűnre vagyok hajló,
Elmémmek gondolattya,
Szívemnek indúlattya,
Te ellened járó.

4. Szent ígédet nem követem,
Sőt gyakran elfelejttem,
Jókra tünys szívem,
Feleimtet gyűlöli,
Vagy csak színnel szereti,
Melly nehéz énnékem.

5. Ezért méltó haragodat
Erdemlem ostorodat;

De

ENEK URVATS: ELŐTT.

De jó reménsséggel
Tekintek szent Fiadra,
Mint kegyes szószólómra,
Kiért hozzám tértél:

6. En tsak ő benne bizom,
Nem hányom méltóságom,
Melly semmire kellő,
Ő engem megigazít,
Gonosztól meg(zabadít,
Olly igen jó kedvű.

ENEK AZ URVATSORAJA

előtt. Az 50. SOLTAR nót.

Hallgasd-meg Ur Isten kérésemet,
Es világosítsd-meg én szívemet
Hogy szüntelen reád figyelmezzem,
Lelkem szerelmedre gerjedezzen,
Es szent Fiadat veled egyetemben.
Féllyem, és tartsam mindenütt elmémben.

2. UR Christus mennyből értem leszállál,
A' kereszt-fán bűnömért meghalál,
Te szent véreddel értem áldozál.
Az halál töriből kioldozál,
Adótságomnak, bűnömnek fokságát
Megengeded, eltörölven rátságát.

3. Azért vagyok már Atyád kedvében,
Szent országának örökségében,
Erdemem kívül ki velem így tön,
Nagy jó-vóltából kegyelmébe von.
Szent szerelmével úgy megkönyékeze,
Bűnt és ördögöt tőlem távol űze.

Q 6

4. Hogy

4. Hogy pedig ezt nyilvánban jhíhelsem,
Tőled UR Isten erősíttetem
Kenyérrel, borral szent Varsorádban,
Mellyel az hívek élnek Házadban:
Ezek jeyei a' te jó-kedvednek,
Mellyeket tőled háládásfal veszek.

5. Velem UR Jéhus ezt tfelekedgjed
Hogy en egyefülhelsek te velod
Sent Lelked által; egész éltemben
Semmi te tőled el ne térítsen,
Sem jó, se gonosz, félelem, se jószág
Ne arthasson, de kellyentsak menyország;

6 Minden gondomat néked ajánlom,
Az halálban-is vagy vigasztalom:
Az életre nékem ajtót nyitasz,
Országodban boldogságra juttasz,
Az itéletre lelkem felruházod
Ez testtel és örömmre koronázod.

ENEK A'SZ. VATSORA UTAN.

A' 8. SOLTAR. nótájára.

O Henlelkem ditsérjed Istenedet,
A' ki illy jól táplálja életedet,
Mint az hű atya szerelmes fiát,
Kiért örömmel néki adgy hálát.

2. Ese' földön te magad úgy viselyed;
Isten országát hogy te-is terjeszted,
Arra szüntelen nagy gondod légyen,
Mellyel tartozik minden keresztyén.

3. Mert a' kenyért fok buza magból sütik
Es a' bort-is fok szőlő szemből szűrik,

Igy

Igy lélek szerént e' Vatsorában
Egy testé vérré léziünk mindnyájan.

4. Szeresd hát ember a' te feleidet,
Gyakran jelentvén jó téteményidet;
Gyűlölség, harag benned ne légyen;
Mellyet erőfen megtilt az Isten.

5. Az ő szent igéjében gyönyörködgyél.
Ki téged víszonrag megáld bőséggel:
Szent Leke által gerjeszt te benned
Buzgó szerelmet, és kedvelli téged.

6. Végre tégedet ez árnyék világból
Felviszen a' mennyégre innét alól;
Holtott az ő választott szentivel
Örök boldogságban éliz örömmel.

7. Lelkem szüntelen oda igyekezzél,
Ki felől immár szent zálogot vettél:
Ha ezzel magad gyakran biztatod,
Boldogul léssen élted és holtod.

ANNA ASZ SZONHALADO

.. Eneke. Az 7. SOLTAR. nótájára.

O Rül az én szivem az Urban.
Fejem felemeltetett abban,
Szájam megnyílt örömben.
Az én ellenségim ellen;

Mert a' te szabádráfodban
Örvendezek hálá-adásban.
Uram sohol semmi nintsen,
A' mint te, olly erős Isten.

2. Ne szólylatok azért ezután
Kevély szókkal, felfuvalkodván;

Q

Mert

Mert az UR mindent tud és lát,
Véghez viszi minden dolgát.

Az erőseknek kezívjeiket,
Ő megrontya kevélységeket;
Es töle az erőtlenek
Hatalommal építtetnek.

3. A' bétöltek szűkségbe esnek,
De a' szűkölködő szegények
Megelégsznek bőséggel,
Kik kenyért kerestek széllyel:

Es a' kit magtalannak vélték,
Annak feles gyermeki lottek;
Es kinek tok volt gyermeke,
Az megfogyatkozott végre.

4. Az UR nagy hirtelen megölhet;
Es ísmét megeleveníthet:
Ő a' pokolra alá vét,
Es vízfzontag felhoz onnét:

Az UR, a' ki szegénnyé téfzen,
Es ő meggazdagít nagy könnyen:
A' szegénnyt a' porból végre
Felemeli ditsőségre.

5. Mert az URÉ mind hoszfia vége
Ez egész földnek kerekége,
A' mellynek ő vetett harárt,
Kit megőriz, az nem vall kárt.

Az ő hiveit megtarttya,
De az bitleneket megrontya,
Kik az önnön erejekben
Biztanak vakmerőképen.

6. A' kik az UR ellen feddődnek, E

B' földről ök eltöröltetnek:
AZ UR e' széles világon
Mindent megítél jó módon?
Erőt ad az ő Királyának,
Es felemeli fejét annak
Tilztségre, ditsőségre,
Oltán örök idvességre.

SZÜZ MARIA ENEKE, Luk. 1.

A' 146. SOLTAR *nótájára.*

M agasztallya az én szívem
Az URat mind éltiglen,
Es örvendez az én lelkem
Megtartó lstenemben,
Hirdetem kegyelségét
Es nagy jó-téteményét.

2. Mert kegyesen megtekinté
Ő szolgáló leányát,
Jó-vótából meg nem veté
Hiv alázasos vóltát;
Mert imé minden nemzet
Bóldognak mond engemet.

3. Mert én velem nagy dolgokat
Tön az hatalmas lsten,
Midőn együgyű vóltomat
Felemelé kegyesen:
Szent azért az ő neve,
Aldandó ditsősége.

4. Es az ő irgalma nagyon
Nemzettségről nemzetre,
Örökké néz irgalmason

Minden

Minden őtet felökre.

Hatalmas dolgot szerze

Ö karjának ereje.

5. A' kevély gondolatúknak

Menten eszeker veszté,

Dühös szándékát azoknak

A' jókra nem erefzté;

Engem-is nagy irgalma

Megtarta nagy hatalma.

6. Az hatalmas gonoszokat

Ö székekből le-voná,

Es az alázasofokat

Hiven felmagasztalá;

Mert szeret együgyűket;

Es gyűlöli kevélyeket.

7. A' nyomorult éhezöket

Minden jókkal bé-tölté;

A' gazdagsággal töltöket

Üresen elerefzté;

Mert ő töle mindenek

Bölszen vezéreltetnek.

8. Izraelt ő szolgáját

Hiven hozzá fogadá

Említvén irgalmafságát,

Népét meglátogató:

Rájok nyújtván kegyelmét

Bé-tölté ígéretét.

9. A' miképen szólott vala

Mi első atyáinknak,

Abrahámnak mit megmonda,

Es ő maradékinak.

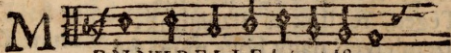
Im mind megtelleyíté;

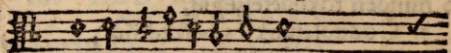
Kiért áldgyuk örökké.

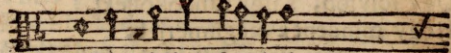
AZ URI IMADSAG

magyarázattya,

Azon nótán, mellyen Belgaúl énekeltek.

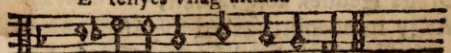
M ENNYBELI felséges Isten.

 Kinek ditsósége ott fenn,

 Bóldog lelkek feregítöl

 Láttatik veghetetlenül

 E' tellyes világ általad

 Teremtetett, áll, és marad.

2. Te nóha ily felséges vagy,

Eröd, méltóságod ily nagy;

Még-is minket, kik föld pora

'S hitván férgek vagyunk, arra!

Méltóztatf, hogy fiadnak

Hivassunk, 's te mi Atyáinknak.

3. Fiai bizodalomban

Azért te elődbe mostan

Járulunk imádságinkal,

Reggel

Reggeli (Estvéli) áldozatunkal:

MI ATYANK, tiszteljük

Vedd bé, halld meg kérésünket.

4. * SZENTELTESSEK-MEG TE NEVED:

At-az, mi velünk azt tégyed,

Hogy igazán megismerjünk

Téged, feljünk es tiszteljünk,

Szemlélvén nagy bölts munkáid,

'S minden tökéletességid,

5. Gondolatunk és beszédünk,

Sőt a' mi egész életünk

Ugy folyjon, 's úgy tündököljék,

Hogy mindenek megismerjék.

Hogy te vagy, szent Isten, Atyánk,

Fiaidnak te vagy példánk.

6. * JÖJJÖN-EL A' TE ORSZAGOD:

Töltsd-bé uralkodásod,

Oh mi Királyunk, e' földet,

Szaporítsad feregeder

Drága ígédnek kész szállást,

Adgy mindenütt szabad folyást

7. Ha (Im) Egyházad ellenségi

Igyekezik azt rontani;

Te velünk egy táborba szállj,

Es előnkbe hadnagyúl állj:

Szégyenítsd ellenséginket;

Tarts-meg, birj, vezérelj minket.

8. * LEGYEN A' TE AKARATOD:

A' mi jó s' rendes, te tudod;

Azért mi akaratunkat

Tettfzésed után hordozd azt

Szeressük a' mit szeretsz, de

Gyűl-

Gyűlöllyük a' mit gyűlölsz te.

9. Engedgyünk néked mindenben,

MINT ditső feregid MENNYBEN:

Ha velünk keményen bánfz-is,

Szenvedgyük békével azt-is;

Tiéd mind testünk, mind lelkünk,

Teremtünk, szabad vagy velünk.

10. * ADD-MEG NEKÜNK KE-

NYERÜNKET;

NAPONKENT eledelünket,

Vifely gondot életünkről,

E' mi halandó testünkről;

Szolgáltass jó egészséget,

Termő időt, békességet.

11. Szállíts áldást munkáinkra;

Minden marhánk 's jószágunkra,

Javaiddal pedig nekünk

Adgy mértékletesen élünk,

Rád nézve báládatoson,

Mások iránt irgalmason.

(KET:

12. * BOTSASSAD-MEG BÜNEIN-

Mind ama' nagy veszettséget,

A' melly első szüléinktől

Szállott reánk örökségül;

Mind a' melly rofsz gyümölsöt

Böfzszúdra e' rofsz fa termett.

13. Nézvén Szent Fiad vérére,

Ne vony minket ítélre,

Es vérkeinkért meg ne fedgy,

Sőt mindenekről megengedy,

A' MINT MIIS MEGENGEDÜNK

375 **ENER AZ URI IMAD:**
HA KIK VETETTEK ELLENÜNK.

14. * **ESNE VIGY A' KESERTETBE**
 Melly rajtunk erőt vehetne!
 Jól tudod melly gyarlók vagyunk,
 Könnyen tántorodik lábunk:
SZABADITS AMA' GONOSZTOL,
 Ki lest hány nekünk akarhol.

15. **Hogyha pedig ditsőséges**
 Néked, 'snékünk épületes
 A' kísértőt ránk botsátni,
 Hitünknek próbára vonni;
 Add nekünk a' győzödelmet,
 Koronázd ezzel hitünket.

16. **Hogy töled kérjük ezeket:**
 Illy okok inditnak minket;
MERT TIED AZ ORSZAG: néped
 Vagyunk mi, és örökséged:
 Jó Királyunkhoz szűkségben
 Hogy ne folyamánánk mérészen?

17. **Velünk jól tenni akarván**
 Arra tehetséged is van;
TIED A' tellyes HATALOM,
 Egi 's földi birodalom:
 Jól tenni méltó is hozzád,
DITSŐSEG tér ebből reád.

18. **A' ki kérésében haboz,**
 Aztöled üres választ hoz;
 De mi Christus érdemből
 Nyugodott szívvel lévén erről,
 Hogy megadsz, valamit kérünk,
 Kérésünkhöz **AMENT** kötünk.

A'

A' SOLTAROKRA:
MUTATO TABLA.

SOLTAR.	A	LEVEL
I.	A' ki nem jár hitlenek tanátsán	1
XI.	Az Istenben bizom jó reménség:	22
XIV.	A' bolond így szól az ő szívében	26
XIX.	Az Egék beizélik	38
XX.	Az UR tégedet meghalgaßon	41
XXII.	Az UR énnékem őriző pásztor:	50
XXIV.	Az UR bir ez egész földel	51
XXVII.	Az UR Isten az én világosságom	58
XXXVI.	A' gonosz tévőnek dolgán	83
XLVI.	Az Isten a' mi reménségünk	111
L.	Az erős Isten Uraknak Őra	119
LIII.	A' bolond így szól az ő szívében	126
LXII.	Az én lelkem szép tsendesen	145
LXV.	A' Sionnak hegyén UR Isten	150
LXXVII.	Az Istenhez az én szómat	185
LXXXII.	Az Isten áll ő seregében	203
LXXXVII.	Az UR Isten az ő lakó hajlékat	213
LXXXIX.	Az Őrnak irtalmát örökké	217
XCI.	A' ki a' Felséges URnak	223
XCVII.	Az UR Isten regnál, ő az erős	235
XCIX.	Az UR őrizágot és regnál nagy	239
CIII.	Aldgyad lelkem Uradat Isten-	247
CIV.	Aldgyad lelkem az URat és tiszt:	249
CV.	Aldgyatok halát az Istennek	255
CVI.	Az URat áldgyatok mert jó, Irg:	260
CX.	Az UR Isten monda az én Őra:	277

CXII

MUTATO TABLA.

CXIII.	Az URat ti ő szolgái	281
CXVII.	Az URat minden nemzetek	282
CXVIII.	Adgyatok halákat az URnak	288
CXIX.	Az olly emberek nyilván bôld:	292
CXXIV.	Az Izraël ezt nyilván mondhat:	316
CXXV.	A' kik biznak az UR Istenben	317
CXXXV.	Aldgyatok az UR nevét	329
CXLIV.	Aldott az UR ki kezemet tan:	346
CXLVI.	Aldgyad én lelkem az URat	350
CXLVII.	Az URat dicsérjétek mert jó	352
CXLIX.	Az URnak no énekellyetek.	357

B.

XLI.	Bôldog a' ki a' nyavalyást hiven	99
LXXIII.	Bizonyara jó az Isten	174
CXII.	Boldog ember a' ki az Istent	280
CXXVIII.	Boldog az ember nyilván.	320

D.

IX.	Ditsérlek téged UR Isten, Es	17
XXX.	Ditsérlek URam tégedet	64
LXXV.	Ditsérünk téged Isten, Dits:	182
CXVII.	Ditsérjétek az URat, Mert	266
CXXXVI.	Ditsérjétek az URat, Mert jó	331
CXXXVIII.	Ditsér téged tellyes szívem	335
CL.	Ditsérjétek az URat, Aldgy:	359

E.

IV.	En igaz ágomnak Istene	6
XXII.	En Istenem én erôs Istenem	46
XLV.	Edgy szep dolgot hoz elő az én	109
LXXVI.	Ésméretes az Ur Isten	183
XCII.	Ekes dolog ditsérni	126
XCVI.	Énekellyetek minden népek	133
XCVIII.	Énekellyetek új éneket	137

C. Ez

MUTATO TABLA.

C.	Ez földön ti minden népek	240
CXX.	En az UR Istenhez kiálték,	311
CXXIX.	En ifjúságomtól fogván engem	321
CXXVII.	Emlkezzei Ur Isten	325
CXLII.	En az URhoz fel-kialtek	343
	Emeld-fel szívéd, füled nyitd:	360

H.

XVII.	Halgasd-meg igazságomat	31
XXVIII.	Hozzad kialtok kegyes Uram	61
XXXVIII.	Haragodnak nagy vóltaban	89
XLIV.	Hallottuk Isten fuleinkel	105
XLIX.	Halgatsátok-meg ezt minden nép:	117
LV.	Halgasd még az én könyörgé:	129
LXIV.	Halgasd meg URam könyörg:	146
LXXVIII.	Hogyha fel indul az Isten	159
LXXVIII.	Halgals én népem az én tör:	188
LXXX.	Halgasd-meg Izrael Paiztora	199
LXXXVI.	Hajtsd hozzám URam füledet	211
CII.	Halgasd meg URam kerésem	242
CXI.	Hajlt adok URam néked	278
CXIV.	Hogy Izrael ki jött Égypt:	283
CXXXVII.	Hogyha ember házát épít	319
CXXXVII.	Hogy a' Babyloni viéknél ült:	334
CXLIII.	Halgasd-meg URam kerésemet	344
	Halgasd meg UR Isten keretemet	366

I.

XLIII.	Itély-meg engemet UR Isten	103
LVII.	Irgalmaz Uram irgalmaz nékem	134
LXIII.	Isten te vagy én Iste..em	147
XCV.	Iertek örvendgyünk minnyájan	212
CXXXIII.	Imé mely jó és mely nagy:	327

K.

LVI.	Kegyelmezz-meg nékem én Iste:	122
------	-------------------------------	-----

LXL.

MUTATO TABLA.

LXI	Kiáltásom hald-meg Isten	14
	L.	
XXVI	Légy itélőm URam	XVIII
	M.	XXII.
II.	Miért zúgolódnak a' pogányok	XXXIV
X.	Mire távozol tőlünk UR Isten	XCIV,
XIII.	Miglen felejtész-el URam	CIX.
XXIX.	Mostan ti hatalmasok	
XXXIV	Mindenkoron áldom	
XXXIX	Magamban el-végezém és mon:	
XLII.	Mint a' szép hives patakra	
LII.	Mit ditsekedel gonofságban	
LX	Minket UR Isten el-bagyal	
LXXIV	Miért vetéz minket így el UR Ist:	
CI.	Mindennek előtte irtalmasságról	
CXXVI	Mikor a' Siont az istenj	
CXLV.	Magasztallak téged én Istenem	
	Magasztallya az én szívem	
	Meghadrad nekünk UR Isten	
	Mennybéli felséges Isten	
	N.	
XXXIII	Nofza Istenfelő Szent hivek	
XXXVII	Ne búsízfzonkodjál a' gonosz	
XLVII.	No minden nepek örvendezze	
XLVIII	Nagy az UR méltóságában	
LXXXV	Nagy kegyesen töl URam	
XCIII.	Nagy hatalommal regnál az Isten	
CXV.	Nem nekünk URam nem nek:	
CXLVIII	No di-sérjétek minnyájan	
	O.	
III.	Oh melly foka vannak	
VII.	Oh én URam és én Istenem	
VIII.	Oh felséges UR mi kegyes Isten:	
	XVIII.	

MUTATO TABLA

	Oh én URam ki erőt adíz énné:	33
	Oh melly böl dog az olly ember	70
	Oh feregeknek Istené	207
	Oh erős bőszerű álló Isten	229
	Oh UR Isten én ditsőségem	274
	Oh éa lelkem ditsérjed Istené:	367
	Ö.	
	Örvendez URam a' Király	43
	Örvendgy egész Föld az Istennek	153
	Öröködben URam pogányok	196
	Örvendeztetek, az erős Istennek	201
	Örülök az én szívemben	313
	Örül az én szívem az Urban	368
	P.	
	Perely URam perlőimmal	79
	S.	
	Szabadíts-meg és tarts-meg	24
	Szívemet hozzád emelem	53
	Szabadíts-meg engem UR Isten	238
	Sieks ments-meg URam Isten	167
	Szeretem és áldom az UR Isten	286
	Szemem az hegyekre vetem	312
	Szabadíts-meg engem UR Isten	339
	T.	
	Tarts-meg engemet oh én Iste:	29
	Tarts-meg URam Isten engem	127
	Ti tanátsban ülo szemelyek	136
	Te benned bizon én Istenem	168
	Te benned biatunk eleitől fog:	221
	Te hozzád szemelmeit UR Isten	315
	Te hozzád telles szívbol, Kiált:	322
	Te hozzád kiáltok UR Isten	
	R.	

MUTATO TABLA.

U.

V.	Ur Isten az én imádságom	8
VI.	URam te nagy haragodban	10
XV.	URam ki léfzen lakója	28
XXXI.	URam én tsak te benned bízom	66
LI.	Ur Isten kegyelmez meg énné:	122
LXVII.	Ur Isten áldgy meg jó-voltodb:	156
LXIX.	Ur Isten segits és tarts meg eng:	163
LXXII.	URam a' te ítéletedet	171
LXXXIII.	URam ne hallgass illy igen	205
LXXXVIII.	Ur Isten én idvességem	214
CVIII.	Ur Isten kész az én szívem	272
CXXXI.	URam nem üz nagyra szívem	324
CXXXIV.	URnak szolgálai minnyájan	328
CXXXIX.	URam te meg visgált engem	336
	URam botsáflad-el, Szolgadat	362
	Ur Isten melly fokban vannak	363

V.

XL.	Várván vártam a' Felféles Urat	95
-----	--------------------------------	----

BUZGO IMADSAGOK.

Magános embernek

REGGELI IMADSAGA.

[Ez kivált Vasárnapra tartozhatik.]

V Egyszeretlen hálákat adok tené-
ked, óh én szentséges Atyám,
örök mindenható Isten, hogy
engemet az elmúlt éjjel a' te
könyörületeségedből kegyes gondviselé-
sednek szárnyaival bé-fedezél. Kérem
most-is felségedet, engedgyed énnékem e'
mai (*szent*) napot igaz hitben, élő remén-
ségben, tiszta és szent szeretetben, béke-
séges türesemben, Isteni félelemben, és lelki
szorgalmatosságokban úgy el-műlatnom,
hogy ez által az én szolgálatom kedves lé-
gyen Isteni felfégednek.

Istennek örökké-való Fia Ur J. Chri-
stus, Isten Istenről, világosság világosság-
tól, ki e' nagy tengernek fergetes közeiben,
ügymint reggeli hajnal tsillagnak fénlő vi-
lága, nagy-mészze a' mi szemeink előtt fé-
nyeskedel, világosítván minden embere-
ket, a' kik jönnek e' világra, hogy te hoz-

BUZ-

R 2

zád

zád igaz parthoz igazgattassanak; virraszdfel a' tudatlanságnak sötét éjjelétől elborított elménknék rejtéki, és gyúlaszdfel bennünk az igaz értelemnek homály nélkül való világát; hogy te benned és te általad láthatjuk és esmérhessük meg az Atyát kinek esmérési élet, és kinek szolgálni örökké-való uralkodás.

Szent Lélek Isten, éltető és újjá-szülő szent szeretetednek tüze, kí megvilágosítsd mindeneket és egyfersmind megmelegítesz, a' te Isteni hatalmas erőddel szállj-bé az én szivembe, és gyúlaszdfel a' kegyelenségnek világát; hogy e' tsalárd világnak egy szempillantásig tartó gyönyörűségét úthalassam meg, és ellenben a' mennyország-nak tökéletes örömet szerethessém. Fényesítsd meg az én elmémet, hogy érezhessém meg, minémü drága jókat akar elveszteni a' mi kegyetlen ellenségünk, e' roz világ árnyékához való ragafkodásra ingerelvén. Adayad UR Isten, hogy tsak azokra függeshessém szemeimet, melyek a' te ditsőségedre tartoznak, ezenkívül egyébire ne is tekinthessék. Önts végezetre az én elmémbe a' te szent szeretetednek állandéát, hogy hátra vetven minden e' világi elmúlándó dolgokat, szüntelen-való kívánságommal azokat izomjáhozassam; a' melyek örökké megmaradandók.

Oh te

Oh te örökké imádandó tellyes Szét Háromság, egy bizony Isten! öltalmaz meg e' máinapon engemet a' kegyetlen ördögnek veszedelmes intselkedésétől: örizz meg engemet ez napon a' bűnöknek mindé tselekedetől: ments meg engemet ez napon a' véletlen és hirtelen való haláltól: az én nyomorúságomban légy vigasztalom; szomorú kísértetimbem erős diadalmom; és légy halálomnak idején az én testemből kimúlt lelkemnek gyönyörűsége befogadó hajléka. Felszerkentted, óh én Istenem, az én álomba bémértült testemet; kériek Uram serkentsd-fela' bűnnek édes álmában szunnyadozó elmémet-is, és e' világnak sötét tömlőczéből szabadítsd ki: és a' kit felköltöttél az álomból a' vigyázásra, kimúlása után ama' vég nélkül való életre bévigyed. Mertlám, Uram, tsak álom az elötted, mely mi előttünk keferü halál. Tenéked azért légyen áldás, ditsőség, háladás, tisztesség, hatalom és birodalom, mind örökkön örökké; Amen.

M A S.

OH fényes egekben lakozó szent Jehova Isten, te hozzád fohászkodom, mint igaz, halhatatlan, és igen nagy kegyelmű édes istenemhez, és az UR Jésus Christusban hozzám megengeltetett szerelmes Atyámhoz; és te előben öntöm-kia én

R 3

lelkem.

4 REGGELI IMADSÁG.

lelkemnek hálá-adó áldozattyát; nem akarom az én szivemben eltírkolni a' te igazságodat, hanem nagy lelki örömmel hirdetem inkább a' te megtartásodat, nem akarom eltagadni a' te irgalmaságodat, sem pedig azokat a' te áldomásaidat, a' mellyekkel engem tetszemő-koromtól fogva meglátogattál: ugyyan-is felette jó te rólad emlekezni, te rólad vallást tenni, és a' te nevedet mindenek fellett ditsérni, reggel a' te irgalmaságodat és estve a' te igazságodat hirdetni. Minekokáért ditsér tégedet az én lelkem, és áldgya a' te nagy jóvóltodat ezért, hogy te engemet az elmúlt éjtzakának setettségében a' te elfogyhatatlan irgalmaságodból meg-óltaltalmaztál. Aldott vagy seregeknek Ura Isten erős Isten! a' ki kegyelmesen tselekedsz mind azokkal, valakik tégedet keresnek és a' te idvezítésedet szeretik: Aldott a' te nagy neved minden nemzettségek között, hogy te minket óltalmadban tartasz és fedelmeddel gyámolítasz! Aldottak tenéked minden tselekedetid, valamellyekkel a' te szolgaidat meglátogattál! Kérlek tégedet édes Istenem, tarts-meg engem e' mai napon-is szent életben és egészségben, hogy a' tsalárd ördög valami kárt énnékem ne tegyen, se pedig az istentelen embereknek vérontó kezek engem megne sértsen. Uram én idvességemnek Istenem, jó-reggel fő-

REGGELI IMADSÁG.

5

hászkodom te hozzád, téged hílak segítségül jó-reggel, légy segítségül énnékem; hogy minden tisztsem s hivatalombéli munkáimban, a' te nagy nevednek ditsőfegére, és felebarátomnak hasznára szerénsséggel és nagy hűséggel minden derekas akadály nélkül eljárhaszak; hogy e' mai napnak világosságát az én bűneimnek setét felhőjével te elötted meg ne homályosítsam; és tégedet az én nézésemmel, szólásommal, vagy egyéb tselekedetemmel meg ne bántsalak; se pedig a' te frigyed, mellyet a' szent Kezefzségben én velem kötöttről, fel ne bontsam. Adgyad énnékem a' te Szent Lelkednek azt a' megerősítő kegyelmét, a' mellynek bennem munkálkodása által azokat a' hat dolgokat, a' mellyeket te gyűlölsz, sőt a' hetediket-is, melly a' te Lelked előtt útálatos, eltávoztathassam: a' minéműiek, *A' kevély szemek; A' hazug nyelvek; Az ártatlan vért ontó kezek; Az álnok gondolatokat főrelő szívek; A' gonoszra sietséggel futó lábak; A' hazugság szerző hamis bizonyosságok; és, A' ki az atyafiak között háborúságot szerez.* Ezekről, és ezekhez hasonló gonoltságoknak tselekedetiről óltalmaz meg engemet, én jól-tévő Istenem! és a' te könyörületeségednek foksága szerint adgyad a' te kegyelmedet énnékem, hogy az én egész életem és minden tselekedetim te előtted legyenek

kedvesek a' te szerelmes Fiadban a' mi Urunk János Christusban, kite veled és a' Szék Lélekkel egyenlő Istenségben él és uralkodik mind örökkön örökké; Amen.

M A S.

OH könyörülő kegyelmes Isten, az Ur János Christusért kérlek tégedet, bocsásd meg minden titkos és nyilván való bűneimet, mellyekkel vagy gondolatimban, vagy beszédemben; vagy pedig tselekedetemben megbántottam te szent felségedet: Szabadíts meg engem mind azoktól a' bűntetésektől, valamelyeket érdemlenék azokért. Szenteld meg lelkemet Sz. Lelkeddél, hogy ennekutánna szent és kegyes létezhessék. Itt pedig len dicsérem, óh Uram, a' te szent nevedet, hogy ez éjjel engemet a' mértékletes aluvással és nyugodalommal megújítottal. Kérlek viszontag tégedet, óltalmaz e' máj napon is engemet minden lelki és testi veszedelmektől. E' végre áldott védelmezéfed alá ajánlom magamat és minden tselekedetimet, álaratóson kérvén te szent felségedet, hogy vagy élek, vagy halok, élhessek és halhassak a' te dicsőségedre, és az én szegény lelkemnek, kit nagy drága véren váltottál meg, idvességére. Ald meg annakokáért, édes Atyám, kimeneteletem és békjöveteletem: és engedgyed, hogy valamit én e' máj napon gondolkodok,

dolok, ízolok, és kezembe vészek, ízolgályon nagy nevednek dicsőségére, egybeknek hasznokra, és az én lelkem esmértinek ama' nagy ízám-adáskor vigasztalására. Add meg ezeket, óh én mennyei Atyám, idvezítő Fiadnak az Ur János Christusnak kedvéért. Kinek áldott nevében bizodalmoston várom a' te kezeidből mind ezeket több fok jó áldomással egyetemben, valamelyek nélkül tudod, hogy mind ma' egész életemben szükölködöm: mellyeket egy summába foglalok annak a' könyörgésnek formájában, mellyet Idvezítőmtől tanultam mondván: *Mi atyánk; s a't.*

Közienséges Reggeli Imádság.

ORök mindenható irgalmas Isten, hálát adunk tenéked, hogy minket ez éjjel illy kegyelmesen megöriztél, és ez napot adtad érnünk. Óltalmaz meg, kárunk téged, e' mai napon is minket, és adgyad minélünk a' te Szent Lelkedet, hogy mind az egész napot olly dolgokban foglalhassuk, a' mellyek tenéked kedvesek legyenek. És a' mint immára' te Napodnak fényével ez egész földnek kerekességét megvilágosítod, azonképpen a' te Sz. Lelkeddél világosítsd meg a' mi elméinknek homályosságát, hogy a' te igaz ösvényedről, se jobb, se bal kézre ne hajollyunk: Téged minden dolgainknak, nézőjért szüntelen izmeink előtt tartssunk,

és téged minden mi gondolatinknak, beszédinknek, és tselekedetinknek által-látójának és megbüntetőjének ísmérünk és felgyünk. Es semmitől inkább ne örizkedgyünk, mint hogy tégedet illy kegyelmes Atyánkat semmiben meg ne bántunk. Sőt valamihez kezdünk, és valamit magunkban elrendelünk, minendkor ez légyen fő szándékunk, hogy mindennemű dolgunk egygyedül a' te ditsőségedre és egyebeknek hasznokra szolgállyanak. Ennekfelelte, mivelhogy minden hafznos tanátskozáso, illendő alkalmatosságok, és minden dolgoknak bódog véghez menetelire tölled vannak; adgyad hogy mindezeket tsak te tölled kérjük, híven elvárjuk, és el is vehesfük. Add-meg ezt-is óh mi kegyelmes Atyánk! hogy ez életünkre-való szükséges dolgoknak kérésében ne munkálkodgyunk olly nagy szorgalmatossággal, hogy azokban a' mennyeiről elfelejtkeznék, a' vagy azokra valóba gondot nem viselének; hanem adgyad, hogy mindenkor keresfük először a' te országodat és annak igaságát, semmit abban nem kételkedvén, ha ekképen tselekedendünk, hogy te minékünk minden szükségünkre való jókat kizsólgaltatfz. Oltalmazd és örizd-meg a' mi gyarló testünket és lelkünket; építs-fel minket a' te Szent Lelkednek jó értelmével és erejével, a'

vel, a' Sáránnak ennyi fok kísérteti és reánk törése ellen. Szabadús-meg minket minden félelemtől és veszeledelemtől, melyekben forgunk e' világon minden szempillantásban.

Öregbítsed mi bennünk a' te ajándékodat, melyeket velünk szegény bűnösökkel ingyen-való jó-vóltodból érdemünk felett közlöttél, míglen minket a' mi fejünkkel az Ur Christussal való tökéletes egységbe vijendez, a' ki az igaságnak úgy mint fényes Napja, a' melleinket örökké megvilágosítja, és véghetetlen bódog örömmel bérölti. Ald-meg továbba és tedd fogamatossá a' te Evangéliomodnak prédikáltatását: rontsd-meg az ördögnek minden tselekedetét: erősítsd és áld meg minden lelki Pátrorit és Főjedelmet a' te népednek. Vigasztalj minden nyomorúttakat, betegeket, és szomorodott sziveket: légy kegyelmes azokhoz, a' kik félnek tégedet, és reszketnek iréletid előtt. Oh kegyes Atyánk, tarts minket-is szüntelen készületben az hit és megtérés által utólfő végünkre; hogy vagy élünk, vagy halunk, találtathassunk te sajátidnak örök ditsőségedre, és nekünk-is vég nélkül való idvességünkre a' mi Urunk Jésus Christus által. Hogy pedig mindezeket és egyéb szükségünkre való jókat tölled meg-nyerhesünk, bocsásd-meg nekünk

minden bűneinket, a' te szerelmes Fiadért
a' J. Christusért, a' ki megigérte, hogy te
minékünk bizonnyal megadisz mindeneket,
valamiket az ő nevében te töföd kérépdünk;
és annakokáért meghagyta, hogy ekképen
könyörögjünk: *Mi Atyánk; 's a't.*

Magános embernek

ESTVELI IMADSAGA.

[*Ez inkább Vasárnapra tartozhatik.*]

K Egyelmes gondviseelő Atyám, édes I-
stenem, én kösziklám, erős tornyom,
egyedül-való óltalmom, és hűséges legelte-
ző Pásztorom, ez estvének idején ditséret-
tel áldozom én tenéked, hogy egész éle-
temnek rendiben, mind a' kegyelemnek,
mind a' természetnek országában állandó
kegyelemmel és a'yai dajkázkodással szor-
galmatoskodtál: én körülöttem az én meg-
tartásomra; de közeleb e' mái nap-is nem
kiseínnyé kötelezél engemet hozzád való
háladarótságra hűséges gondviselésseddel és
fok jótéteményiddel, mellyeket mind lel-
kemre, mind testi mulandó életemre nézve
forso'mhoz képezt ki sáfárlottál énnékem.
Felhozván reggel tündöklő Napodat mi re-
ánk ébren való létélünkre, az én elmémre-
is terjesztetted idvességes esmératednek tün-
döklő sugárit, és énnékem módot 's alkal-
matótságot szolgáltataltál a' világo'sság' mun-
káinak szent gyakorlására: és nem enge-

123
De az

déd az én elmémet úgy el-nyomatni e' vilá-
gi szorgalmatóságo'knak terhetől, hogy ne
munkálkodhatnám tenéked örvendező sze-
gény lelkemnek-is szükséges élete körül:
hogy megöröködnék én bennem a' te szent
igédhez és tanúbizonyságidhoz való buzgó
szeretnek kívánsága, azokban keresném
és megtalálnám az idvességes esmératednek és
az örökké-való halhatatlanságnak úttyát,
és valamellyeket szükséges tudnom, hin-
nem, reménlenem, és tselekednem az id-
vességre. Megáldál, óh Isten, mennyből
a' te szent házodból külsőképen-is engemet,
és kegyes óltalmaddal minden derekas ve-
szély és romlás ellen érdemem felett öríz-
vén életemet minden hozzám tartozokkal
egyetemben, türethető állapotban háládó tisz-
temről megemlekeztetvén készítesz enge-
met éjjeli nyugodalmomra.

Mínthogy már, édes Istenem, lehanyat-
lott a' te Napod, m' ellyet teremtetett állarid-
nak megvidámításafokra az égre kihoztál
vala, és az ijjesztő éjtszakának ferettségé-
mé béborít mindeneket, ekkor egyábránt-
is óltalmomra elégtelen erőm megfogya-
kozik, minden erőkenységem bennem
megszűnik; légy te gyámoltalan életem-
nek óltalma és őrzője. Ne hadgy enge-
met bűneimben elalunnom az örökké va-
ló halálnak álmával; hanem az én elmém

midőn a' testnek ragainak igazgatásoktól megpihenik, minthogy önéki álombéli nyugodalmot a' természet nem engedett, fordítsa magát te körülötted való forgolódásra, rajtam eltöltött kegyelmednek munkáinak szemlélésére, és még most szoktassa magát a' te színed előtt udvarló bődög lelkeknek seregének szokott szent munkájához. E' végre oltalmaz engemet szomorú és háborgó álmodozásoktól, gondos és nyughatatlan alutlanságoktól, testem és lelkembéli minden fertelmességtől. Mostan pedig leverkezésemmel taníts engemet testemnek az halálban való leverkezéséről; lefektetéssel, koporsómba való lefekvéséről; álommal, taníts ama' vég álomról, halálomról; felszerkenésemmel, amaz utolsó éjtszakából az halálból való meglevenedésemről, és a' nappali világozásnak első tekintetivel taníts engemet fel-támadásom után következő ditsőséges bődögságomról. Ekképen készíts engemet végső napomnak estejére: hogy mikoron az én életemnek napja elhanyaglik, és koporsómba takarítasz engemet ama' hofszú álomnak ki-alvására a' feltámadásig, akkor bároríts engemet a' halálnak félelme ellen: tegyed lámpásomba fagyatkozás nélkül olajodat, hogy égjen szövetségem az én Uram's Völégényem eljövételének idejéig: és ostant e' fira-

e' firalomnak völgyéből botsáfs-el engemet békefességgel, és költöztesd mennyei házamba, a' hol tégedet én teremő, megváltó, megszentelő és bődögítő Istenemet mindé szentiddel együtt örökké ditsérjelek és magasztaljalak; Amen.

M A S.

EN idvezítő Uram Jésus Christusom, ki vagy én teremőm és megváltóm, hálát adok tellyes szívemből tenéked minden jóteteményidért és ajándékidért, mellyek-kele' mái napon engemet mind testemben's mind lelkemben meglátogattál. Effelett megvallom az én sok büncimeit, mellyeket tudva és tudatlanul, az ördögnek fűgallásából, a' te szent alarató ellen tselekedtem. Késérű énnéke mezeknek éktelen foksága, kiváltképen ez, hogy te tölled ennyi sok jóteteményiddel felekesítettven a' te Isteni segítségdet és Atyai jó kedvedet igen megbántottam. Annakokáért imé én szegény méltatlan bűnös buzgó töredelmességgel íratom az én büncimnek rút undokságát, és alázatosan kérek segítségtől kegyelmed's büncimnek botsánnyát.

Tenéked ajánlom, óh hűséges Atyám az én testemet és lelkemet, mind azokkal egyetemben, mellyek az én birtokomban vannak. Kérlek is Uram nagy alázatossággal, hogy énnékem és minden keresz-

tyén hivednek tedd nyugodalmosá, tse-
désé, és bődögságosá e' jelen való éjtza-
kát: őrizz-meg aluvásomban és vigyázá-
somban mindenféle vétkektől, hogy a' te
rajtam virágzó lsteni kegyelmedet és Atyai
jó kedvedet ilmet el ne idegenítsem. Ő-
rizz-meg engemet, óh én egyetlen-egy id-
velségem, a' te őriző szent Angyalid által:
őrizz-meg engemet minden gonosztól és
hirtelen való riadástól. Tarts meg épfé-
ben és egészben, hogy az hólnapi napon
és minden időben, az én életemet megjób-
bitván, lsteni tetségednek szolgálhassak, és
életemnek végső hátaráig tenéked kedved-
ben lehessék; Amen.

URVATSORAJA ELŐTT*való Imádság.*

Járulok te hozzád, és a' te szent Asztalad-
hoz, óh én Idvezítő Uram Jéhus Christus-
om! lenyomattatván az én számlálhatatlan
bűneimnek súlyos terhétől, mellynek raj-
tam elmérgesedett sebei behatottak szintén
az én lelkemre: Gyógyítsd-meg annakoká-
ért óh én lelkemnek bőféges váltsága, ez te
szentséges Vatsorádnak idvelséges orvósá-
gával.

Járulok te hozzád, óh Ur Jéhus, és a'
te szentséges Sacramentomodhoz; tellyes
lévén erőbeleniségekkel, és lelki szükségek-
től szorongattatván. Imé elődbe vízsem

az én

az én minden jószágos tselekedetek nélkül
való lelkemet; ki rakva minden vérkekkel,
ki a' felfuvalkodásnak ragadó mételvétől el-
foglaltatott; és minden halálos fekélyekkel
megverettetett, ki megvervén a' jelen való
igaz orvóságot, meghidegedett a' te szerel-
medben, és tűnyává lett minden jó dolgok-
nak elkövetésében. Te azért Uram lsten,
ki élet vagy és életnek kút-feje, táplálly en-
gemet, és az én lelkemet újítsd-meg ke-
gyelmesen.

Járulok hozzád, óh Ur Jéhus, és a' te
szent haláloednek vég Vatsorájára, bánkod-
ván és szomorkodván és szomorú péniten-
tziát tartván az én bűneimről; ki immár
ennekutánna a' te sz. tetsédnek és vérednek
hozzám vétele után elrendeltem az én éle-
temet megjobbítani, az én indulatimnak
fajtalanságait, és a' testnek gonosz kívánsá-
gait megfojtani; és a' haragtartást eltávolztatni,
és a' te szent parantsolatidat minden erőm
és tehetségem szerent megörizni, a' te Atyai
kedvedet soha meg nem bántani; de sőt min-
denben a' te szent akaratomnak engedelmes
lévén, a' te ditséretedet és szent nevedet hir-
detni és felmagasztalni, Te annakokáért óh
én Idvezítőm, ez jóra való szándékomban
amaz igaz mennyei kenyerrel engem erő-
síts meg, és tégy állhatatossá.

Járulok te hozzád, óh Ur Jéhus, és a' te
szent

szent testednek és szent vérednek igaz hittemnek általa hozzám vételére, mely a' magos keretztán a' mi bűneinkért megtöredeztetett; és sokaknak, az az minden hívőknek idvességekre bőszégesen kiöntetett. Ez hitben azért, óh én Idvezítőm, a' te Sz. Leiked által erősíts és mind végiglen tarts meg, és kérlek, hogy e' te szent testednek és vérednek drága eledelével az én éhező és szomjúhozó lelkemettápláld és legeltesd az örök életre.

Járulok te hozzád, óh UR Jéhus, és a' mint minékünk megparantsoltad, megemlekezem a' te keserves kín-szenvedesdiől és szentséges halálodról, mely általa a' mi váltáságunknak nehéz munkáját véghez vitted. Oh én Idvezítőm, e' te szent szeretednek drágalátos záloga által tselekedgyed, hogy a' te jótéteményedről soha el ne felejtkezheffé.

Járulok te hozzád, óh UR Jéhus; a' te szent titkaidnak hozzám kapcsolására, és megemlekezem minden jótéteményidről, és azokért tellyes szívemből való hálákat adok tenéked: Imé Uram, a' te parantsolatod szerint kívánok egyesülni a' te szent testeddel véreddel: Kérlek ennakokáért tégedet nagy alázatoson és töredelmesen, hogy ne részesüllyek csak a' külső jegyekkel; mint az hipokriták és ízines keresztyének; de belső kepen is a' te idvezítő kegyelmeddel és

isteni

isteni erőddel szűlly újjá a' lelki dolgokban. Hogy ekképen az örök-életnek néminémű íziterezhessém, és amaz örök idvességnek drága zálogával megerősítessém. Mellyet tselekedgyél óh én lelkemnek igaz valtsága a' te buzgó szerelmedből; Amen.

UR VÁTSORÁJA UTÁN

való Imádság.

NAgy hálákat adok tenéked szentséges Atyám, örök mindenható Isten, ki engemet méltatlan bűnös szolgádat, (*szolgádat*) minden én érdemem kiül, csak a' te jövoltodból méltoztattál megelégtetni a' te Fadnak a' mi Urunk Jéhus Christusnak drágalátos testével és vérével. Es kérlek tégedet, hogy e' szent Vátsorával való életem, ne légyen énnékem az én bűncimnek büntetésére, de sőt idvességes áldozat azoknak botsánattyokra: Légyen az én hittemnek fegyvere, és a' jó akaratnak páisa: légyen az én vétkeimnek tilztatója, a' gonosz kívánságnak és bújaságnak kigyomlálódja, a' szereteteknek, békeséges türésnek, alázatoságnak és engedelmségnek öregbitője, az én életemnek minden őlátható és láthatatlan ellenségi ellen erős őltalmazója, és az én testi és lelki indulatimnak tökéletes igazgatója. Hogy ez által te hozzád egy örök litéhez ragaszkodgyam. és az én utódó drámat boldogul elvégezvén, engemet szegény bűnöst

18 **TEPLOBELI REG-**
nöft ama' kimondhatatlan lakodalomba mel-
toztasával bévinni, holott Fiaddal és Szent
Lelkeddel a' te szentidnek világossága vagy
teljes meg-elégedés örökké való öröm, tö-
kéletes gyönyörűség és boldogság a' Jé-
sus Christu által, Amen.

TEPLOBELI REG-

geli kőzönseges Imádság.

Örök mindenható Isten, mennyek és
földnek Ura teremője, mi Urunk
Jé-
sus Christu-
nak ditsősé-
ges Szent Atya,
Abrahám-
nak, Isák-
nak, Jákób-
nak's miné-
künk-is kegyel-
mes Istenünk: Te szent felsé-
gednek alá-
zatos szivel lé-
lekkel nagy há-
lákat adunk,
Szent Fiad-
nak az Ur Jé-
sus Christu-
nak nevében,
minden időbéli el-
vőtt kegyel-
mes ajándéki-
dért, lelkiekért
és testiekért
Kiváltképen
hogy te minket
örök időnek
előtte az életre
Christu Jé-
susban kegye-
lemből vála-
szottál, képedre
és hasonlatosá-
godra teremtetél,
Szent Fiadnak
általa meg-
váltottál, örök-
os fiaddá törtél,
Szent Le-
keddel a' fogadott
fiúságra elpé-
sérteltél, igaz
és idvezítő e-
sméretedre hoztál,
idvelségünk
és örök életünk
felől bizonyos-
fokká törtél,
és ez ideiglen
minden lelki testi
veszede-
mektől kegyel-
meségedből meg-
óltalmaztál,
és a' te Anya-
szentegyházadnak tár-
faságában meg-
tartottál: Annak-
okáért minz
ezekért te szent
felségednek lé-
gyen örökké való
hála.

Vilzon-

GELI KőZ: IMADSAG. 19

Vizsontag felségednek alá-
zatos szivel lé-
lekkel könyörgünk
Szent Fiadnak az Ur
Jé-
sus Christu-
nak nevében
Szent Léleknek
vezérléséből,
mindennémű kegyel-
mes i-
gétidnek lelkieknek
és testieknek rajtunk
elteljesítéséért,
és kérünk téged,
hogy a' mi
ifjúságunknak bűneit:
és egész életünk-
ben való álnokságunkat,
tévelgyésünket,
hitetlenségünket,
és minden egyéb gonosz
tselekedetünket kegyel-
meségedből Szent
Fiadért botsá-
d-meg: Szent Le-
kednek általa
a' te meg-
esmért igá-
ságodban, id-
veffégünk
és örök életünk
felől való hitünkben
és remé-
ségünkben
mind végig-
len tart-
meg reánk
kiárasztott
szent igédnek
igaz világ-
osságát a' mi
szívünkben
és lelkünkben
nap-
ként igaz
hitnek
általa nevel-
lyed és öregbi-
tsed.

Ara-
szd reánk
Uram Isten
minden lelki
testi áldásidat,
és Szent Le-
kednek általa
nap-
onként té-
rítis hozzá-
d bennün-
ket hogy tér-
hesztünk
és tégedet
jóbban-
jóbban e-
smérhes-
sünk, fel-
hesztünk,
szerethes-
sünk, tisztel-
hesztünk;
és mindenben
a' mi fű és leányi
engedel-
meségün-
ket, kedves
áldozatúl te
szent felsé-
gednek bém-
máthassuk.

Óltalmaz-
meg Uram
Isten, szom-
széd-
ságunkban
lévő Keresz-
tyén orszá-
gokkal,
tartomány-
okkal; vára-
sokkal, falu-
kkal, és
azokban
lévő hive-
iddel és szol-
gaiddal egy-
temben

temben, minket-is várasunkkal, Ekklesi-
ánkcal és házunk -- népével egyetemben
minden lelki és testi veszedelmektől kivált-
képen az ördögtől, annak álnókságától,
tsalárdságától, hamis tudományától, ve-
szedelmes kíséretitől, ártalmas tagaitól, ve-
szedelmes hadaktól, háborúságtól, rablás-
tól, dúlástól, tüztől, éhségtől, drága-
ságtól, veszedelmes betegségekől, hirte-
len való haláltól, égi háborúktól, féléveszek-
től, ragyáktól, köesöktől, menyüő kö-
vektől, veszedelmes árvizektől, bűnbe való
eséstől, gonosz hirtől, névtől, gyalázzattól,
gonosz-lelki esmérrettől, kétségben való esés-
től és kárhózzattól.

Óltalmazz-meg Uram Isten, mind most
's mind ennek utánna való időkben idegen
népeknek reánk ütésektől, lár-tételektől,
és fegyverektől.

Szánd-meg Uram Isten a' te hivednek
ennyi fok keserves nyomorúságát gyalá-
zattyát, romlását, és vérek hullását, mel-
lyet mind most, 's mind ennek előtte való
időkben az idegenek rajtuk kiméltelenül
telkedének; hogy az idegen népektől, az
ő mi rajtuk vött győzelmekért a' te nagy
néved ne szidalmaztassék.

Örvendeztes-meg, Uram Isten, ben-
nünket, ennyi fok fűlmas és rabságos esz-
tendeink után, hatalmas gondviseléssel,
óltal-

